

DOCTRINA
DUHULUI
SFÂNT

Arthur W.
PINK

Doctrina Duhului Sfânt

Arthur W. Pink

DOCTRINA
DUHULUI
SFÂNT

MAGNA GRATIA

DOCTRINA DUHULUI SFÂNT

Arthur Walkington Pink

Copyright © 2020, 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original ca serie de articole în revista lunară *Studies in the Scriptures*, în perioada 1933-1937.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. DTP: MG Studios

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

ISBN: 978-630-351-018-7 (pdf); 978-630-351-019-4 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Capitolul 1.</i> De ce să studiem doctrina Duhului Sfânt?	7
<i>Capitolul 2.</i> Persoana Duhului Sfânt	15
<i>Capitolul 3.</i> Dumnezeirea Duhului Sfânt	23
<i>Capitolul 4.</i> Titluri ale Duhului Sfânt	31
<i>Capitolul 5.</i> Slujirile Duhului Sfânt în legăminte	39
<i>Capitolul 6.</i> Duhul Sfânt în Vechiul Testament	47
<i>Capitolul 7.</i> Duhul Sfânt și Hristos	55
<i>Capitolul 8.</i> Pogorârea Duhului Sfânt	69
<i>Capitolul 9.</i> Lucrarea Duhului	97
<i>Capitolul 10.</i> Duhul Sfânt și regenerarea păcătosului	111
<i>Capitolul 11.</i> Duhul Sfânt și învierea spirituală	125
<i>Capitolul 12.</i> Duhul Sfânt și iluminarea păcătosului	141
<i>Capitolul 13.</i> Duhul Sfânt și convingerea de păcat	155
<i>Capitolul 14.</i> Duhul Sfânt și mângâierea celor înviați spiritual	169
<i>Capitolul 15.</i> Duhul Sfânt și lucrarea de atragere a omului la Dumnezeu	183
<i>Capitolul 16.</i> Duhul Sfânt lucrează credința	197

<i>Capitolul 17. Duhul Sfânt și unirea credinciosului cu Hristos</i>	
205	
<i>Capitolul 18. Duhul Sfânt locuiește în cel credincios</i>	211
<i>Capitolul 19. Duhul Sfânt îl învață pe credincios</i>	225
<i>Capitolul 20. Duhul Sfânt și lucrarea de curățare</i>	239
<i>Capitolul 21. Călăuzirea Duhului Sfânt</i>	257
<i>Capitolul 22. Duhul Sfânt și siguranța mântuirii</i>	273
<i>Capitolul 23. Mărturia Duhului Sfânt</i>	287
<i>Capitolul 24. Pecetluirea cu Duhul Sfânt</i>	307
<i>Capitolul 25. Ajutorul Duhului Sfânt</i>	315
<i>Capitolul 26. Mijlocirea Duhului Sfânt</i>	329
<i>Capitolul 27. Lucrarea transformatoare a Duhului Sfânt</i>	345
<i>Capitolul 28. Lucrarea de păstrare a credinciosului</i>	373
<i>Capitolul 29. Confirmarea credinței în noi</i>	389
<i>Capitolul 30. Duhul Sfânt și rodnicia creștinului</i>	401
<i>Capitolul 31. Echiparea credinciosului</i>	413
<i>Capitolul 32. Onorarea Duhului Sfânt în închinarea trinitariană</i>	
427	
<i>Despre autor</i>	437
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

I

DE CE SĂ STUDIEM DOCTRINA DUHULUI SFÂNT?

După ce am analizat în trecut atributele lui Dumnezeu, Tatăl nostru și după ce am trecut apoi la o contemplare asupra unora dintre gloriile Răscumpărătorului nostru¹, pare potrivit acum ca aceste două teme să fie urmate de cea de față, anume tema Duhului Sfânt. Nevoia acestui studiu este reală și presantă, căci ignoranța legată de a treia Persoană a Dumnezeirii este una foarte dezonorantă la adresa Lui și foarte dăunătoare pentru noi. Renumitul teolog scoțian George Smeaton² și-a început astfel excelenta lucrare pe tema Duhului Sfânt:

„Oriunde creștinismul a avut o putere vie, puterea Duhului Sfânt, laolaltă cu ispășirea și îndreptățirea prin credință, au fost elementele doctrinei distinctive pentru Biserică. Trăsătura distinctivă a creștinismului,

¹ Autorul se referă la alte două lucrări ale sale, respectiv *Atributele lui Dumnezeu și Emanuel. Persoana, Atributele și Lucrarea lui Isus Hristos*, ambele disponibile în limba română la Editura MAGNA GRATIA - www.magnagratia.org

² George Smeaton (1814-1889) – teolog scoțian; profesor la Free Church College în Aberdeen și la New College, Edinburgh.

atâta vreme cât el se aplică experienței omului, ține de lucrarea Duhului, ceea ce îl ridică nu doar cu mult deasupra oricărei speculații filozofice, ci și deasupra oricărei alte forme de religie”.

IMPORTANȚA STUDIERII DUHULUI SFÂNT

Expresiile folosite de Samuel Chadwick³ nu au fost deloc exagerat de categorice când acesta a spus:

„Darul Duhului Sfânt este îndurarea aleasă a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Toate celelalte îndurări au ținut-o pe aceasta. Întruparea, Răstignirea, Învierea și Înălțarea au fost toate lucrări pregătitoare pentru Cincizecime. Fără darul Duhului Sfânt, toate celelalte ar fi inutile. Lucrul măreț al creștinismului este darul Duhului. Elementul esențial, vital și central în viața, sufletul și lucrarea Bisericii este Persoana Duhului” (*Joyful News*, 1911).

Importanța majoră a studiului acestei teme cu reverență și rugăciune ar trebui să fie clară pentru fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu. Ea este sugerată imediat de referințele repetate pe care Hristos le face în legătură cu Duhul Sfânt în ultimul Său discurs (Ioan 14-16). Lucrarea specială care I-a fost încredințată ne oferă dovada clară a importanței ei.

³ Samuel Chadwick (1840-1932) – a muncit alături de tatăl său în ture de câte 12 ore la o filatură de bumbac, încă de la vârsta de 8 ani; a devenit păstor în Lancashire la 21 de ani. A slujit în biserici metodiste mai mari, a predat la Cliff College în 1904 și a devenit directorul acestuia în 1913, făcând și o lucrare misionară în zona Yorkshire.

Nu există niciun lucru bun din punct de vedere spiritual care să îi fie dat cuiva fără ca el să vină prin Duhul Sfânt. Orice lucrează Dumnezeu prin harul Lui în ființele noastre, este împlinit prin lucrarea Duhului. Singurul păcat pentru care nu există iertare este cel săvârșit împotriva Duhului: „Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele, pe care le vor rosti oamenii, li se vor ierta; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta iertare în veac: ci este vinovat de un păcat veșnic” (Marcu 3:28-29).

De aceea, este foarte necesar să fim bine învățați în ce privește doctrina biblică a Duhului Sfânt! Abuzul grosolan care s-a făcut de-a lungul tuturor veacurilor sub pretenția Numelui Său sfânt ar trebui să ne stârnească la studiu sârguincios.

În final, ignoranța îngrozitoare care predomină atât de mult cu privire la calitatea și acțiunile Duhului ne îndeamnă să ne dăm cele mai bune eforturi în acest studiu. Totuși, oricât de important este subiectul nostru și oricât de prioritar ar fi locul acordat lui în Sfintele Scripturi, se pare că el a fost din totdeauna neglijat și pervertit considerabil.

Thomas Goodwin⁴ a început lucrarea sa voluminoasă

⁴ Thomas Goodwin (1600-1680) – s-a născut în Norfolk, a făcut școala la Cambridge, și a devenit vicar al Holy Trinity Church, Cambridge. După ce a devenit congregaționalist, persecuția l-a determinat să fie păstorul unei biserici din Olanda, începând cu anul 1639. S-a întors în Marea Britanie ceva mai târziu, unde a slujit la Westminster Assembly. De asemenea, a fost președintele Magdalen College din Oxford.

pe tema acțiunilor Duhului Sfânt în mântuirea noastră spunând:

„Există o omisiune generală în sfinții lui Dumnezeu, prin faptul că ei nu Îi acordă atenția adecvată Duhului Sfânt și nu Îi dau cea glorie Persoanei și lucrării Sale mărețe de mântuire în noi, astfel că, în inimile noastre, aproape că am uitat de această a treia Persoană”.⁵

Și dacă acest lucru a putut fi spus în zilele bogate ale puritanilor, ce expresii ar fi potrivite pentru a prezenta starea groaznică de ignoranță spirituală și de neputință din acest sărac secol 20? În prefața scrierilor sale pe tema Persoanei, dumnezeirii și a lucrării Duhului Sfânt, Robert Hawker⁶ scria:

„Când văd starea îngrozitoare a lumii din zilele noastre, sunt cu atât mai îndemnat la această slujire. Cu siguranță că au sosit zilele de apoi și vremurile periculoase despre care se scrie explicit prin Duhul Sfânt (1 Tim. 4:1). Stăvilarele ereziei s-au deschis și prin ele se revărsă otrava mortală peste țară. Respingerea personalității, a dumnezeirii și a lucrării Duhului Sfânt, într-o modalitate îndrăzneată și fățișă, a devenit subiectul zilei și indică furtuna care va urma. Într-o astfel de vreme, este necesar să ne luptăm cu zel pentru credința, care le-a fost dată sfinților odată pentru totdeauna’ (Iuda 3).

⁵ „The Work of the Holy Spirit in Our Salvation” (1660).

⁶ Robert Hawker (1753-1827) – vicar în Biserica Anglicană, s-a născut la Exeter și a slujit la Charles Church, Plymouth; este cunoscut ca un predicator eminent, evanghelic curajos și tată grijuliu; a fost activ în educarea și ajutorarea săracilor și a celor nevoiași din parohia sa; a fost un teolog strălucit și autor a mai multe cărți, fiind foarte prețuit de enoriașii lui.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să își amintească tot mai acut cuvintele lui Isus și să „asculte ce le zice Bisericii Duhul” (Apoc. 2:7)⁷.

Tot așa, George Smeaton scria în 1880:

„Putem afirma fără să greșim că doctrina Duhului Sfânt este ignorată aproape complet. Am putea adăuga că, oriunde Îi este adusă câtuși de puțină onoare, putem suspecta, din nefericire, autenticitatea oricărei pretenții de creștinism. Unii pot replica la această constatare că acuzațiile de aici sunt departe de a fi valide. Chiar dacă este adevărat că, în decursul ultimelor două generații, s-a scris și s-a vorbit mult spre Persoana Duhului, totuși, în majoritatea lor, aceste scrieri au fost din nefericire inadecvate și greșite. Astfel, aurul a fost amestecat cu multă zgură. Cantități înfricoșătoare de lucruri fanatice și nescripturale au pătat mărturia acelor care le-au formulat. Mai mult, nimeni nu poate nega faptul că nu mai este în general recunoscută lucrarea supranaturală ca o cerință imperativă a aplicării lucrării răscumpărătoare a lui Hristos în viețile păcătoșilor. Acțiunile oamenilor arată mai degrabă că aceștia cred că, dacă sufletele neregenerate capătă învățătură în ce privește litera Scripturii, puterea voinței lor este suficientă pentru a-i face capabili să se „decidă pentru Hristos”.

⁷ „The Person, Godhead, and Ministry of the Holy Spirit” (1817).

PROBLEMA: EFORTUL FĂCUT ÎN FIREA PĂMÂNTEASCĂ

În marea majoritate a cazurilor, cei ce se consideră creștini sunt prea încrezători în ceea ce ei presupun că fac pentru Dumnezeu, pentru a studia cu sârguință ceea ce Dumnezeu a făgăduit să facă pentru și în poporul Său. Ei sunt atât de ocupați cu eforturile lor carnale de a „câștiga suflete pentru Hristos”, încât nu văd nevoia profundă a ungerii Duhului. Liderii „mașinării creștine” sunt atât de preocupați de multiplicarea „lucrătorilor creștini” încât cantitatea, nu calitatea, este principala considerație țintită. Cât de puțini sunt cei care recunosc azi că, dacă numărul de „misionari” din străinătate ar crește de 20 de ori pe parcursul anului viitor, acel lucru, în sine, nu garantează mântuirea autentică nici măcar a unui singur păgân în plus! Chiar dacă fiecare nou misionar ar fi „sănătos în credință” și ar predica doar adevărul, acest lucru nu ar adăuga nici măcar o iotă de putere spirituală forțelor misionare, fără ungerea și binecuvântarea Duhului Sfânt! Același principiu este aplicabil în orice alt aspect. Dacă seminariile biblice și institutele teologice mult laudate ar școli de 100 de ori mai mulți bărbați decât o fac acum, bisericile nu ar fi deloc într-o stare mai bună, dacă Dumnezeu nu ar găsi de cuviință să le dea o revărsare proaspătă a Duhului Său. În aceeași manieră, nicio școală duminicală nu este întărită prin simpla înmulțire a învățătorilor ei.

O, cititorii mei, luați aminte la adevărul solemn care

spune că cea mai mare deficiență din creștinismul de astăzi ține de absența puterii și a binecuvântării Duhului Sfânt.

Analizați acțiunile Bisericii din urmă cu 30 de ani. Milioane de dolari au fost alocați unor acțiuni pretins creștine. Institututele și școlile biblice au scos „lucrători pregătiți” cu miile. Conferințele biblice răsar în orice loc, asemenea ciupercilor după ploaie. Nenumărate broșuri și cărți au fost tipărite și răspândite. Timp și trudă au fost alocate printr-un număr aproape incalculabil de „lucrători”.

Dar care sunt rezultatele? A înaintat cu ceva standardul evlaviei personale? Sunt bisericile mai puțin lumești? Sunt membrii lor mai asemănători lui Hristos în umblarea lor zilnică? Se poate vedea mai multă evlavie în familie? Sunt copiii mai ascultători și mai respectuoși? Este ziua Domnului mai sfințită și păzită? A fost ridicat standardul onestității în afaceri?

NEVOIA

Cei care au fost binecuvântați cu oricât de puțin discernământ spiritual nu pot da decât un răspuns la întrebările de mai sus. În ciuda tuturor sumelor imense cheltuite, a trudei lucrătorilor, în ciuda mulțimilor de slujitori care s-au adăugat, spiritualitatea creștinismului este la un nivel cu mult mai jos astăzi decât era în urmă cu 30 de ani. Numărul celor considerați creștini a crescut, acțiunile lor exterioare s-au înmulțit, dar puterea spirituală a scăzut. De ce? Pentru că Duhul

Sfânt a fost întristat și stins în mijlocul nostru. Câtă vreme nu avem parte de binecuvântarea Lui, nu poate exista vreo îmbunătățire a situației noastre spirituale. Ceea ce avem nevoie astăzi este ca sfinții să își plece fețele înaintea lui Dumnezeu, să Îl implore în Numele lui Hristos pentru ca El să lucreze din nou și ca lucrurile care au întristat Duhul Lui să fie îndepărtate, astfel încât râul binecuvântării să curgă din nou.

Dacă Duhul Sfânt nu primește iarăși locul cuvenit în inimile, gândurile și acțiunile noastre, situația nu se va îmbunătăți. Câtă vreme nu recunoaștem că suntem total dependenți în acțiunile Sale de orice binecuvântare spirituală, rădăcina problemelor nu este atinsă. Câtă vreme nu recunoaștem că lucrarea Lui nu se face „nici prin putere [puterea lucrătorilor pregătiți], nici prin tărie [puterea argumentelor intelectuale și a persuasiunii], ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zah. 4:6), nu va exista nicio eliberare de acel zel carnal care nu este după cunoștință, și care paralizează acum creștinismul. Câtă vreme Duhul Sfânt nu este onorat și căutat, și câtă vreme nu ne bazăm pe El, starea de secetă spirituală actuală va continua. Fie ca Dumnezeul nostru plin de har să găsească plăcerea de a-i da autorului gânduri și de a pregăti inimile cititorilor pentru a primi lucrurile care vor fi spre gloria Lui, spre înaintarea cauzei Sale pe pământ și spre binele poporului Său drag. Fraților, rugați-vă pentru noi!

2

PERSOANA DUHULUI SFÂNT

Dacă ni s-ar fi cerut să prezentăm într-o formă prescurtată ce anume constituie, după perspectiva noastră asupra Scripturii, fericirea poporului lui Dumnezeu pe pământ, după ce lucrarea harului Său a început în sufletele noastre, nu am ezita să spunem că acest lucru ține în totalitate de cunoașterea personală și de părtășia cu Sfânta Treime glorioasă, în Persoanele Dumnezeirii.

Întrucât Biserica este aleasă pentru a fi sfântă și fericită pe veci, în părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu în slavă, după ce se sfârșește această viață, părtășia la acest lucru acum, prin credință, trebuie să fie cea mai curată sursă a oricărei bucurii prezente. Dar această părtășie cu Dumnezeu în trinitatea Persoanelor Sale nu poate să constituie un motiv de bucurie fără o înțelegere clară a Lui.

Trebuie să cunoaștem, prin învățătura divină, cine este Dumnezeu în trinitatea Persoanelor Sale, și trebuie să cunoaștem din aceeași sursă care sunt acțiunile speciale și personale ale harului prin care fiecare Persoană glorioasă din Dumnezeire

a convenit să se facă cunoscută poporului Său, înainte de a putea spune despre noi că ne bucurăm personal în părtășie cu fiecare dintre aceste Persoane și cu toate împreună.

De aceea, nu ne scuzăm în niciun fel pentru că dedicăm un capitol separat personalității Duhului Sfânt, căci dacă nu avem o înțelegere corectă asupra Ființei Sale glorioase, este imposibil să nutrim gânduri corecte despre El și să Îi aducem acel omagiu, acea dragoste, încredere și supunere care I se datorează. Pentru creștinul care are harul de a conștientiza că datorează orice influență divină care vine asupra lui, de la primul moment al regenerării până la glorificarea finală, acțiunilor personale ale Duhului Sfânt, pentru el nu poate fi un lucru de importanță măruntă să aspire la înțelegerea deplină a Duhului Sfânt, atât cât este capabil în abilitățile sale finite, așa că nu va considera niciun efort prea mare pentru a ajunge la cunoașterea spirituală a Aceluia căruia Îi sunt atribuite harul divin și mijlocul eficace al mântuirii prin Hristos¹. Pentru cei străini de acțiunile Duhului Sfânt cel binecuvântat în inimile lor, cel mai probabil că tema acestui capitol nu va stârni niciun fel de interes, iar detaliile lui vor părea plictisitoare.

PERSONALITATE FIGURATIVĂ SAU LITERALĂ

Unii dintre cititorii noștri ar putea fi surprinși să audă că există oameni ce pretind că sunt creștini, dar care resping pe

¹ mijloc eficace – instrument prin care Dumnezeu lucrează transmiterea binecuvântărilor Sale către inimile oamenilor.

față personalitatea Duhului. Nu voi păta aceste pagini redând blasfemiile lor, dar voi menționa un detaliu la care fac apel acești amăgitori spirituali, întrucât unii dintre prietenii noștri s-au confruntat probabil cu o dificultate în legătură cu el. În cel de-al doilea capitol al Faptelor Apostolilor, se spune despre Duhul Sfânt că a fost „turnat” (F.A. 2:18, 2:33). Cum se poate ca astfel de termeni să fie folosiți în legătură cu o persoană? Foarte simplu: acea exprimare este figurativă, nu literală. Ea nu poate fi literală, pentru că un lucru spiritual nu poate fi „turnat” material. Metafora este ușor de interpretat: așa cum curge apa care este vărsată, tot așa Duhul a venit din Cer pe pământ. Așa cum ploaia care se revarsă este bogată, tot așa Duhul Sfânt este dat fără plată în plenitudinea darurilor Sale.

ASPECTE ALE PERSONALITĂȚII DUHULUI SFÂNT

Cred că, după ce am clarificat aceste lucruri, ne este deschisă calea pentru a prezenta anumite dovezi cu caracter pozitiv. Haideți să începem prin a arăta că o „persoană” este o entitate inteligentă și capabilă de voință, ale cărei trăsături pot fi identificate în mod autentic. O „persoană” este o ființă vie, înzestrată cu pricepere și voință, un agent inteligent. Așa este Duhul Sfânt. Toate elementele care constituie o ființă, o persoană, sunt atribuite Duhului Sfânt și se regăsesc în El.

„Așa cum Tatăl și Fiul au viață în Sine, tot așa are Duhul Sfânt – întrucât El este Autorul vieții trupești și a

vieții spirituale pentru oameni, ceea ce ar fi imposibil dacă nu ar avea viața în Sine. Întrucât Duhul are viața în Sine, El trebuie să subziste în Sine” (John Gill)².

1. Duhului Sfânt Îi sunt atribuite trăsături ale unei persoane. El este înzestrat cu pricepere și înțelepciune, care constituie primele trăsături categorice ale unei ființe inteligente: „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 2:10). A „cerceta” este o acțiune a minții, iar despre Duhul se spune că El „cercetează”, întrucât El „cunoaște” (v. 11). El este înzestrat cu voință, o trăsătură care ne vorbește clar despre o Persoană: „toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care îi dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Cor. 12:11) – cât de lipsit de sens ar fi un astfel de limbaj dacă Duhul ar fi doar o influență sau energie! El iubește: „Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului...” (Rom. 15:30) – cât de absurd ar fi să vorbim despre „dragostea Duhului”, dacă Duhul n-ar fi altceva decât o suflare impersonală sau o calitate abstractă!

2. Duhului Sfânt Îi sunt atribuite trăsături personale pasive, anume El este obiectul anumitor acțiuni ale oamenilor așa cum nu poate fi decât o persoană. „Cum de v-ați înțeles între voi să-L ispițiți pe Duhul Domnului?” (F.A. 5:9). Pe

² John Gill (1697-1771) – predicator baptist, teolog și exeget biblic; autorul cărților „*A Complete Body of Doctrinal and Practical Divinity*”, „*The Cause of God and Truth*”, și a nouă volume din lucrarea „*Expositions of the Old and New Testaments*”. S-a născut la Kettering, Northamptonshire, Anglia.

bună dreptate spunea John Owen:

„Cum ar putea să fie ispitită o calitate, un accident sau o emanație de la Dumnezeu? Nimeni nu poate fi ispitit astfel decât acela care are abilitatea de a înțelege pentru a lua aminte la ceea ce îi este propus, și voința de a hotărî ceva în fața acestor lucruri”.

Tot astfel, despre Anania este scris că „L-a mințit pe Duhul Sfânt” (F.A. 5:3) – și nimeni nu poate minți decât pe cineva capabil să audă și să evalueze o mărturie. În Efeseni 4:30, suntem îndemnați să nu „Îl întristăm pe Duhul Sfânt” – și cât de lipsit de sens ar fi să vorbim despre a „întrista” un lucru abstract, precum legea gravitației. Evrei 10:29 ne avertizează de faptul că Duhul Sfânt poate fi „batjocorit”.

3. *Duhului Sfânt Îi sunt atribuite acțiunile unei persoane.* El vorbește: „Duhul spune lămurit” (1 Tim. 4:1); „Cine are urechi, să asculte ce le zice Bisericii Duhul” (Apoc. 2:7). El ne învață: „Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți” (Luca 12:12); „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile” (Ioan 14:26). El poruncește sau exercită autoritate, și o dovadă izbitoare a acestei acțiuni personale a Sa se găsește în Faptele Apostolilor 13:2: „Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat””. Cât de amăgitor ar fi un astfel de limbaj dacă Duhul Sfânt nu ar fi fost o Persoană reală! El mijlocește: „însuși Duhul mijlocește pentru noi cu

suspine negrăite” (Rom. 8:26). Așa cum mijlocirea făcută de Hristos dovedește că El este o Persoană, una distinctă de Tatăl, față de care El mijlocește, tot așa mijlocirea făcută de Duhul Sfânt dovedește în egală măsură personalitatea Lui, ba chiar personalitatea Sa distinctă.

4. Duhului Sfânt Îi sunt atribuite calități ale unei persoane. Domnul Isus s-a referit la Duhul Sfânt de patru ori ca fiind „Mângâietorul”, nu doar ca „mângâiere”. Lucrurile lipsite de viață, cum ar fi hainele, ar putea să ne mângâie, dar numai o persoană vie poate fi „mângâietor”. Mai apoi, El este Martorul: „Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt” (Evrei 10:15); „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:16). Termenul folosit aici este unul avocățesc, având sensul de a aduce o dovadă validă sau legală. Evident, doar un agent inteligent este capabil de o astfel de calitate și slujire. El este sfințitor și justificator: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Cor. 6:11).

5. Duhului Sfânt Îi sunt atribuite pronume personale. Termenul grec *pneuma*, tradus ca „duh”, este unul neutru, însă despre Duhul Sfânt se vorbește adesea la genul masculin: „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile” (Ioan 14:26). Pronumele personale nu pot fi aplicate obiectelor sau lucrurilor abstracte, ci doar unei persoane, altfel am încălca orice

regulă de gramatică.

Referindu-se din nou la Duhul Sfânt, Hristos a spus: „dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7), și nu există nicio alternativă la sensul acestui pasaj, ci trebuie să privim Duhul Sfânt ca o Persoană, altfel ne vom face vinovați de blasfemia groaznică de a afirma că Mântuitorul ar fi folosit un limbaj care nu putea decât să îi amăgească pe apostolii Lui și să îi conducă spre o erezie gravă. „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16), și este evident că nu este posibilă nicio comparație între Hristos (o Persoană) și o influență abstractă. Dacă ar fi să împrumutăm expresiile folosite de teologul John Owen, am putea spune fără să greșim că,

„prin toate aceste mărturii, am confirmat pe deplin ceea ce am dorit să dovedim, anume că Duhul Sfânt nu este o trăsătură, așa cum unii spun, care ține de natura divină, nici o simplă emanație a virtuții sau puterii lui Dumnezeu, nici acțiunea puterii Sale în sau spre sfințirea noastră, ci o Persoană sfântă, subzistentă în Sine și inteligentă”.

Fie ca Duhul cel veșnic să găsească plăcut să adauge binecuvântările Sale celor de mai sus, să aplice aceleași binecuvântări în inimile noastre și să facă așa încât Persoana Lui adorabilă să fie pentru fiecare dintre noi mai reală și mai prețioasă! Amin.

3

DUMNEZEIREA DUHULUI SFÂNT

În capitolul anterior ne-am străduit să aducem mărturia abundentă și clară a Sfintelor Scripturi că Duhul Sfânt este o Ființă personală, conștientă și inteligentă. Preocuparea noastră de aici este legată de natura și demnitatea Persoanei Sale. Noi credem sincer că analiza de față nu va fi percepută de cititorii noștri ca una superfluă, căci este un lucru cert că orice minte care manifestă o reverență adecvată față de subiectul acesta va fi imediat de acord că nu putem fi prea minuțioși sau specifici în analiza unui aspect de o importanță atât de mare. Chiar dacă este adevărat că aproape fiecare pasaj pe care l-am prezentat anterior pentru a demonstra personalitatea Duhului Sfânt conține în același timp dovezi hotărâtoare ale dumnezeirii Lui, am considerat că aspectul acesta este de o importanță atât de mare, încât se justifică să îi facem o analiză separată, căci eroarea legată de el este fatală pentru suflet.

DUMNEZEU SAU NU

Așadar, după ce am arătat din Cuvântul lui Dumnezeu

faptul că el ne învață în mod expres și fără echivoc că Duhul este o Persoană, următoarea întrebare pe care o luăm în considerare este aceasta: Care este calitatea în care ne raportăm la El? Ce rang ocupă în scara existenței? S-a spus pe bună dreptate că,

„El este fie Dumnezeu, având, în aspectul distinctiv al Persoanei Sale, o unitate indescrisibilă cu Tatăl și cu Fiul în natura divină, fie o creație a lui Dumnezeu, despărțit infinit de Dumnezeu în esență și demnitate, neavând decât trăsături și perfecțiuni derivate în acel rang care I-a fost dat prin creație. Nu există teren de mijloc sau alternativă la acestea: nimic nu poate fi admis ca având statut intermediar între Creator și creatură. De aceea, dacă Duhul Sfânt ar fi așezat în vârful întregii creații, chiar mai presus decât cel mai înălțat înger, întrucât îngerii depășesc în statură orice ființă vie, prăpastia ar rămâne infinită. Astfel, Cel care este denumit categoric Duhul cel veșnic nu ar fi Dumnezeu” (Robert Hawker).

Ne vom strădui acum să demonstrăm din Cuvântul adevărului că Duhul Sfânt este deosebit prin nume și atribute, că El este înzestrat cu putere deplină și nederivată, și că El este Autorul unor lucrări care necesită o abilitate care o depășește în mod clar pe cea a unei ființe create, și că astfel de lucruri nu pot aparține altcuiva decât lui Dumnezeu însuși. Oricât de misterioasă și inexplicabilă ar putea fi pentru rațiunea omului existența unei deosebiri a Persoanelor în esența Dumnezeirii, dacă

ne plecăm în supunere înaintea învățăturilor clare ale revelației divine¹, devine inevitabilă concluzia că în Dumnezeire subzistă trei Persoane divine care sunt de aceeași esență, co-eterne și co-egale. Cel despre care se spune că lucrează creația universului, inspirația Scripturilor, formarea umanității lui Hristos, regenerarea și sfințirea aleșilor, este și trebuie să fie Dumnezeu sau, dacă este să folosim limbajul din 2 Corinteni 3:17: „Domnul este Duhul”.

DOVEZI ALE DUMNEZEIRII DUHULUI

1. *Duhul Sfânt este numit explicit Dumnezeu.* Petru i-a spus lui Anania: „pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să-L minți pe Duhul Sfânt?”, apoi el afirmă în următorul verset: „N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu” (F.A. 5:3-4). Așadar, dacă a-L minți pe Duhul Sfânt înseamnă a-L minți pe Dumnezeu, rezultă în mod necesar că Duhul trebuie să fie Dumnezeu. Mai apoi, sfinții sunt denumiți „Templul lui Dumnezeu”, iar ceea ce dovedește aceasta este că „Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (1 Cor. 3:16). În aceeași manieră, trupul sfântului este desemnat să fie „Templul Duhului Sfânt”, după care îi este adus îndemnul: „Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru” (1 Cor. 6:19-20). În 1 Corinteni 12, unde este menționată diversitatea darurilor Sale, ca și administrarea și lucrările Lui, despre Duhul Sfânt se vorbește de mai multe ori ca fiind „același Duh” (v. 4),

¹ revelația divină – în acest context, autorul face referire la Scriptură.

„același Domn” (v. 5), „același Dumnezeu” (v. 6). În 2 Corintheni 6:16, Duhul Sfânt este denumit „Dumnezeul cel viu”.

2. Duhul Sfânt este numit explicit Iehova, un Nume care nu poate fi atribuit în niciun fel vreunei ființe create, și care nu poate fi aplicat decât Suveranului suprem. Iehova a fost Acela care a vorbit prin gura tuturor sfinților profeți, de la începutul lumii (Luca 1:68, 70), dar în 2 Petru 1:20 ne este spus că acei profeți au vorbit toți prin „Duhul Sfânt” (2 Sam. 23:2-3). Iehova a fost Acela pe care Israelul L-a ispitit în pustie, „păcătuiind împotriva Lui, și răzvrătindu-se neîncetat împotriva Celui Preaînalt” (Ps. 78:17-18), iar în Isaia 63:10, acest păcat este prezentat în mod specific prin faptul că ei „au fost neascultători și L-au întristat pe Duhul Lui cel sfânt”! În Deuteronom 32:12 citim că, „așa l-a călăuzit Domnul singur pe poporul Său”, dar, vorbind despre același popor și despre același moment, Isaia 63:14 afirmă că „așa i-a dus Duhul Domnului la odihnă”. Iehova a fost Acela care l-a îndemnat pe Isaia: „Du-te și spune-i poporului acestuia” (6:8-9), în timp ce apostolul a afirmat: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinții voștri, când a zis: ‚Du-te la poporul acesta, și zi-i: Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea” (F.A. 28:25-26)! Poate exista ceva mai clar care să demonstreze identitatea lui Iehova – Duhul Sfânt? Observați că Duhul Sfânt este denumit „Domnul” în 2 Tesaloniceni 3:5.

3. Toate perfecțiunile lui Dumnezeu se găsesc și în Duhul.

Cum stabilim natura unei ființe, dacă nu prin atributele ei? Cel care se află în posesia atributelor specifice unui înger sau ale unui om, este considerat pe bună dreptate ca atare. Cel ce se află în posesia atributelor sau a trăsăturilor care Îi aparțin doar lui Dumnezeu, trebuie să fie considerat Dumnezeu și să I se aducă închinare ca atare. Scripturile afirmă foarte clar și din abundență că Duhul Sfânt se află în posesia atributelor specifice lui Dumnezeu. Ele Îi atribuie sfințenie absolută. Așa cum Dumnezeu este denumit „sfânt”, „Sfântul”, aici fiind descris prin acea trăsătură superlativă a naturii Sale, prin care El este „minunat în sfințenie” (Exod 15:11), tot așa a treia Persoană a Trinității este denumită „Duhul sfințeniei” (Rom. 1:4) făcând referire la sfințenia naturii Sale și la dumnezeirea Persoanei Sale.

Duhul Sfânt este veșnic (Evrei 9:14). El este omniprezent: „unde mă voi duce departe de Duhul Tău?” (Ps. 139:7). El este de asemenea omniscient (1 Cor. 2:10).

Duhul Sfânt are toată puterea, pentru că despre El se vorbește prin expresia „puterea Celui Preaînalt” (Luca 1:35; v. și Mica 2:8, cf. Isaia 40:28).

4. Suveranitatea și supremația absolută a Duhului Sfânt dovedesc dumnezeirea Lui. Ni se spune în Matei 4:1 că, „atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie”. Și cine ar fi avut dreptul să Îl călăuzească pe Mijlocitorul dacă nu o Persoană

divină?² Cui I s-ar fi putut supune Răscumpărătorul, dacă nu lui Dumnezeu? În Ioan 3:8, Domnul Isus a făcut o analogie între vânt, care „suflă încotro vrea” (nefiind la dispoziția vreunei ființe create) și acțiunile suverane ale Duhului. În 1 Corinteni 12:11 este afirmat explicit că Duhul Sfânt este Cel ce distribuie toate darurile spirituale, după buna Sa plăcere (1 Cor. 12:11). De aceea, El trebuie să fie Dumnezeu „peste toate lucrurile”, binecuvântat în veci (Rom. 9:5). În Faptele Apostolilor 13:2-4 descoperim Duhul Sfânt cum îi cheamă pe oameni la lucrare, prerogativ care este eminentemente divin, chiar dacă au existat oameni răi care și l-au arogat. În aceste versete se poate vedea că Duhul a rânduit lucrarea lor, le-a poruncit să fie puși deoparte de către biserică și să fie trimiși (F.A. 13:2-4). În Faptele Apostolilor 20:28 este afirmat clar că Duhul Sfânt a pus slujitori peste biserică.

5. Lucrările atribuite Duhului Sfânt demonstrează clar dumnezeirea Lui. Creația însăși Îi este atribuită, El participând în aceasta laolaltă cu Tatăl și cu Fiul: „Suflarea [Duhul, lit. KJV] Lui înseninează cerul” (Iov 26:13); „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut” (Iov 33:4). El este implicat în lucrarea providenței (Isaia 40:13-15; F.A. 16:6-7). Toată Scriptura

² Mijlocitor – o persoană care mediază între două părți; „Dumnezeu a găsit potrivit ca, în planul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, în acord cu legământul dintre Ei doi, ca să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om; să fie Profet, Preot, și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul rânduit, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, îndreptățiți, sfințiți și gloriificați prin El.” – *Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra*, 1689, cap. 8.1.

este dată prin inspirația lui Dumnezeu (2 Tim. 3:16), sursa ei fiind Duhul însuși (2 Petru 1:21). Umanitatea lui Hristos a fost formată miraculos prin Duhul (Matei 1:20). Hristos a fost uns de Duhul în lucrarea Lui (Isaia 61:1; Ioan 3:34); minunile Sale au fost făcute prin puterea Duhului; El a fost înviat din morți de Duhul (Matei 12:3, 8). Nimeni altcineva nu ar putea face astfel de lucrări decât o Persoană divină.

Dragă cititor, ai o dovadă personală și interioară că Duhul Sfânt nu este altul decât Dumnezeu? A lucrat El în tine acele transformări pe care nicio putere finită nu le poate face? Te-a adus El de la moarte la viață, te-a făcut o făptură nouă în Hristos, ți-a dat o credință vie și te-a umplut cu dorințe sfinte după Dumnezeu? Suflă El în tine duhul rugăciunii și ia din lucrurile lui Hristos, descoperindu-ți-le, aplicând în inima ta atât poruncile cât și făgăduințele lui Dumnezeu? Dacă da, atunci aceste lucruri pe care le-am spus până aici sunt cu atât mai mult martore în inima ta ale dumnezeirii Duhului Sfânt cel binecuvântat.

4

TITLURI ALE DUHULUI SFÂNT

Gândirea corectă despre caracterul lui Dumnezeu stă la temelia oricărei evlavii vii și adevărate. De aceea, preocuparea noastră principală ar trebui să fie să căutăm să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Fără cunoașterea autentică a lui Dumnezeu în natura și atributele Lui, nu putem nici să ne închinăm Lui acceptabil și nici să Îl slujim corect.

„NUMELE” DESCRIE CARACTERUL

Cele trei Persoane ale Dumnezeirii S-au revelat printr-o diversitate de nume și titluri. Noi suntem cu totul incapabili să cuprindem cu mințile noastre natura lui Dumnezeu, dar Persoana și caracterul Lui pot fi cunoscute. Fiecare Nume sau titlu pe care Dumnezeu Și l-a atribuit este un mijloc prin care El Se descoperă față de noi, și prin care El vrea să Îl cunoaștem și să ne apropiem de El. De aceea, fiecare Nume al lui Dumnezeu este o expresie a Ființei Sale, așa cum este El, căci El nu ne va amăgi dându-ne un nume greșit sau fals al Lui. Având în vedere acest lucru, El ne cere să avem încredere în Numele Lui, pentru că astfel El ni Se va descoperi în tot ceea ce semnifică

Numele Lui.

De aceea, numele lui Dumnezeu au ca scop să fie o expresie a Ființei Sale față de noi; ele ne prezintă perfecțiunile Sale și ne fac cunoscute diferitele calități în care El acționează față de oameni în general, și față de poporul Său în special. Numele sunt date cu scopul ca ele să afirme lucrul semnat de numele respective. Astfel, când Dumnezeu l-a creat pe Adam și i-a dat stăpânire peste această lume vizibilă, El a făcut ca animalele și păsările să vină înaintea lui, așa încât acestea să primească un nume de la Adam (Gen. 2:19). Tot așa, noi putem învăța din numele și titlurile lui Dumnezeu despre cum este El. Dumnezeu ni Se descoperă prin ele, uneori revelând una dintre perfecțiunile Sale, alteori o alta. Aici ni se deschide un domeniu vast de studiu, dar putem spune acum că este clar că acela care îl cercetează cu rugăciune și sârguință îl va descoperi foarte folositor.

Cele spuse până aici ne ajută să înțelegem importanța aspectului prezent pentru tema noastră. Ceea ce Duhul Sfânt este în Persoana Sa divină și în caracterul Lui fără pată ne este făcut cunoscut prin intermediul multor nume și a variatelor titluri care Îi sunt atribuite în Sfânta Scriptură. Un întreg volum, nu doar un scurt capitol, ar putea fi adus înaintea cititorului spre contemplare. Să ne rugăm să fim călăuziți de Dumnezeu în folosirea spațiului limitat la dispoziția noastră, pentru a scrie lucrurile care vor preamări a treia Persoană a bine-

cuvântatei Sfinte Treimi, și să ne slujească drept stimul pentru a ne apleca mai atent asupra studiului și a meditației sfinte la acele titluri despre care nu putem spune atât de multe lucruri aici. Este posibil să îl ajutăm cel mai mult pe cititor prin a-i îndrepta atenția către acele nume și titluri care sunt mai dificil de înțeles.

RELAȚIA CU TRINITATEA

Duhul Sfânt este identificat printr-o varietate de nume și titluri din Scriptură, nume care ne indică deopotrivă personalitatea și dumnezeirea Lui. Unele dintre acestea sunt aplicabile doar Duhului Sfânt, în timp ce altele sunt împărtășite de Tatăl și Fiul în esența neîmpărțită a naturii lui Dumnezeu.

În timp ce în planul uimitor al răscumpărării, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt revelați față de noi ca personaje distincte, prin care învățăm să Îi atribuim anumite acțiuni directe. Uneia dintre Persoanele Trinității mai degrabă decât Alteia, totuși lucrarea fiecăruia nu trebuie gândită ca și cum ar fi detașată, ci trebuie să știm că Ei cooperează și concură în acest plan.

Din acest motiv, a treia Persoană a Trinității este denumită Duhul Tatălui (Ioan 14:26) și Duhul Fiului (Gal. 4:6), deoarece, acționând în conjuncție cu Tatăl și Fiul, acțiunile Unuia sunt în fapt și acțiunile Celorlalți, și laolaltă rezultă din esența inseparabilă a Dumnezeirii.

TITLURI FOLOSITE ÎN SCRIPTURĂ

În primul rând, El este numit „*Duhul*”, ceea ce ne vorbește despre două lucruri. Primul este natura Sa divină, căci „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24), așa cum foarte bine exprimă Cele 39 de Articole¹ ale Bisericii Episcopaliene, când se spune că El este „fără trup, părți sau patimi”. El este pur în esența Sa, Duh fără trup, deosebit de orice lucru material sau vizibil. Al doilea este că acest Nume exprimă modul Său de acțiune în inimile copiilor lui Dumnezeu, lucru comparat în Scriptură cu o „suflare” sau cu mișcarea „vântului” - ambele fiind reprezentări insuficient de clare ale Lui în această lume, însă destul de potrivite prin faptul că ambele sunt invizibile, și totuși lucruri dinamice. „Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze” (Ezec. 37:9). De aceea, pogorârea Sa publică din ziua Cincizecimii este prezentată astfel: „Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei” (F.A. 2:2).

În al doilea rând, El este numit „*Duhul Sfânt*”, cel mai uzual titlu din Noul Testament. Aici sunt incluse două lucruri. Primul, că naturii Sale îi este acordat respect. După cum Iehova este deosebit de toți zeii falși – „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie” (Exod 15:11) – Duhul este numit „*sfânt*” pentru a

¹ *Cele 39 de Articole* – mărturisire de credință a Bisericii Anglicane și a Bisericii Episcopaliene, formulată în cadrul adunării convocatoare de la Canterbury din 1563. Toți predicatorii aveau obligația de a le respecta, altfel riscuiau să fie amendați sau întemnițați.

scoate în evidență sfințenia naturii Sale. Acest adevăr este clar prezentat în Marcu 3:29-30: „oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta iertare în veac: ci este vinovat de un păcat veșnic. Aceasta, pentru că ei ziceau: „Are un duh necurat””, făcându-se astfel contrast între natura Sa imaculată² și cea a unui duh necurat. Observați de asemenea felul în care acest verset ne oferă o dovadă clară a personalității Lui, căci dacă „duhul necurat” este o persoană iar Duhul nu, nu se poate face niciun contrast între ei. Vedem aici și dumnezeirea Lui absolută, căci blasfemiile pot fi făcute doar la adresa lui Dumnezeu! Al doilea lucru ne arată că acest titlu ilustrează acțiunile Lui, în ce privește toate lucrările Sale, căci fiecare lucrare a lui Dumnezeu este sfântă, atât în împietrire cât și în orbire, atât în regenerare cât și în sfințire.

În al treilea rând, El este denumit „*Duhul cel bun*” al lui Dumnezeu (Neem. 9:20). „Duhul Tău cel bun” (Ps. 143:10). El este numit astfel în primul rând ca urmare a naturii Sale, care este bună în esența ei, căci „Binele este Unul singur” (Matei 19:17); El este bun și ca urmare a acțiunilor Sale, întrucât „roada luminii [Duhului] stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr” (Efes. 5:9).

În al patrulea rând, El este numit „*Duh de bunăvoință*” (Ps. 51:12), întrucât El este un Dătător generos, revărsând favorurile Sale în multe feluri, după buna Sa plăcere, literal și

² imaculată – fără păcat.

fără opreliști; de asemenea, El este numit astfel ca urmare a lucrării Sale speciale de eliberare a aleșilor lui Dumnezeu din robia păcatului și a Satanei, și de a-i aduce la libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu.

În al cincilea rând, El este numit „*Duhul lui Hristos*” (Rom. 8:9), pentru că este trimis de El (F.A. 2:33) și pentru înaintarea cauzei Sale pe pământ (Ioan 16:14).

În al șaselea rând, El este numit „*Duhul Domnului*” (F.A. 8:29), întrucât are autoritate divină și cere de la noi supunere necondiționată.

În al șaptelea rând, El este numit „*Duhul cel veșnic*” (Evrei 9:14). „Printre numele și titlurile prin care este cunoscut Duhul Sfânt în Scriptură, cel de ‚Duh veșnic’ este unul special – un nume care definește de la bun început natura Lui și aduce cu el cea mai convingătoare dovadă a dumnezeirii Lui. Nimeni altul nu poate fi veșnic, decât ‚Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică’ (Isaia 57:15). Despre alte lucruri, care au o nemurire derivată, se poate spune doar că sunt create pentru veșnicia de care se pot bucura ca urmare a bunătății Creatorului lor, o veșnicie viitoare. Totuși, acestea diferă ca răsăritul de apus când se aplică Aceluia despre care vorbim aici. Numai despre Acela care are existența nederivată, independentă și în mod necesar în Sine se poate spune că este veșnic ‚Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine’ (Apoc. 1:8), excluzând astfel toate celelalte ființe” (Robert Hawker).

În al optulea rând, El este numit „*Mângâietorul*” (Ioan 14:16), și nu există vreo traducere mai bună a sensului avut în vedere aici și care trebuie reținut. Termenul „mângâietor” înseamnă mai mult decât cineva care aduce consolare. El este derivat din doi termeni din limba latină, *com* (cu sensul de „alături de”) și *fortis* („putere”). Astfel, un „mângâietor” este o persoană care vine alături de cineva care este în nevoie, pentru a-l întări. Când Hristos a spus că El Îi va cere Tatălui să îi trimită poporului Său „un alt Mângâietor”, El a vrut să spună că Duhul avea să Îi ia locul, făcând pentru ucenici ceea ce El făcuse pentru ei câtă vreme S-a aflat pe pământ. Duhul îi întărește într-o varietate de modalități: consolându-i când sunt apăsați, dându-le har când sunt slabi sau timizi, și călăuzindu-i când sunt încurcați.

Vom încheia acest subiect cu câteva cuvinte scrise de cunoscutul predicator J. C. Philpot³:

„Nimeni nu trebuie să își închipuie că această doctrină a personalității distincte a Duhului Sfânt ar fi o banală luptă de cuvinte, un subiect neimportant sau o discuție nefolositoare, de care ne putem folosi după bunul plac, pe care o putem crede sau respinge, fără a ne afecta credința sau nădejdea. Dimpotrivă, să îți fie clar acest lucru: dacă respingi sau nu crezi învățătura

³ Joseph Charles Philpot (1802-1869) – s-a născut într-o familie de păstori din Ripple, Anglia, a fost admis în 1821 la Oxford University. În 1828, a fost ordonat păstor în parohiile anglicane din Chiselhampton și Stadhampton. El s-a alăturat în 1835 bisericii baptiste și a slujit ca redactor șef al revistei „Gospel Standard” din anul 1849 până la moartea sa.

despre personalitatea Duhului cel binecuvântat, odată cu aceasta respingi sau refuzi să crezi marele adevăr fundamental despre Sfânta Treime. Dacă doctrina ta este nesănătoasă, experiența trăirii ei trebuie să fie o amăgire, iar practica ta un exercițiu al imposturii”.

5

SLUJIRILE DUHULUI SFÂNT ÎN LEGĂMINTE

Mă tem că terenul pe care pășim acum este nou și străin pentru majoritatea cititorilor noștri. În numerele din Ianuarie și Februarie 1930 ale revistei *Studies in the Scriptures*¹, am scris două articole destul de lungi pe tema legământului cel veșnic.

Prin acele articole, am insistat îndeosebi pe legătura acestora cu Tatăl și Fiul, în timp ce aici ne vom îndrepta privirile către relația dintre Duhul Sfânt și legământul cel veșnic. Slujirile Sale în legământ sunt legate îndeaproape și decurg cu adevărat din dumnezeirea și personalitatea Lui, căci dacă El n-ar fi fost o Persoană divină în Dumnezeire, nu ar fi putut lua parte la legământul harului. Înainte de a trece la discuția noastră, haideți să definim termenii pe care îi folosim.

¹ *Studies in the Scriptures* – o revistă explicativă pe care Pink a scris-o și a publicat-o lunar în perioada 1922-1953. Cele 380 de numere formează o comoară deosebită. Fiecare capitol din lucrarea de față a apărut inițial sub forma unui articol, într-o serie lunară dedicată acestei teme. Revista *Studies in the Scriptures* este republicată în prezent în limba engleză de Chapel Library.

DEFINIȚII

Prin expresia „legământul harului” ne referim la acel angajament sfânt și solemn dintre Persoanele mărețe ale Sfintei Treimi, în beneficiul aleșilor, făcut dinainte de întemeierea lumii. Prin termenul „slujba Duhului”, înțelegem totalitatea părții acestui angajament sacru pe care Duhul Sfânt S-a angajat să o împlinească. Prin aceasta nu vrem să spunem în niciun caz că ar exista implicit vreo subordonare sau inferioritate a Lui, și spunem aceasta pentru ca nimeni să nu presupună că aplicarea unui astfel de termen celei de-a treia Persoane a Dumnezeirii ar degrada cu ceva măreția Sa de necuprins. Termenul se referă literalmente la o însărcinare, încredințare, responsabilitate și acțiune specifică, care Îi este dată având în vedere un obiectiv public sau benefic. Tot așa, citim despre „slujba preotului” (Exod 28:1; Luca 1:8) și despre „slujba” apostolică (Rom. 11:13) etc.

Nu există nimic nepotrivit să folosim termenul „slujbă” pentru a exprima diferitele părți pe care Fiul și Duhul binecuvântat și le-au însușit în legământul harului. Ca Persoane ale Sfintei Treimi, Ei sunt egali. Ca părți ale legământului, Ei au fost egali. Tot așa, prin smerirea Lor, Ei s-au angajat să îi dea Bisericii favoruri și binecuvântări de nedescris. În slujirea Lor, pe care Și-au asumat-o din dragoste și de bunăvoie, Fiul și Duhul nu distrug și nu diminuează cu nimic egalitatea inițială în care Ei au subzistat din toată veșnicia, în perfecțiunea și gloria Esenței divine. Așa cum asumarea de către Hristos a unei

slujbe de „Rob” nu a pătat cu nimic și nu a anulat egalitatea Sa ca Fiu în Trinitate, tot așa asumarea de către Duhul Sfânt a slujbei de aplicare a beneficiilor legământului celui veșnic (legământul harului) în viețile beneficiarilor lui nu afectează cu nimic onoarea și gloria Persoanei și a esenței Lui.

De aceea, termenul *slujbă*, așa cum este aplicat lucrării Duhului Sfânt în cadrul legământului, face referire la ceea ce Duhul a convenit să împlinească printr-un angajament clar stipulat, prezentat printr-un termen cuprinzător, referindu-se la toate angajamentele și acțiunile Sale binecuvântate în beneficiul aleșilor prin har. Pentru o minte iluminată și o inimă dispusă să creadă, în legământ există lucruri deosebit de minunate și prețioase, în realitatea și în lucrurile incluse în el. Mințile noastre ar trebui să se umple de uimire și adorare sfântă chiar și doar la gândul că există un legământ, că cele trei Persoane ale Dumnezeirii S-au smerit să intre într-un angajament solemn spre beneficiul unei părți a omenirii decăzute, pierdute și vinovate. Ce temelie solidă este pusă astfel spre mântuirea Bisericii! În legământul harului nu există loc pentru alternative și nici pentru incertitudini. Existența și bunăstarea spirituală a Bisericii au fost asigurate pe veci prin acest angajament neschimbător și prin acest decret veșnic.

SLUJBA SFINȚIRII

Slujba Duhului Sfânt în legătură cu acest „legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare” (2 Sam. 23:5) poate

fi rezumată printr-un singur cuvânt – *sfințire*. Cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi a fost de acord să îi sfințească pe cei ce aveau să fie obiectul alegerii veșnice a Tatălui și al satisfacerii dreptății de către Fiul, care i-a răscumpărat. Lucrarea de sfințire realizată de Duhul a fost la fel de necesară și indispensabilă spre mântuirea Bisericii după cum au fost ascultarea și jertfirea sângelui lui Hristos. Căderea lui Adam a aruncat Biserica în adâncimi nemăsurate de răutate și ticăloșie. Chipul lui Dumnezeu după care membrii ei fuseseră creați a fost urât. Păcatul, asemenea unei lepre dezgustătoare, i-a infectat până în miezul inimii. Moartea spirituală s-a răspândit cu efectul ei fatal asupra oricărei facultăți a acestora. Totuși, Duhul Sfânt S-a angajat să sfințească astfel de ticăloși, să îi schimbe și să-i facă potriviți pentru a fi părtași sfințeniei și pentru a trăi pe veci în prezența fără pată a lui Dumnezeu.

Fără sfințirea Duhului, răscumpărarea făcută de Hristos nu i-ar folosi niciunui om. Este adevărat, El a făcut o ispășire perfectă și a adus o neprihănire perfectă, așa că aleșii sunt, legal vorbind, împăcați cu Dumnezeu. Însă Iehova este deopotrivă sfânt și drept, iar slujbele și bucuria locașului Său sunt și ele sfinte. Îngerii sfinți de acolo slujesc, iar strigătul lor neîncetat este acesta: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor” (Isaia 6:3). Cum ar putea, așadar, niște păcătoși stricați, neregenerați și nesfințiți să stea în acel loc inegalabil în care „nimic întinat nu va intra, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună” (Apoc. 21:27)? Dar, o, ce minunat este harul legământului și

ce uimitoare este dragostea acestuia! Cel mai ticălos dintre păcătoși, cel mai rău dintre răi, cel mai dezgustător dintre muritori, poate și va intra prin porți în cetatea cea sfântă: „Și așa erați unii dintre voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Cor. 6:11).

Din ceea ce am afirmat în paragraful anterior, ar trebui să fie clar că sfințirea este la fel de indispensabilă pe cât este îndreptățirea. Există multe expresii în Scriptură care fac referire la acest adevăr important al sfințirii, expresii pe care nu le putem analiza aici. Este suficient să spunem că aspectul sfințirii, care este prezentat aici, înaintea noastră, ține de lucrarea binecuvântată a Duhului în suflet, prin care El lucrează în interiorul păcătoșilor, făcându-i potriviți pentru moștenirea lor în lumină (Col. 1:12): fără această minune a harului, nimeni nu poate intra în Cer. „Ce este născut din carne, este carne” (Ioan 3:6); indiferent cât de educată și rafinată ar fi, oricât de ascunsă ar fi prin ornamente religioase, ea rămâne totuși carne, fire pământească. Omul nu este decât ceea ce pământul poate produce: nicio stratagemă a artei nu poate schimba natura originală a materiei prime. Niciun proces nu poate transforma bumbacul în lână sau cânepa în mătase: putem trage de fir, putem să îl împletim, putem să îl înfășurăm, putem să îl albim și să îl călcăm în orice fel, dar natura materialului rămâne aceeași.

Astfel, predicatorii făcuți de oameni și toată mulțimea

religioșilor pot să trudească zi și noapte pentru a schimba carnea în duh; ei pot să se străduiască din leagăn până în mormânt pentru a-i face pe oameni potriviți pentru Rai, însă după toată truda lor de a spăla etiopianul ca să-l facă alb și de a elimina petele de pe blana leopardului, carnea rămâne carne, și nu poate nicidecum să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Nimic altceva nu va realiza aceasta decât acțiunile supranaturale ale Duhului Sfânt. Nu doar că omul este contaminat în esența lui de păcatul original și de cel personal, ci în el nu există nicio abilitate de a înțelege, de a primi și de a se bucura de lucrurile spirituale (1 Cor. 2:14). De aceea, necesitatea imperativă a lucrării de sfințire făcută de Duhul ține nu doar de păcătoșenia omului, ci și de starea de moarte spirituală care-l face incapabil să trăiască, să respire și să acționeze față de Dumnezeu, așa cum un cadavru din cimitir este incapabil să părăsească mormântul și să umble printre oameni. Noi știm în realitate foarte puțin din Cuvântul lui Dumnezeu și ne cunoaștem foarte puțin inimile dacă mai avem nevoie de dovezi în sprijinul unei realități cu care ne întâlnim la fiecare pas. Ticăloșia naturii omului și starea profundă a morții din inimile carnale îi apasă dureros pe creștini, în fiecare zi și ceas de ceas, ca și cum am vedea permanent o praveliște bolnavă a unui abator și ca și cum am mirosi mereu duhoarea morții unui cadavru. Să presupunem că un om se naște orb: el este în mod natural incapabil să vadă. Niciun argument, niciun îndemn, niciun avertisment și nicio promisiune nu îl

pot face să vadă. Dar dacă s-ar produce minunea, dacă Domnul atinge ochii aceluia om cu mâna Sa divină, el vede dintr-o dată. Chiar dacă nu poate explica de ce și cum, el le poate spune tuturor celor care obiectează: „eu una știu: că eram orb, și acum văd” (Ioan 9:25). Așa este lucrarea Duhului Sfânt de sfințire, care începe odată cu nașterea din nou, când ne este dată o viață nouă, când ne este insuflată o nouă capacitate și când este trezită în noi o nouă dorință. Ea este dusă înainte prin înnoire zilnică (2 Cor. 4:16) și este încheiată la gloriificare. Ceea ce doresc să subliniez în mod special este că, atunci când Duhul ne convinge de păcat, când lucrează pocăința în noi, când insuflă duhul de rugăciune sau când ia din lucrurile lui Hristos și ni le arată în inimile noastre care se bucură, El Se achită de slujba Sa în cadrul legământului. De aceea, se cuvine să Îi aducem reverența și închinarea noastră pentru aceste slujiri ale Sale.

6

DUHUL SFÂNT ÎN VECHIUL TESTAMENT

În zilele noastre este răspândită o mare ignoranță despre acest subiect de studiu. Auzim în zilele noastre de cele mai bizare idei despre relația dintre a treia Persoană a Dumnezeirii și sfinții din Vechiul Testament. În realitate, acest lucru nu ne mai miră deloc dacă ne uităm la confuzia înfricoșătoare a unora cu privire la mântuirea lor, văzând că mulți presupun că sfinții Vechiului Testament erau mântuiți într-o modalitate complet diferită de cea în care suntem noi acum. Nu trebuie să fim surprinși nici de faptul că, din acest motiv, un alt efect rău este produs de eforturile greșite ale celor care se străduiesc să creioneze cât de multe contraste este posibil între dispensația prezentă și cele care au precedat-o, vorbind diferit despre membrii mai timpurii ai familiei lui Dumnezeu. Sfinții Vechiului Testament au mult mai multe lucruri în comun cu cei din Noul Testament decât se presupune în general.

Un verset grav pervertit de mulți dintre teologii din lumea modernă este cel din Ioan 7:39: „Duhul Sfânt încă nu

fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”. Pare că este considerat un lucru ciudat ca, având Vechiul Testament în mâinile lor, unii oameni să își construiască argumente bizare pe aceste cuvinte. Expresia „încă nu fusese dat” nu poate fi înțeleasă într-un sens absolut, ca aceea că „Enoch nu s-a mai văzut” (Gen. 5:24); aceste cuvinte au pur și simplu sensul că Duhul nu fusese dat în autoritatea Sa administrativă deplină. El nu fusese arătat public aici, pe pământ.

Credincioșii din orice epocă au fost sfințiți și mângâiați de El, dar „slujba Duhului” (2 Cor. 3:8) nu fusese introdusă pe deplin. Revărsarea Duhului, în plenitudinea darurilor Sale miraculoase, încă nu avusese loc.

ÎN PRIVINȚA CREAȚIEI

Haideți să analizăm pentru început, deși pe scurt, lucrarea Duhului în creația veche, materială. Înainte ca lumea să fie creată prin Cuvântul lui Dumnezeu și ca lucrurile care se văd să fie făcute din lucruri care nu se văd (Evrei 11:3), după ce întreaga masă de materie neanimată exista într-un haos nedefinit clar, „pustiu și gol”, ni se spune că „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” (Gen. 1:2). Există și alte pasaje care atribuie lucrarea de creație (alături de Tatăl și Fiul) lucrării Sale nemijlocite. De exemplu, Cuvântul spune că „Suflarea Lui înseninează cerul” (Iov 26:13). Iov a fost atât de convins de aceasta, încât a mărturisit: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață” (Iov 33:4). „Îți trimiți

Tu suflarea [Duhul]: ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului” (Ps. 104:30).

ÎN RELAȚIE CU ADAM

Să ne îndreptăm acum privirile către Duhul Sfânt în relație cu Adam. Întrucât acest subiect este înconjurat de atât de multă ceață în zilele noastre, trebuie să pătrundem în el prin mai multe detalii.

„Trei lucruri au fost cerute pentru a-l face pe om potrivit pentru viața pentru care Dumnezeu îl crease. În primul rând, era necesară abilitatea de a deosebi gândul și înțelegerea lui Dumnezeu cu privire la întreaga îndatorire și ascultare care erau cerute de la el. De asemenea, această abilitate era necesară și pentru a cunoaște natura și atributele lui Dumnezeu, așa încât omul să creadă că El este singurul obiect potrivit al tuturor acțiunilor și îndatoririlor ascultării lui religioase, și singura sursă a satisfacției atotsuficiente și a răsplății în această lume și în veșnicie. În al doilea rând, era necesară o înclinație și dorință liberă, necontrolată și neîmpiedicată de nimic față de orice îndatorire a legii creației Sale, pentru a trăi spre gloria lui Dumnezeu. În al treilea rând, era necesară o abilitate a minții și voinței, însoțită de dorință de conformare în simțămintele sale, în vederea împlinirii consecvente a tuturor îndatoririlor și a abținerii de la orice fel de păcat. Aceste lucruri țineau de integritatea naturii lui Adam, de starea neprihănită în care el fusese creat. Toate aceste lucruri au fost efectele

speciale ale lucrării nemijlocite a Duhului Sfânt. Astfel, se poate spune despre Adam, în inocența lui, că a avut Duhul lui Dumnezeu. El L-a avut în aceste efecte speciale ale puterii și bunătății sale, și L-a avut potrivit cu legământul prin care era deschisă posibilitatea ca Adam să Îl piardă totalmente, după cum s-au și petrecut lucrurile. El nu L-a avut printr-o locuire interioară specială, căci întreaga lume era atunci templul lui Dumnezeu. În legământul harului, întemeiat în Persoana și prin mijlocirea lui Hristos, lucrurile stau altfel. Oricare ar fi omul în care Duhul lui Dumnezeu vine spre restaurarea chipului lui Dumnezeu în el, Duhul rămâne în acel om pentru totdeauna” (J. Owen)¹.

Cele trei lucruri menționate mai sus de acel eminent puritan au constituit partea principală a aceluși „chip” al lui Dumnezeu în care omul fusese creat prin Duhul Sfânt. Dovada acestei afirmații se găsește în faptul că, la regenerare, Duhul Sfânt restaurează acele abilități în sufletele aleșilor lui Dumnezeu: „v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Col. 3:10); altfel spus, cunoașterea spirituală pe care omul a pierdut-o la cădere este, potențial vorbind, restaurată la nașterea din nou, dar ea nu ar putea fi restaurată sau înnoită dacă omul n-ar fi avut-o niciodată!

¹ John Owen (1616-1683) – denumit „prințul puritanilor”; predicator congregaționalist; capelan în armata lui Oliver Cromwell și vice-cancelar la Oxford University. Majoritatea vieții sale a slujit ca predicator, scriind în același timp o lucrare amplă, în istorie rămânând 24 de volume, care sunt printre cele mai bune resurse teologice creștine.

„Cunoașterea” cu care Duhul Sfânt l-a înzestrat pe Adam la început a fost una deosebit de mare. Exemplificarea clară a acestui lucru se găsește în Geneza 2:19. O dovadă și mai concludentă poate fi găsită în Geneza 2:21-23, unde Dumnezeu îi dă lui Adam un somn adânc, ia din el o coastă, formează din ea o femeie, după care o așază înaintea lui. La vederea ei, Adam a spus: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea”. El cunoștea cine era ea și care era originea ei, motiv pentru care i-a dat un nume potrivit. El nu putea cunoaște toate aceste lucruri decât prin Duhul revelației și al înțelepciunii.

Faptul că Adam fusese făcut părtaș la început Duhului Sfânt este evident din Geneza 2:7: „Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țarina pământului, i-a suflat în nări suflare de viață”. Dacă aceste cuvinte ar fi interpretate în lumina analogiei credinței², ele nu pot avea alt sens decât că Dumnezeul Triunic a pus Duhul Sfânt în primul om. În Ezechiel 37 avem o imagine vie a regenerării Israelului spiritual. Acolo ni se vorbește astfel:

„Prorocește, fiul omului, și zi-i duhului: ‚Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ‚Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!’ Am prorocit cum mi se poruncise. Și a intrat duhul în ei, și au înviat” (v. 9-10).

² analogia credinței – metoda de interpretare biblică prin care pasajele biblice înrudite care sunt mai clare sunt folosite pentru a interpreta un anumit pasaj biblic mai greu de înțeles în contextul imediat (Rom. 12:6).

Mai apoi Îl găsim pe Mântuitorul care, după învierea Lui, „a suflat peste ei [apostoli], și le-a zis: „Luați Duh Sfânt”” (Ioan 20:22), acesta fiind perechea versetului din Geneza 2:7: unul vorbește despre darul original, celălalt despre restaurarea a ceea ce a fost pierdut.

S-a spus pe bună dreptate că,

„doctrina că omul a fost la început, chiar dacă în sens schimbător, umplut de Duhul, poate fi prezentată ca un gând fundamental și profund al Scripturii în doctrina despre om. Dacă primul și al doilea Adam sunt atât de legați încât primul a fost un analog sau o imagine a Celui de-al doilea, după cum toți recunosc în baza mărturiei Scripturii (Rom. 5:12-14), este clar că, dacă primul om nu a avut Duhul, atunci Ultimul, Vindecătorul și Restauratorul moștenirii pierdute, nu putea să fie mijlocul prin care Duhul era dat, Duh care fusese retras ca urmare a păcatului și care putea fi dat numai pe baza neprihănirii veșnice pe care Hristos a adus-o (Rom. 8:10)” (G. Smeaton).

ÎN RELAȚIE CU POPORUL ISRAEL

Haideți să observăm acum relația dintre Duhul Sfânt și poporul Israel.

O afirmație foarte izbitoare și cuprinzătoare a fost făcută de Neemia, atunci când el a analizat lucrările Domnului față de poporul Său din vechime: „Le-ai dat Duhul Tău cel bun,

ca să-i facă înțelepți” (Neem. 9:20). Până în clipa în care a fost stins, El fusese asupra membrilor Sinedriului (Num. 11:16-17). A venit asupra judecătorilor, asupra regilor și a profeților (Jud. 3:10; v. și 6:34; 11:29; 15:14; 1 Sam. 11:6, 16:13). Totuși, observați că ar fi o greșeală imensă să spunem, așa cum au făcut mulți, că Duhul Sfânt n-a existat niciodată în vreun credincios înaintea Cincizecimii, căci Numeri 27:18, Neemia 9:30, 1 Petru 1:11 dovedesc contrariul. Dar vai, evreii „au fost neascultători și L-au întristat pe Duhul Lui cel sfânt” (Isaia 63:10), așa cum a afirmat Ștefan, „Voi totdeauna vă împotrivii Duhului Sfânt” (F.A. 7:51). Faptul că Duhul Sfânt a locuit în sfinți în perioada Legii este unul clar, și izvorăște din multe considerații. Cum altfel ar fi putut ei să fie regenerați, să aibă credință, fiind făcuți capabili să împlinească fapte și lucrări acceptabile pentru Dumnezeu? Duhul Sfânt a fost Acela care a stimulat rugăciunea adevărată, a inspirat închinarea spirituală și a produs roadele Sale în viețile credincioșilor de atunci, la fel cum o face și acum (Zah. 4:6). Noi avem „același duh de credință” (2 Cor. 4:13) cum aveau și ei. Tot binele spiritual care a fost făcut vreodată în și prin oameni trebuie să fie atribuit lucrării Duhului Sfânt. Duhul le-a fost dat sfinților din Vechiul Testament îndreptându-le privirea înainte, întrucât iertarea păcatelor le era dată având în vedere satisfacerea dreptății lui Dumnezeu pe care Hristos avea să o împlinească.

7

DUHUL SFÂNT ȘI HRISTOS

Mă tem că analiza aspectului particular al acestei teme într-un fel mai uman o să pară întrucâtva prea greu de urmărit pentru unii dintre cititori, dar am convingerea că mă vor suporta cu blândețe, fiindcă scriu pentru cei nerăbdători să capete ceva ajutor în umblarea lor după lucrurile mai adânci ale lui Dumnezeu.

LUCRURILE MAI ADÂNCI ALE LUI DUMNEZEU

Așa cum am spus deja, noi căutăm să slujim unor categorii destul de diferite de oameni, cu abilități diferite, așa că vrem să oferim un meniu spiritual variat. Cel ce este înfomețat nu va pleca de la masă dezgustat pentru că niciun fel de mâncare nu îl atrage. Le cerem îndurare celor care caută să primească din partea noastră o analiză completă a subiectului, ca întreg.

„Întrucât umanitatea lui Hristos a fost asumată într-o unire ipostatică¹, putem spune pe bună dreptate că, pe de o parte, Persoana lui Hristos a fost unsă pentru

¹ unirea ipostatică – de la termenul *hypostasis*, care se referă la persoană; unirea ipostatică se referă la unirea dintre naturile divină și omenească în Persoana unică a lui Hristos Isus.

chemarea la slujire, dar să ținem minte că, pe de altă parte, umanitatea Lui a fost unsă, dacă ne gândim la proviziile reale de haruri și daruri, ajutoare și abilități din partea lui Dumnezeu, care au fost necesare pentru împlinirea slujbei Sale. Totuși, ca să nu exagerăm de o parte, trebuie să adăugăm de asemenea că Duhul Sfânt, potrivit cu rânduiala Sfintei Treimi, Își interpune puterea doar pentru a împlini voia Fiului... În ce privește ungerea Domnului Isus de către Duhul, ea a fost diferită după cele trei grade de ungere care au avut loc succesiv. Primul grad a fost cel al întrupării, cel de-al doilea a coincis cu botezul Său, iar cel de-al treilea și cel mai înalt grad a fost cel al înălțării, când El a fost așezat pe scaunul de domnie al mijlocirii, și a primit de la Tatăl darul Duhului pentru a-L revărsa din abundență asupra Bisericii Sale” (G. Smeaton).

PREZENȚA ȘI LUCRAREA DUHULUI LA ÎNTRUPAREA ȘI BOTEZUL LUI HRISTOS

Ne-am îndreptat deja privirile către prima ungere a Domnului Isus când, în pântecel mamei Sale, umanitatea Sa a fost înzestrată cu toate darurile spirituale și când, de-a lungul copilăriei și până la vârsta de 30 de ani, El a fost iluminat, călăuzit și ocrotit de acțiunile nemijlocite ale celei de-a treia Persoane din Dumnezeire. Am ajuns acum să analizăm pe scurt și cea de-a doua ungere a Sa, când El a fost dedicat oficial lucrării Sale publice și înzestrat divin pentru lucrarea Sa oficială. Această ungere a avut loc la râul Iordan, când El a fost

botezat de înaintemergătorul Său. În timp ce Isus ieșea din apă, cerurile s-au deschis și Duhul Sfânt a coborât asupra Lui în chip de porumbel, iar glasul Tatălui a fost auzit din ceruri, aducând mărturie despre bucuria Sa și plăcerea infinită în Fiul Său întrupat (Matei 3:16-17). Toate referințele la această unică acțiune ne cheamă la o cercetare atentă și la un studiu cu rugăciune. Primul lucru precizat după aceasta este că „Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea, și I s-a dus vestea în tot ținutul de împrejur” (Luca 4:14). Motivul pentru care ni se spune acest lucru pare să fie acela de a ne arăta că umanitatea lui Hristos a fost confirmată prin Duhul și făcută victorioasă asupra diavolului, prin puterea Lui. De aceea, citim că, imediat după ispitire, „Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea” (Luca 4:14). Mai apoi, citim că El a intrat în sinagoga din Nazaret și a citit din Isaia 61:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să le vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să îi tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să le propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să le dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului’... Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (Luca 4:18-19, 21).

Vedem aici deosebirea esențială dintre primul și al doilea grad al ungerii lui Hristos din partea Duhului. Primul a avut ca obiectiv formarea naturii Sale omenești și înzestrarea ei cu

înțelepciune perfectă și sfințenie completă. Cel de-al doilea a constat din înzestrarea Lui cu puteri supranaturale pentru lucrarea Sa măreață. Astfel, prima ungere a fost personală și privată, cealaltă oficială și publică. Prima a revărsat asupra Lui harurile spirituale, cealaltă a revărsat daruri pentru slujire. Nevoia pentru care Hristos a trebuit să aibă parte de această dublă ungere ține de natura omenească pe care Și-a asumat-o și de locul de slujitor pe care l-a luat. De asemenea, ea slujește ca atestare publică din partea Tatălui a acceptării Persoanei lui Hristos și a atribuirii slujbei Sale mijlocitoare. Astfel, a fost împlinită acea profeție din vechime:

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite” (Isaia 11:2-3).

„Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 3:34). Acest lucru ne vorbește imediat despre preeminența lui Hristos, căci El primește Duhul într-un fel în care niciun om n-ar putea să Îl primească vreodată. Observați contrastul subliniat în Efeseni 4:7, „Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos”. Doar în Mijlocitorul „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Col. 2:9). Unicitatea relației dintre Duhul și Domnul nostru reiese din nou în Romani 8:2, „legea Duhului de viață

în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții”. Observați termenii folosiți aici, căci ei nu doar că ne descoperă sursa tuturor acțiunilor lui Hristos, ci vorbesc despre faptul că harul locuiește în El într-un fel cu totul deosebit decât o face în orice ființe create.

PREZENȚA ȘI LUCRAREA DUHULUI LA ÎNĂLȚAREA LUI HRISTOS

Al treilea grad al ungerii lui Isus Hristos a fost rezervat pentru înălțarea Lui, și este descris astfel: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt” (F.A. 2:33). Acest grad cel mai înalt al ungerii, când Hristos a fost „uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă” (Ps. 45:7) și care a fost arestat la Cincizecime, a fost un dar al ridicării Sale la Cer. Afirmatia pe care Petru a făcut-o în acea circumstanță nu a fost decât o parafrază a Psalmului 68:18: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni; cei răzvrățiți vor locui și ei lângă Domnul Dumnezeu”. Acea revărsare bogată a Duhului a avut ca scop ridicarea și echiparea Bisericii Noului Testament, și a fost dată la momentul potrivit, după înălțare, peste cei pentru care Duhul a fost primit și trimis.

HRISTOS TRIMITE DUHUL

Ca Mijlocitor, Domnul Isus a fost uns cu Duhul Sfânt

spre împlinirea tuturor slujbelor Sale și spre realizarea întregii Sale lucrări de mijlocire. Dreptul Lui de a trimite Duhul în inimile oamenilor decăzuți a fost obținut prin ispășirea făcută de El. Aceasta a fost răsplata binemeritată a tuturor suferințelor și a trudei Sale. Unul dintre rezultatele esențiale ale satisfacerii perfecte a dreptății lui Dumnezeu de către Hristos, și adus înaintea lui Dumnezeu în numele poporului Său, a fost dreptul Lui ca acum să reverse Duhul asupra lor. Lui I se promisese din vechime că,

„Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit îi va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:11-12).

Tot așa, înaintemergătorul Lui anunțase: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11). Ceea ce tocmai am spus mai sus este accentuat și mai mult în Galateni 3:13-14:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: ‚Blestemat e oricine este atârnat pe lemn’, pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”.

Duhul făgăduit a fost urmarea lucrării mărețe de anulare a blestemului, așa cum efectul urmează cauza. A le da Duhul Sfânt oamenilor era un lucru ce implica în mod clar că păcatele lor fuseseră șterse, după cum putem vedea simbolul acesta în Levitic 14:14, 17, căci „untdelemnul” (simbolul Duhului) era pus deasupra „sângelui jertfei pentru vină”! Nu doar că dreptul lui Hristos de a trimite Duhul Sfânt asupra răscumpăraților Lui prezumă ștergerea păcatelor lor, ci acest lucru este un argument clar în favoarea demnității Sale divine, căci niciun simplu slujitor, oricât de deosebit ar fi în starea lui, nu ar putea să acționeze astfel și nici nu ar putea să dea un astfel de dar!

O LUCRARE COMUNĂ

Uneori, plecând de la diferitele citate din Scriptură cu privire la ungerea lui Hristos pentru toate slujirile Sale, pare ca și cum El S-ar fi aflat într-o poziție subordonată având nevoie de călăuzire, ajutor și putere miraculoasă pentru a Se achita de misiunea Sa (Isaia 11:1-3; v. și Isaia 61:1-2); alteori, se spune despre El că are Duhul, că dă Duhul, că trimite Duhul, ca și cum acțiunile Duhului ar fi fost subordonate Fiului (Apoc. 3:1; F.A. 2:33). Totuși, toată dificultatea deslușirii acestor versete aparent contrastante dispare când înțelegem, din întreaga narațiune biblică, că a existat o lucrare conjugată, în cadrul căreia Fiul și Duhul acționează împreună spre mântuirea aleșilor lui Dumnezeu. Fiul a împlinit răscumpărarea,

iar Duhul revelează și aplică această răscumpărare în toți cei pentru care ea a fost făcută.

Atunci când vorbim despre Duhul Sfânt și Hristos, trebuie înțeles că nu ne îndreptăm privirile acum către Domnul nostru ca a doua Persoană a Sfintei Treimi, ci mai degrabă ca Mijlocitor între Dumnezeu și om, Dumnezeu-omul, și nu ne gândim la Duhul Sfânt luat în considerare abstract în dumnezeirea Lui, ci privim la împlinirea oficială de către El a lucrării care I-a fost încredințată în legământul cel veșnic. Fără îndoială că acesta este cel mai dificil aspect al subiectului nostru, însă este foarte important să ne străduim ca, prin rugăciune, să căpătăm o gândire biblică asupra lui. Când înțelegem corect relația dintre Duhul Sfânt și Răscumpărătorul, chiar și cu abilitățile noastre limitate, această înțelegere aduce multă lumină asupra unor probleme dificile, furnizează cheia pentru nenumărate pasaje dificile ale Sfintelor Scripturi și ne face capabili să înțelegem mai bine lucrarea pe care Duhul Sfânt o face în cel credincios.

„Apropiați-vă de Mine, și ascultați! De la început, n-am vorbit în ascuns, de la obârșia acestor lucruri, am fost de față. Și acum, Domnul Dumnezeu m-a trimis cu Duhul Său” (Isaia 48:16). Acest verset remarcabil ni-L prezintă pe Domnul Isus vorbind din vechime prin duhul profeției. El afirmă că El Se adresase deja poporului în cea mai deschisă manieră, din clipa când S-a arătat înaintea lui Moise, la rugul aprins și Și-a atribuit Numele de „Eu sunt Cel ce sunt” (Exod 3); El

fusese prezent mereu în poporul Israel ca Domnul și Revelatorul lor. Acum, Tatăl și Duhul Îl trimiseseră pentru a face eliberarea spirituală promisă a poporului Său. El fusese trimis într-un trup de carne pentru a predica Evanghelia, pentru a împlini Legea și pentru a satisface perfect dreptatea divină în beneficiul Bisericii Sale. De aceea, avem aici o mărturie glorioasă a Trinității Persoanelor din Dumnezeu: Fiul lui Dumnezeu este trimis în natura omenească și ca Mijlocitor, Iehova, Tatăl și Duhul sunt cei ce Îl trimit – și aceasta este o dovadă a misiunii, trimerii și autorității lui Hristos, care nu a venit de la Sine, ci a fost trimis de Dumnezeu (Ioan 8:41).

„Domnul face un lucru nou pe pământ: femeia îl va peți pe bărbat” (Ier. 31:22). Avem aici unul dintre anunțurile profetice ale minunăției întrupării divine, Cuvântul veșnic făcându-se trup - trup omenesc pregătit pentru El prin intervenția miraculoasă a Duhului Sfânt. Profetul se referă aici la puterea creatoare a lui Dumnezeu pusă la lucru, sub această putere femeia urmând să dea naștere unui Om. Fecioara Maria, aflată sub puterea Celui Preaînalt care a umbrat-o (Luca 1:35), avea să dea naștere unui Copil, fără ajutorul sau cooperarea omului. Această minunăție transcendentă este denumită de Isaia un „semn” (7:14), de Ieremia „un lucru nou pe pământ”, iar Noul Testament relatează acest lucru în felul următor: „Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt” (Matei 1:18).

„Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El... Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:40, 52). Nu doar că umanitatea lui Hristos a fost concepută supranatural prin Duhul Sfânt, ci ea a fost și „unsă” de El (cf. Lev. 2:1), și înzestrată cu toate harurile spirituale. Toată dezvoltarea Copilului sfânt, din punct de vedere mental și spiritual, toată creșterea Lui în cunoștință și sfințenie, trebuie atribuită Duhului. Creșterea în natura omenească pe care El a consimțit să Și-o asume, laolaltă cu perfecțiunea Sa divină, sunt lucruri compatibile, așa cum sugerează foarte clar versete precum Evrei 2:14, 17. Așa cum sublinia foarte util George Smeaton în cartea sa, acțiunile Duhului „au format legătura între dumnezeirea și umanitatea lui Hristos, înzestrându-L continuu cu conștiința deplină a personalității Sale și făcându-L în fiecare clipă conștient în interiorul Său de calitatea Sa divină de Fiu”.

Astfel, la întrupare, Duhul a devenit marele principiu călăuzitor al întregii istorii pământești a lui Hristos, aceasta potrivit ordinii slujirii care Îi aparține dintotdeauna Sfintei Treimi: totul pleacă de la Tatăl, este împlinit de Fiul și este prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt a fost Acela care a format natura umană a lui Hristos și a călăuzit întreaga direcție a vieții Sale pământești. Nimic nu a fost făcut fără călăuzirea Duhului, nimic nu a fost spus fără ghidarea Lui, nimic nu a fost realizat fără puterea Sa. Dacă nu afirmăm constant aceste lucruri, ne

aflăm în pericolul grav al contopirii celor două naturi ale lui Hristos, una absorbind-o pe cealaltă, în loc să le păstrăm separate și deosebite în gândurile noastre.

Dacă umanitatea Lui ar fi fost absorbită de dumnezeirea Sa, atunci durerile, temerile și compasiunea Lui ar fi fost imposibile. Folosirea corectă a facultăților sufletului Său se datorează Duhului Sfânt, care L-a călăuzit pe deplin.

„De la naștere până la botez, Duhul a călăuzit dezvoltarea Sa mentală și morală, și L-a întărit și păzit de-a lungul tuturor anilor de pregătire și trudă. Ca Tâmplarul, El a fost același ca și Mesia, iar lucrarea pe care a făcut-o cu mâinile Sale a fost la fel de perfectă ca și jertfa de pe cruce” (S. Chadwick).

La prima vedere, o astfel de afirmație pare să fure ceva din onoarea personală a Domnului Isus, dar dacă înțelegem că, potrivit ordinii Sfintei Treimi, Duhul Sfânt Își exercită puterea doar pentru a împlini voia Tatălui și a Fiului, atunci aparenta dificultate dispare. Atât de departe este interpunerea acțiunilor Duhului în gloria Fiului, încât ea mai degrabă ni-L descoperă mai clar, ne arată că, în lucrarea de răscumpărare, acțiunile Duhului urmează în ordine celor ale Fiului.

TEORII GREȘITE

Putem adăuga aici un alt citat din lucrarea lui Smeaton:

„Cele două naturi ale Domnului nostru au concurat

activ în fiecare act mijlocitor. Dacă El Și-a asumat natura omenească în sensul adevărat și potrivit al termenului, în unire cu Persoana Sa divină, această poziție trebuie susținută. Obiecția sociniană² care susține că nu ar mai fi nevoie de lucrarea Duhului – și, în fapt, n-ar fi loc pentru ea dacă natura divină a fost activă în totalitatea slujbei de mijlocire a lui Hristos – țintește la încheșarea ideii, încât acești oameni resping existența oricărei naturi divine în Persoana lui Hristos. Acest stil de a raționa este unul zadarnic, căci întrebarea este pur și simplu aceasta: Ce ne învață Scriptura? Afirmă ea că Hristos a fost uns de Duhul? (F.A. 10:38) Spune Scriptura că El a fost dus în pustie de Duhul? Afirmă ea că El S-a întors în puterea Duhului pentru a-Și începe lucrarea publică? Spune ea că El a făcut minuni prin Duhul? Afirmă Biblia că, înainte de înălțarea Sa, le-a dat prin Duhul porunci ucenicilor pe care i-a ales tot prin Duhul?” (F.A. 1:2).

Nu există niciun argument în sprijinul vreunei teorii asemenea teoriei kenotice³, care Îl dezbracă de atributele esenței dumnezeirii Sale și pune umanitatea Lui la un nivel egal cu cel al altor oameni – întrucât nu există vreun temei pentru

² socinian – referitor la mișcarea din secolele XVI și XVII a italienilor Faustus și Lelio Socinus, care susțineau credința în Dumnezeu Scripturii, dar respingeau păcatul original, aspectul substitutiv al ispășirii lui Hristos, dumnezeirea lui Hristos și implicit Trinitatea.

³ teoria kenotică – de la termenul grec *kenoo*, „S-a dezbrăcat pe Sine însuși” (Fil. 2:7). O învățătură greșită apărută la mijlocul secolului al XIX-lea, ce susținea că termenul *kenoo* din Filipeni 2:7 ar fi avut sensul că Hristos S-ar fi golit pe Sine de atributele divine. Unii au crezut că El S-a golit de întreaga divinitate; alții că S-a golit de atributele precum atotștiința, omniprezența și atotputernicia Lui.

a respinge lucrarea Duhului asupra umanității lui Hristos în fiecare act mijlocitor pe care El l-a făcut pe pământ sau îl face în ceruri. Ungerea Duhului trebuie să se regăsească în toate darurile Sale, personale și publice. În Hristos, Persoana și slujirea se contopesc. În Persoana Sa divină, El a fost substanța tuturor slujbelor pentru care El a fost rânduit, și El a fost capabil să le împlinească pe toate prin Duhul. Slujbele nu ar fi nimic fără El, și nu ar avea nici coerență și nici validitate fără Persoana Lui”.

Dacă lucrurile de mai sus încă par să fure ceva din gloria Persoanei Domnului nostru, cel mai probabil că dificultatea este creată de eșecul celui care obiectează să conștientizeze realitatea umanității Fiului. Taina este într-adevăr mare, și singurul nostru mijloc de pază este să stăm alipiți strict de multiplele afirmații ale Scripturii pe acest subiect. În acest sens, trei lucruri trebuie avute în vedere constant. În primul rând, Cuvântul veșnic a fost făcut „asemenea fraților Săi” (Evrei 2:17) în toate lucrurile (cu excepția păcatului). Toate facultățile Sale omenești s-au dezvoltat normal pe când El a traversat pruncia, copilăria și tinerețea. În al doilea rând, natura Sa divină nu a suferit nicio schimbare sau modificare atunci când El S-a întrupat, însă nu s-a contopit cu umanitatea Sa, ci și-a păstrat caracterul ei distinct. În al treilea rând, El a fost „uns cu Duhul Sfânt” (F.A. 10:38), ba chiar a fost Cel ce a primit Duhul în mod absolut, fiind revărsat asupra Lui într-o plinătate nemăsurată: „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu,

vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 8:34)!

8

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Este foarte important să observăm îndeaproape felul în care fiecare dintre membrii Trinității veșnice S-a implicat pentru a promova onoarea celorlalte Persoane divine, și trebuie în mod specific să Îi acordăm atenție fiecăruia. Cât de atent a fost Tatăl să ocrotească adecvat gloria nepătată a Preaiubitului inimii Sale, când Acesta a lăsat deoparte insigna vizibilă a dumnezeirii Sale și a luat asupra Lui chip de rob. Glasul Său a fost auzit de mai multe ori proclamând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit”. Cât de constant a abătut atenția Fiul întrupat de la Sine, îndreptând-o către Acela care Îl trimisese. În același fel, Duhul Sfânt nu a venit aici pentru a Se glorifica pe Sine, ci mai degrabă pe Acela al cărui Loțșitor și Apărător este (Ioan 16:14). De aceea, este fericit să observăm cât de geloși au fost Tatăl și Fiul în ocrotirea gloriei și în a-I da cinste Duhului Sfânt.

IMPORTANȚA POGORĂRII DUHULUI

„Dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni” (Ioan 16:7). El nu va face aceste lucrări câtă vreme Eu sunt

aici, și I le-am încredințat pe toate. Așa cum Tatăl Meu, în mod vizibil, a dat ,toată judecata Fiului, pentru ca toți să-L cinstească pe Fiul cum Îl cinstesc pe Tatăl' (Ioan 5:22-23), tot așa Eu și Tatăl Îl vom trimite, încredințându-I toate aceste lucruri, așa încât toți oamenii să Îl cinstească pe Duhul Sfânt așa cum Îl cinstesc pe Tatăl și pe Fiul. Iată cât de atente și de grijulii sunt fiecare dintre Persoanele Trinității în a aduce onoare Unul Altuia în inimile noastre” (Thomas Goodwin, 1600-1680).

Pogorârea publică a Duhului, cu scopul inaugurării și administrării noului legământ, a fost depășită în importanță doar de întruparea Domnului nostru, și s-a făcut pentru a încheia vechiul legământ și pentru a pune temeliele celui nou. Când Dumnezeu a plănuit mântuirea aleșilor Lui, El a hotărât două mijloace deosebite: darul Fiului și al Duhului Său în beneficiul lor, prin care fiecare dintre Persoanele din Sfânta Treime este glorificată.

Astfel, de la prima apariție a păcatului, au existat două elemente prioritare în făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat popului Său: trimiterea Fiului Său spre ascultare și moarte, și trimiterea Duhului Său pentru a face eficace roadele ascultării și morții Fiului.

Fiecare dintre aceste daruri divine au fost date într-o manieră potrivită pentru Dătătorul binecuvântat și pentru natura deosebită a darurilor.

PARALELE ÎNTRE VENIREA LUI HRISTOS ȘI POGORÂREA DUHULUI

Paralelele care marchează corespondența dintre venirea lui Hristos în lume și pogorârea Duhului Sfânt sunt multe și importante.

1. Înainte de lucrarea fiecăruia, Dumnezeu a rânduit să existe un semn la fiecare dintre acestea, semn transmis din Cer pe pământ. La fel cum Fiul a fost prezent alături de evreii răscumpărați cu mult timp înainte de întruparea Lui (F.A.7:37-38; 1 Cor. 10:4), și totuși Dumnezeu a hotărât pentru El o venire vizibilă și publică, despre care să știe toți oamenii, tot așa chiar dacă Duhul a fost dat pentru a lucra nașterea din nou în oameni de-a lungul perioadei Vechiului Testament și i-a mișcat pe profeți să-și propovăduiască mesajele (Neem. 9:20), Dumnezeu a rânduit ca El să vină și într-o altă manieră, adică însoțită de dovezi vizibile și efecte glorioase.

2. Atât venirea lui Hristos cât și pogorârea Duhului Sfânt au fost prevestite din Vechiul Testament. În decursul secolului trecut s-a scris foarte mult despre profețiile mesianice, însă făgăduințele pe care Dumnezeu le făcuse despre pogorârea Duhului Sfânt constituie o temă în general neglijată. În cele ce urmează, vreau să enumăr principalele versete prin care Dumnezeu a făcut făgăduința că Duhul avea să fie dat și turnat asupra sfinților Lui: Psalmul 68:18; Proverbe 1:23; Isaia 32:15; Ezechiel 36:26, 39:29; Ioel 2:28; Hagai 2:9 – în

ele, pogorârea Duhului Sfânt a fost anunțată la fel de hotărât cum a fost anunțată întruparea Mântuitorului în Isaia 7:14.

3. La fel cum Isus Hristos l-a avut pe Ioan Botezătorul pentru a anunța întruparea Lui și pentru a-I pregăti calea, *Duhul Sfânt L-a avut pe Hristos însuși care a prevestit venirea Lui și care a pregătit inimile copiilor Săi pentru pogorârea Sa.*

4. Întocmai cum Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său decât la „împlinirea vremii” (Gal. 4:4), tot așa, *Dumnezeu a trimis Duhul Său pe deplin doar după ce a venit ziua Cincizecimii* (F.A. 2:1-2).

5. Așa cum Fiul S-a întrupat în ținutul sfânt, Palestina, tot așa *Duhul S-a pogorât în Ierusalim.*

6. La fel cum venirea Fiului lui Dumnezeu în această lume a fost însoțită de minuni și semne mari, tot așa *pogorârea Duhului lui Dumnezeu a fost însoțită și atestată de manifestări uimitoare ale puterii divine.* Coborârea fiecăruia a fost marcată de fenomene supranaturale: corul de îngeri (Luca 2:13) își are perechea în „vâjâitul puternic” din ceruri (F.A. 2:1), iar „slava Domnului” (Luca 2:9) în „limbile ca de foc” (F.A. 2:3).

7. Așa cum o stea deosebită a însemnat casa unde pruncul Hristos se afla (Matei 2:9), tot așa *un vânt divin a însemnat „casa” unde Duhul coborâse* (F.A. 2:2).

8. În legătură cu venirea lui Hristos, au existat aspecte

deopotrivă private și publice. În același fel, *venirea Duhului a comportat aspecte private și aspecte publice*. Nașterea Mântuitorului a fost făcută cunoscută câtorva oameni, dar atunci când a trebuit să „fie făcut cunoscut lui Israel” (Ioan 1:31), El a fost atestat public, căci la botezul Lui cerurile s-au deschis, Duhul S-a pogorât asupra Lui în chip de porumbel și un glas al Tatălui s-a auzit recunoscându-L ca Fiul Său. Tot așa, Duhul Sfânt a fost trimis apostolilor în privat, când Mântuitorul înviat „a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!”” (Ioan 20:22); apoi El a venit public în ziua Cincizecimii, când erau toți adunați în Ierusalim și când Și-a făcut cunoscută pogorârea:

„Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până ce îți voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (F.A. 2:32-36).

9. Scopul venirii Fiului a fost pentru întrupare, când Cuvântul veșnic a fost făcut trup (Ioan 1:14); tot așa, *pogorârea Duhului s-a făcut pentru ca El să locuiască în trupurile răscumpăraților lui Hristos*. Așa cum Mântuitorul a spus, Duhul adevărului „va fi în voi” (Ioan 14:17). Aceasta este cu adevărat o paralelă minunată. Așa cum Fiul lui Dumnezeu S-

a făcut om, locuind într-un „Templu” omenesc (Ioan 2:19), tot așa a treia Persoană a Trinității Și-a făcut locuința în oameni, cărora le este scris: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Cor. 3:16). La fel cum Domnul Isus I-a spus Tatălui, „Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10:5), tot așa Duhul I-ar putea spune lui Hristos, „Mi-ai pregătit un trup” (v. Efes. 2:22).

10. Când Hristos S-a născut în această lume, ni se spune că Irod „s-a tulburat mult; și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el” (Matei 2:3); în aceeași manieră, când a fost dat Duhul Sfânt, citim următoarele: „Și se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui” (F.A. 2:5-6).

11. A fost profețit că, atunci când Hristos avea să vină, *El avea să fie nerecunoscut și neapreciat de oameni* (Isaia 53), și așa a fost. În aceeași modalitate, Domnul Isus a afirmat: „Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:17).

12. Așa cum pretențiile mesianice ale lui Hristos au fost puse sub semnul întrebării, tot așa *pogorârea Duhului Sfânt a fost și ea atacată*: „Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă, și ziceau unii către alții: Ce vrea să zică aceasta?” (F.A. 2:12).

13. Analogia este chiar mai apropiată: așa cum Hristos a fost caracterizat ca „un băutor de vin” (Matei 11:19), *cei care au fost umpluți de Duhul Sfânt au fost bănuți de același lucru*: „Sunt plini de must!” (F.A. 2:13)!

14. După cum venirea publică a lui Hristos a fost marcată și anunțată de Ioan Botezătorul (Ioan 1:29), tot așa *pogorârea publică a Duhului Sfânt a fost interpretată și vestită de Petru* (v. F.A. 2:15-36).

15. Dumnezeu L-a rânduit pe Hristos la împlinirea unei lucrări mărețe, aceea de răscumpărare a poporului Său, și tot așa *Duhul Sfânt a fost trimis să îndeplinească lucrarea monumentală a aplicării eficace a virtuților și beneficiilor ispășirii în aleșii Lui*.

16. După cum, în împlinirea lucrării Sale, Fiul L-a onorat pe Tatăl (Ioan 14:10), tot așa, în împlinirea misiunii Sale, *Duhul Sfânt Îl glorifică pe Fiul* (Ioan 16:13-14).

17. Așa cum Tatăl L-a cinstit într-un fel sfânt pe Fiul prin a-i îndemna pe ucenici, „de El să ascultați” (Matei 17:5), în același fel, *Fiul manifestă respect pentru Paracletele Său* prin a spune: „Cine are urechi, să asculte ce le zice Bisericilor Duhul” (Apoc. 2:7).

18. Așa cum Hristos i-a încredințat pe sfinții Lui în paza Duhului Sfânt (Ioan 16:7, 16), tot așa *Duhul îi va încredința pe acei sfinți lui Hristos*, așa cum indică în mod clar termenul „lua” din Ioan 14:3. Sper că cititorul va descoperi

aceeași încântare spirituală în folosirea acestui capitol ca și autorul, atunci când l-a pregătit.

SENSUL POGORĂRII DUHULUI

În ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a venit așa cum nu mai venise niciodată până atunci. Ceva s-a petrecut acolo, ceva care a inaugurat o nouă eră pentru această lume, o nouă putere spre neprihănire și o nouă temelie a părtășiei. În aceea zi, fricosul Petru a fost transformat într-un evanghelist curajos. În aceea zi, noul vin al creștinismului a zdrobit burdufurile vechi ale iudaismului (Matei 9:17), iar Cuvântul s-a răspândit într-o mulțime de limbi ale Neamurilor. În aceea zi, mai multe suflete par să fi fost cu adevărat regenerate decât în decursul tuturor celor trei ani și jumătate ai lucrării publice a lui Hristos. Ce s-a întâmplat? Nu este suficient să spunem că Duhul lui Dumnezeu a fost dat, căci El fusese dat cu multă vreme înainte, atât la nivel individual cât și poporului Israel (Neem. 9:20); nu, ci întrebarea presantă este aceasta: Cum a fost El dat acum? Această întrebare ne conduce la o analiză atentă a sensului pogorării Duhului.

1. Pogorârea Duhului Sfânt a marcat împlinirea făgăduinței divine. În primul rând, ea a marcat împlinirea făgăduinței Tatălui. În decursul Vechiului Testament, El a afirmat în repetate rânduri că va veni o zi când va revărsa Duhul asupra poporului Său (Prov. 1:23; v. și Isaia 32:15 și Ioel 2:28), iar acum aceste afirmații deosebite aveau să se împlinească. În al doilea

rând, pogorârea Duhului Sfânt a marcat împlinirea făgăduinței făcute prin Ioan Botezătorul. Când el încerca să stârnească inimile mulțimilor prin chemarea sa la pocăință și prin simbolul botezului, mulți au crezut că el avea să fie îndelung așteptatul Mesia, dar el le spusese: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Luca 3:15-16). Și exact aceasta a fost ceea ce a făcut Hristos în ziua Cincizecimii, după cum ne învață clar pasajul din Faptele Apostolilor 2:32-33. În al treilea rând, pogorârea Duhului Sfânt marchează împlinirea făgăduinței făcute de Hristos. Domnul nostru Isus Hristos a afirmat de 7 ori că El va da sau va trimite Duhul Sfânt: Luca 24:49; Ioan 7:37-39, 14:16-19, 14:26, 15:26, 16:7; Faptele Apostolilor 1:5, 8. Între aceste referințe am putea să le subliniem în particular pe următoarele: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15:26); „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7).

Iar ceea ce s-a petrecut în Ioan 20:22 și în Faptele Apostolilor 2 a marcat împlinirea acelor făgăduințe. În ele vedem credința Mântuitorului, căci El Își însușise făgăduința pe care Tatăl I-o făcuse: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului

Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (F.A. 2:33) – Domnul Isus vorbise așa cum spune pasajul de mai sus, în anticipație, prin credință.

„Duhul Sfânt a fost darul lui Dumnezeu dat lui Hristos la înălțarea Lui, prin care L-a trimis prin Hristos, ca dar al înălțării Sale spre beneficiul Bisericii. De aceea, Hristos a spus: ‚Iată, trimit făgăduința Tatălui Meu asupra voastră’. Acesta era darul promis de Tatăl Fiului, și darul făgăduit de Mântuitorul poporului Său credincios. Cât de ușor ne este acum să reconciliem aparenta contradicție dintre cuvintele rostite de Hristos la începutul lucrării Sale și cele de mai târziu: ‚Îl voi ruga pe Tatăl să vă trimită un alt Mângâietor’, și mai apoi, ‚dacă Mă duc, vi-L voi trimite’. Duhul Sfânt a fost răspunsul Tatălui la rugăciunea Fiului. Tot așa, darul a fost dat de El trupului Său tainic, al cărui Cap este” (A. T. Pierson¹, *The Acts of the Holy Spirit*).

2. *Pogorârea Duhului Sfânt a constituit împlinirea unui important simbol al Vechiului Testament.* Ea explică de ce Duhul Sfânt a fost dat în ziua Cincizecimii, zi care marca una dintre cele mai importante ceremonii religioase din Israel. La fel cum a existat o semnificație profundă a morții lui Hristos în ziua Paștelui (zi simbolizată în Exod 12), tot așa în pogorârea Duhului Sfânt s-a împlinit un simbol al Vechiului Testament, în a

¹ Arthur Tappan Pierson (1837-1911) – păstor american prezbiterian, a predicat peste 13000 de predici, a scris 50 de cărți și a predat în școli biblice din Statele Unite, Scoția și Anglia. L-a succedat pe C.H. Spurgeon la amvonul Metropolitan Tabernacle din Londra.

cincizeca zi după învierea lui Hristos. Simbolul acesta este prezentat în Levitic 23, la care vom face o scurtă aluzie aici.

În Levitic 23:4 ni se spune: „Iată sărbătorile Domnului”. Prima dintre ele este Paștele (v. 5), iar cea de-a doua sărbătoarea „azimilor” (v. 6, etc.). Cele două vorbesc împreună despre Hristosul fără păcat, care Se aduce pe Sine ca jertfă pentru păcatele poporului Său. Cea de-a treia este sărbătoarea începutului secerișului (v. 10, etc.), adică sărbătoarea de la „pârğa secerișului” (v. 10), care era adusă înaintea lui Dumnezeu „a doua zi după Sabat” (v. 11), un simbol al învierii lui Hristos (1 Cor. 15:23). Cea de-a patra era sărbătoarea „săptămânilor” (v. Exod 34:22; Deut. 16:10, 16), denumită astfel ca urmare a celor șapte săptămâni încheiate din Levitic 23:15; ea mai este cunoscută sub numele de „cincizecime”, care are sensul de „a cincizeca zi”, întrucât se referea la cele 50 de zile din Levitic 23:16. Acela era momentul când roadele recoltei începeau să fie adunate. În acea zi, Israelul trebuia să vină să aducă „două pâini” înaintea Domnului, care aveau să Îi fie dedicate drept „cele dintâi roade pentru Domnul” (Lev. 23:17) – simbolul mântuirii celor 3000 din ziua Cincizecimii, primele roade ale ispășirii lui Hristos (Iacov 1:18). Prima azimă îi ilustra pe cei răscumparați dintre evrei, în timp ce cea de-a doua anticipa adunarea aleșilor lui Dumnezeu dintre Neamuri, care a început în Faptele Apostolilor 10.

3. Pogorărea Dubului Sfânt a constituit începutul unei noi dispensații. Acest lucru este sugerat clar prin simbolul din

Levitic 23, căci în ziua Cincizecimii, Israelului îi era cerut clar să aducă „un nou dar de mâncare” înaintea Domnului (v. 16). La fel de clar este și faptul că ea a fost anunțată dinainte de un simbol și mai important, anume de începutul dispensației mozaice, care a avut loc când poporul Israel a intrat oficial în legământ cu Iehova, la Muntele Sinai. Este izbitor că au trecut doar 50 de zile de la momentul ieșirii evreilor din casa robiei până la primirea Legii prin Moise. Ei au părăsit Egiptul în a 15-a zi a primei luni (Num. 33:3), și au sosit la Muntele Sinai în prima zi a celei de-a treia luni (Exod 19:1, observați expresia „în ziua aceea”), adică a 46-a zi. În ziua următoare, Moise s-a urcat pe munte și, la trei zile după aceea, Legea a fost dată (Exod 19:11)! La fel cum a existat o perioadă de 50 de zile de la eliberarea Israelului din Egipt până la începutul dispensației mozaice, tot așa au trecut 50 de zile de la învierea lui Hristos (când poporul Său a fost eliberat de Iad) până la începutul dispensației creștine!

Faptul că în ziua Cincizecimii a început o nouă dispensație este dovedit și de manifestarea „limbilor ca de foc” (F.A. 2:1-3). Când Ioan Botezătorul anunțase că Hristos avea să îi boteze pe ai Lui „cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11), ultimele cuvinte ar fi putut să le sugereze oamenilor ideea de foc material, dar nu și evreilor, căci în mințile lor aveau să se trezească gânduri cu totul diferite. Pentru ei, această expresie le aducea aminte de scena în care marele lor strămoș Avraam s-a rugat lui Dumnezeu, Cel ce îi făgăduise că va moșteni țara

în care avea să locuiască asemenea unui străin: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” Iar răspunsul a fost: „iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări...” (Gen. 15:8, 17). Ei aveau să își amintească de focul pe care Moise l-a văzut în rugul aprins. Această expresie le aducea în minte „stâlpul de foc” care îi călăuzea noaptea și gloria care cobora și umplea cortul întâlnirii. Astfel, în făgăduința botezului prin foc, ei aveau să recunoască imediata apropiere a unei noi manifestări a prezenței și puterii lui Dumnezeu!

Și iarăși, când citim că „niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei” (F.A. 2:3), descoperim aici o dovadă în plus că începuse o nouă dispensație.

„În Scriptură, cuvântul ‚așezat’ marchează un sfârșit și un început. Procesul de pregătire s-a sfârșit, iar ordinea stabilită a început. El marchează sfârșitul creației și începutul lucrurilor normale. ‚Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit’ (Exod 20:11). Dumnezeu nu obosește. El nu S-a odihnit de oboseală, ci sensul este că toată lucrarea Sa creatoare s-a încheiat. Aceeași metaforă este folosită în ceea ce Îl privește pe Răscumpărătorul nostru, căci ni se spune despre El că ‚a făcut curățarea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile preînalte’ (Evrei 1:3). Niciun alt preot nu se putea așeza; preoții de la Templu slujeau în picioare

pentru că slujba lor era provizorie și pregătitoare, o pildă și o profeție. Chiar slujba lui Hristos a fost parte din lucrarea pregătitoare pentru venirea Duhului. Până când El S-a ,așezat' în glorie, nu putea exista vreo trimitere a Duhului... Când lucrarea de răscumpărare a fost completă, Duhul a fost dat, astfel că El S-a ,așezat'. Duhul domnește în Biserică la fel cum Hristos domnește în ceruri” (S. Chadwick în *The Way to Pentecost*).

„Există doar câteva evenimente mai aducătoare de lumină decât cel din ,ziua de pe urmă a praznicului' din Ioan 7:37-39. Sărbătoarea era cea a corturilor. Ea se desfășura pe parcursul a 7 zile, timp în care tot Israelul locuia în corturi. Erau aduse jertfe speciale și se parcurgeau ritualuri speciale. În fiecare dimineață, unul dintre preoți aducea apă din scaldătoarea Siloamului și, în sunet de trâmbițe și strigăte de bucurie, apa era stropită peste altar. Ritualul era deopotrivă o celebrare și o profeție: el comemora furnizarea miraculoasă a apei în pustie și aducea mărturie în ce privește pogorârea așteptată a Duhului. În a șaptea zi a ceremoniei înceta stropirea altarului cu apă, dar în a opta zi era organizată o zi de adunare sfântă, cea mai mare zi dintre toate. În acea zi, nu mai era adusă apă pentru a fi vărsată pe altar, și tocmai în ziua fără apă, Isus a spus: ,Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea', după care a adăugat: ,Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura'. Apostolul adaugă comentariul prin care explică afirmațiile lui Hristos: ,Spunea

cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit'. ,Cum zice Scriptura' – nu există niciun pasaj din Scriptură din care apostolul să citeze, dar partea profetică a ceremoniei apei era bazată pe simboluri și profeții sigure ale Vechiului Testament, în care apa curgea din Sion pentru a curăța, pentru a înnoi și pentru a aduce rod în lume. Un studiu al pasajelor din Ioel 3:18 și Ezechiel 47 va oferi cheia pentru a înțelege atât ritualul cât și făgăduința Domnului nostru. Duhul Sfânt nu fusese încă ,dat', dar El fusese făgăduit, iar pogorârea Lui avea să se facă din locul sângelui, anume altarul jertfei. Astfel, Calvarul a deschis izvorul de unde s-a revărsat binecuvântarea de la Cincizecime" (S. Chadwick).

4. Pogorârea Duhului Sfânt a marcat momentul revărsării harului lui Dumnezeu asupra Neamurilor. Am analizat sensul pogorării Duhului și am arătat că aceasta a fost împlinirea făgăduinței divine, împlinirea simbolurilor Vechiului Testament și începutul unei noi dispensații. Ea a fost de asemenea demonstrarea harului lui Dumnezeu care s-a revărsat asupra Neamurilor. Să observăm mai întâi și să admirăm harul minunat al lui Dumnezeu care s-a arătat față de evrei. În însărcinarea dată apostolilor, Domnul Isus le-a poruncit „să se propovăduiască tuturor Neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim" (Luca 24:47), nu pentru că evreii s-ar mai fi aflat în vreo relație de legământ înaintea lui

Dumnezeu – poporul Îl părăsise deja dinainte de răstignire, după cum putem vedea din Matei 28:38 – ci pentru a-Și manifesta îndurarea fără egal și bunătatea suverană. În consecință, în Faptele Apostolilor vedem dragostea Lui strălucind în mijlocul cetății răzvrătite. Chiar în locul unde Domnul Isus fusese junghiat, Evanghelia deplină era acum predicată și 3000 de oameni au fost înviați prin Duhul Sfânt.

Dar Evanghelia nu a fost limitată la evreii din acel moment. Chiar dacă apostolii trebuiau să își înceapă lucrarea de mărturisire în Ierusalim, totuși Numele glorios și atotputernic al lui Hristos trebuia să fie propovăduit „tuturor Neamurilor”. Arvuna ei a fost dată când „oameni cucernici din toate Neamurile care sunt sub cer” (F.A. 2:5) au exclamat: „Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (v. 8). Era un lucru cu totul nou. Până în acest moment, Dumnezeu folosisese limba ebraică, sau un dialect al acesteia. Astfel, este exclusă ideea eronată a lui Bullinger² că o dispensație „evreiască” („Pentecostală”) nouă ar fi fost inaugurată atunci. Ceea ce s-a petrecut în Faptele Apostolilor 2 a fost parțial într-un contrast binecuvântat cu Geneza 11. Acolo descoperim că limbile au fost încurcate pentru a distruge acea unitate rea și pentru a manifesta ura sfântă a lui Dumnezeu față de nelegiuirea Babelului. În Faptele Apostolilor 2 avem parte de har la Ierusalim, și vedem cum o unitate nouă și prețioasă este stabilită, sugerând o altă clădire

² Ethelbert William Bullinger (1837-1913) – preot anglican și teolog ultradispensaționalist.

(Matei 16:18), formată din pietre vii – în contrast cu ‚cărămizile’ din Geneza 11:3, de la turnul Babel. În Geneza, împărțirea limbilor s-a făcut ca un gest al judecării, în timp ce în Faptele Apostolilor 2, împărțirea limbilor s-a făcut în har, iar în Apocalipsa 7:9-10 îi vedem în slavă pe oamenii din toate limbile.

SCOPUL POGORĂRII DUHULUI

Vom analiza în cele ce urmează scopul pogorării Duhului Sfânt.

1. Scopul pogorării Duhului a fost să mărturisească despre înălțarea lui Hristos. Cincizecimea a fost pecetea lui Dumnezeu pusă pe calitatea și slujba mesianică a lui Isus. Dovada plăcerii lui Dumnezeu și a acceptării lucrării jertfitoare a Fiului Său este că Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a înălțat la dreapta Sa, dându-I Duhul pentru a-L revărsa asupra Bisericii Sale (F.A. 2:33). S-a subliniat foarte frumos de către altcineva că pe marginea efodului purtat de marele preot din Israel erau clopoței și rodii de aur (Exod 28:33-34). Sunetul clopoțelilor (și ceea ce îi făcea să sune erau limbile lor) aducea dovada că marele preot era încă viu în timp ce slujea în sanctuar. Marele preot era un simbol al lui Hristos (Evrei 8:1); locul sfânt era un simbol al Cerului (Evrei 9:24); „vâjâitul” și vorbirea în „limbi” (F.A. 2:2, 4) au fost mărturia că Domnul nostru era viu în ceruri, slujind acolo ca Marele Preot al poporului Său.

2. Scopul pogorării Duhului Sfânt a fost acela de a lua locul lui Hristos. Acest lucru reiese foarte clar din cuvintele

lui Hristos adresate apostolilor: „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16). Până atunci, Hristos fusese „Mângâietorul” lor, dar El trebuia acum să Se întoarcă la ceruri. Totuși, când i-a asigurat pe apostoli că „nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:18), El a „venit” la ei în comun, după învierea Lui, dar a „venit” la ei spiritual și a rămas în ei în Persoana Încuitorului Său, începând din ziua Cincizecimii. Astfel, Duhul ocupă aici, pe pământ, locul Domnului nostru care este plecat la Cer, aducând și acest avantaj suplimentar, anume că, în decursul zilelor Sale de pe pământ, trupul Mântuitorului era limitat la o singură locație, în timp ce Duhul Sfânt – care nu a luat trup la pogorârea Lui – locuiește și rămâne în mod egal și peste tot în fiecare credincios.

3. *Scopul pogorării Duhului Sfânt a fost de a înainta cauza lui Hristos.* Acest rol este dovedit clar din afirmația Mântuitorului despre Mângâietorul: „El Mă va proslăvi” (Ioan 16:14). Cuvântul „Paraclete” (tradus prin termenul „Mângâietor” peste tot în Evanghelie) mai este tradus și ca „Mijlocitor” [sau Apărător, lit. KJV] în 1 Ioan 2:1, iar un „apărător” este cineva care se înfățișează ca reprezentant al altuia. Duhul Sfânt este aici pentru a-L interpreta și apăra pe Hristos, pentru a administra în Numele Lui treburile din Biserică și Împărăția Sa. El este aici pentru a împlini planul Său răscumărător în lume. El umple trupul tainic al lui Hristos, călăuzind mișcările acestuia, controlându-i membrele, inspirându-

i înțelepciunea, și dându-i putere. Duhul Sfânt devine, pentru cel credincios la nivel individual și pentru Biserică în întregimea ei, tot ceea ce Hristos ar fi fost dacă El ar fi rămas pe pământ. Mai mult, El îi caută pe fiecare dintre cei pentru care Hristos a murit, îi înviază la o viață nouă, îi convinge de păcat, le dă credința de a se alipi de Hristos și îi determină să crească în har și să devină roditori.

Este important să observăm că misiunea Duhului Sfânt este aceea de a continua și completa lucrarea lui Hristos. Domnul Isus a afirmat: „Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum! Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească!” (Luca 12:49-50). Predicarea Evangheliei trebuia să fie un asemenea „foc pe pământ”, dând lumină și căldură în inimile oamenilor; ea a fost atunci „aprinsă”, dar avea să se răspândească mult mai rapid după aceea. Până la moartea Lui, Hristos avusese o lucrare limitată; nu fusese planul lui Dumnezeu ca Evanghelia să fie atunci vestită mai deschis și mai răspândit. Totuși, după învierea lui Hristos, ea a fost dusă la toate popoarele. După înălțarea lui Hristos n-a mai fost reținut nimic, iar Duhul a fost revărsat în plenitudinea puterii Sale.

4. Scopul pogorării Duhului Sfânt a fost să-i echipeze pe slujitorii lui Hristos. „Iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49) fusese cuvântul lui Hristos transmis către apostolii Săi. Era suficient ca ucenicul să fie ca Stăpânul lui:

El așteptase până la vârsta de 30 de ani, după care a venit „să aducă vești bune” (Isaia 61:1). Slujitorul nu este deasupra Domnului lui. Dacă Domnul a avut putere de la Duhul Sfânt în slujba Sa, apostolii nu trebuie să se apuce de slujba lor fără ungera Duhului. De aceea, ei au așteptat, iar Duhul a venit asupra lor. Atunci toate lucrurile s-au schimbat: curajul a înlocuit frica, puterea a venit în locul slăbiciunii, ignoranța a fost înlocuită de înțelepciune, și astfel lucruri minunate au fost produse prin ei. Mântuitorul înviaț le-a poruncit apostolilor pe care îi alesese: „rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”, așteptând făgăduința Tatălui, asigurându-i că „veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (F.A. 1:2, 4, 8). În consecință, citim că, „în ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” (2:1): unitatea gândirii lor privea în mod evident înapoi către porunca și făgăduința Domnului și către așteptarea lor plină de încredere legată de împlinirea acestora. Ziua evreiască începea la apusul soarelui și dura până la următorul apus, și ceea ce a avut loc aici, în Faptele Apostolilor 2, s-a petrecut în decursul primelor ore ale dimineții, probabil imediat după răsăritul soarelui, căci se spune că ziua Cincizecimii venise pe deplin.

SEMNELE EXTERIOARE ALE POGORÂRII DUHULUI

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.

Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (F.A. 2:1-4).

Semnele exterioare ale pogorării Duhului au fost trei la număr: „un sunet din cer ca vâjâitul unui vânt puternic”, „limbi ca de foc” și vorbirea „în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească”. Au existat opinii foarte diverse în special în ultimele câteva zeci de ani cu privire la sensul precis al acestor fenomene și importanța practică pentru noi, astăzi. Atât timp cât Dumnezeu însuși nu a găsit nimerit să ne ofere explicația completă și detaliată a acestor lucruri, cred că este potrivit ca toți cei ce interpretează acest pasaj să vorbească rezervat, prudent și cu reverență. Potrivit măsurii de lumină pe care am primit-o, mă voi strădui pe scurt să subliniez câteva dintre acele lucruri care par suficient de clare.

În primul rând, „vâjâitul unui vânt puternic” care a umplut toată casa a fost un semn colectiv de care au avut parte toți cei 120 de oameni menționați în Faptele Apostolilor 1:15. Acesta era un semn al puterii invincibile cu care a treia Persoană a Sfintei Treimi lucrează în inimile oamenilor, zdrobind orice împotrivire față de El într-o manieră care nu poate fi explicată (Ioan 3:8), dar care este vizibilă prin efectele pe care le produce. La fel cum traiectoria unui uragan poate fi

urmărită clar după ce acesta a trecut, tot așa puterea transformatoare a Duhului în nașterea din nou este dovedită clar pentru toți cei care au ochi să vadă lucrurile spirituale.

În al doilea rând, „niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei” (F.A. 2:3), altfel spus, doar asupra apostolilor. Dovada este clară. În primul rând, doar apostolilor le-a vorbit Domnul în Luca 24:49. În al doilea rând, doar lor le-a dat El poruncile, prin Duhul, după învierea Lui (F.A. 1:2). În al treilea rând, doar lor le dăduse făgăduința din Faptele Apostolilor 1:8. În al patrulea rând, putem citi la sfârșitul primului capitol din Faptele Apostolilor că „Matia a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli”. Faptele Apostolilor 2 face legătura cu 1:26 și spune că „erau toți [apostolii] împreună în același loc”, și ei sunt aceia asupra cărora Duhul Sfânt S-a „așezat” (2:3). În al cincilea rând, când s-a adunat mulțimea uimită, oamenii au exclamat: „Toți aceștia care vorbesc, nu sunt galileeni?” (2:7), anume „bărbații galileeni” din 1:11! În al șaselea rând, în Faptele Apostolilor 2:14-15 ni se pune că „Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul, și le-a zis: „Bărbați Iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi” - termenul „aceștia” nu se poate referi decât la cei „unsprezece” care erau alături de Petru!

Acele „limbi ca de foc” care s-au coborât asupra apostolilor au fost semnul individual, pecetea divină că ei erau

ambasadorii autorizați ai Mielului întronat. Botezul Duhului Sfânt a fost un botez al focului.

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor’. Semnul deosebit al prezenței Sale este focul neaprins al pământului, și simbolul ales al aprobării Sale este flacăra sacră: legământul și jertfa, sanctuarul și dispensația erau sfințite și aprobate prin pogorârea focului. ‚Dumnezeu va răspunde prin foc’ (1 Împ. 18:24). Acela este testul final și universal al dumnezeirii. Isus Hristos a venit pentru a aduce foc pe pământ. Simbolul creștinismului nu este o cruce, ci o Limbă de Foc” (Samuel Chadwick).

În al treilea rând, faptul că apostolii „au vorbit în alte limbi” a fost un semn public. 1 Corinteni 14:22 spune că „limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși” și, așa cum setul anterior demonstrează foarte clar versetul anterior (unde este citat din Isaia 28:11), acesta se referea la era un semn pentru Israelul necredincios.

O ilustrație izbitoare și o dovadă deosebită se găsește în Faptele Apostolilor 11, unde Petru a căutat să îi convingă pe frații lui sceptici de adevărul că harul lui Dumnezeu se revărsa acum și asupra Neamurilor: ceea ce i-a convins pe aceștia a fost descrierea pe care el a făcut-o pogorârii Duhului Sfânt asupra lui Corneliu și a familiei sale (F.A. 11:15-18 și cf. 10:45-46). Este deosebit de important să notăm că simbolul pogorârii Duhului Sfânt din Levitic 23:22 împărțea

recolta în trei etape: „secerișul” sau principala parte, fiind corespunzătoare evenimentelor din Ierusalim din Faptele Apostolilor 2; „colțurile câmpului” corespunzând evenimentelor din Faptele Apostolilor 10 din „Cezareea”, dintr-unul dintre colțurile Palestinei, iar porția străinului corespunzând Efesului dintre Neamuri, din Faptele Apostolilor 19! Acestea sunt singurele trei circumstanțe în care „limbile” sunt menționate în Faptele Apostolilor.

PRECIZĂRI DESPRE „MIȘCAREA PENTICOSTALĂ”

Unora dintre cititori le este cunoscut că, în ultima generație, multe suflete zeloase au fost profund influențate de ceea ce este cunoscut ca „mișcarea penticostală”, iar întrebarea care se pune frecvent este dacă puterea neobișnuită manifestată în întâlnirile lor, rezultând în sunete neînțelese pretinse a fi „limbi”, este sau nu darul autentic al Duhului Sfânt. Cei care s-au alăturat mișcării – noi credem că unii sunt suflete evlavioase – insistă că acesta nu este doar darul autentic, ci este și datoria tuturor creștinilor să caute să îl experimenteze. Este însă evident că aceștia ignoră adevărul că ceea ce apostolii au vorbit nu erau niște „limbi” necunoscute, căci străinii care i-au auzit nu au avut nicio dificultate să înțeleagă ceea ce ei spuneau: „Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (F.A. 2:8).

Dacă unii zic că acest argument nu este suficient, atunci

haideti să apelăm la 2 Timotei 3:16-17. Dumnezeu ne-a descoperit acum gândul Său pe deplin. Tot ceea ce avem nevoie pentru a ne echipa „desăvârșit” pentru „orice lucrare bună” este deja în mâinile noastre! Eu nici nu m-aș deranja să mă deplasez în camera alăturată pentru a-l asculta pe vreun om care pretinde că are un mesaj de transmis despre care spune că ar fi fost inspirat de Duhul Sfânt.

Odată ce avem Scriptura completă, nu mai avem nevoie de nimic altceva decât ca Duhul să ne-o explice și să o aplice. Ar trebui de asemenea să observăm cu atenție că nu există nici măcar un singur îndemn în toate epistolele Noului Testament care să le spună sfinților că ei ar trebui să umble după „o Cincizecime proaspătă”, nici măcar corintenilor carnali sau galatenilor legalști. Aș vrea să redau mai jos o mică dovadă din ceea ce „părinții” bisericii primare credeau despre acest subiect:

„Augustin³ spunea că ,minunile erau necesare atunci pentru a face ca lumea să creadă Evanghelia, dar cel care caută acum un semn pentru a crede este un ciudat, chiar un monstru’. Ioan Gură de Aur⁴ a concluzionat la fel că ,nu mai avem acum în Biserică nicio nevoie de a face minuni’, iar pe cel care încerca să le facă îl numea

³ Aurelius Augustin, episcop de Hippo (354-430) – teolog din biserica primară născut la Tagaste, în nordul Africii. El este recunoscut de mulți ca părintele teologiei biblice, predicând despre depravarea omului și despre harul lui Dumnezeu manifestat în mântuire.

⁴ Ioan Gură de Aur (c. 347-407) – episcop de Constantinopol, un important părinte al bisericii primare. El este cunoscut pentru abilitățile sale de predicator și pentru denunțul hotărât pe care l-a făcut abuzului autorității de către liderii politici și bisericești.

„proroc mincinos” (W. Perkins)⁵.

În Faptele Apostolilor 2:16, îl găsim pe Petru mișcat de Dumnezeu și dând o explicație generală a lucrărilor mărețe care tocmai avuseseră loc. Ierusalimul era, în aceste momente de sărbătoare, plin de o mare diversitate de oameni. Sunetul brusc din ceruri „ca un vâjâit de vânt puternic”, care a umplut casa unde se adunaseră apostolii, a atras imediat o mulțime de oameni și, fiind plini de uimire pentru că i-au auzit pe apostoli vorbind în diversele lor limbi, au întreat: „Ce vrea să zică asta?” (2:12). Petru a spus atunci: „aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel”. Profeția lui Ioel (2:28-32) începuse acum să se împlinească, iar despre ultima ei parte, eu cred că ea trebuie înțeleasă simbolic.

APLICAȚIE

Ce implicații practice au toate aceste lucruri pentru noi, în vremurile noastre? Vom răspunde foarte simplu și clar. Pogorârea Duhului a urmat după înălțarea lui Hristos.

De aceea, dacă dorim să ne bucurăm mai mult de puterea și binecuvântarea Duhului, trebuie ca Hristos să ocupe scaunul de domnie al inimilor noastre și să fie încununat ca Domn peste viețile noastre. După ce am stăruit asupra aspectelor doctrinare și dispensaționale ale subiectului nostru,

⁵ William Perkins (1558-1602) – influent predicator puritan și teolog de la Cambridge University, în perioada elizabetană; a scris peste 40 de cărți.

ne vom îndrepta în cele ce urmează către implicațiile practice și experimentale ale acestor învățături.

9

LUCRAREA DUHULUI

Ar fi o mare greșeală să presupunem că lucrările Duhului Sfânt sunt toate de același fel și că acțiunile Lui au aceeași intensitate. Dacă am insista că ele sunt în felul acesta, I-am atribui celei de-a treia Persoane a Dumnezeirii mai puțină libertate decât au chiar oamenii.

Există varietate în acțiunile tuturor agenților voluntari, căci nici măcar ființele omenești nu sunt limitate la un singur fel de acțiuni, și ele nu conduc la același fel de efecte, întrucât au fost gândite de la bun început în felul acesta, fiind diferite în intensitate, după puterea și plăcerea celor care le fac.

La fel este în cazul Duhului Sfânt. Natura și felul acțiunilor Lui sunt dictate de planul și buna Sa plăcere. El le împlinește pe unele cu atingerea degetului Său (ca să vorbim așa), iar în altele Își pune mâna, în timp ce în altele (ca în Ziua Cincizecimii) Își dovedește puterea strașnică. El lucrează potrivit naturii Sale, în acord cu buna plăcere a voii Sale: „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care îi dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Cor. 12:11).

LUCRAREA COMUNĂ, ASUPRA TUTUROR OAMENILOR

Multe dintre lucrările Duhului Sfânt, chiar dacă sunt perfecte în felul lor și împlinesc pe deplin scopul pentru care au fost gândite, sunt împlinite de El asupra și în interiorul unor oameni care, cu toate acestea, nu sunt mântuiți.

„Duhul Sfânt este prezent în mulți oameni prin acțiuni puternice, chiar dacă El nu este prezent în acei oameni în sens mântuitor. Astfel spus, mulți sunt părtași darurilor Sale spirituale, dar nu sunt părtași Lui în harul Său mântuitor (Matei 7:22-23)” (John Owen, comentariu asupra Evrei 6:4).

Lumina pe care Dumnezeu le-o dă diferitelor suflete variază considerabil atât în felul ei, cât și în intensitate.

N-ar trebui să fim surprinși de acest lucru dacă vedem asemănarea cu lumea naturală: cât de vastă este diferența dintre licărirea stelelor și strălucirea Lunii, și apoi dintre aceasta și strălucirea soarelui la amiază. La fel de vastă este prăpastia dintre sălbaticul cu iluminarea vagă a conștiinței sale, și cel care a fost educat sub influența unei lucrări creștine, și cu cât mai mare este diferența dintre înțelepciunea spirituală a celui mai educat om, dar nenăscut din nou, față de cel mai neînsemnat prunc în Hristos. Totuși, fiecare dintre aceștia este unul dintre obiectele acțiunilor Duhului Sfânt.

„Duhul Sfânt lucrează în două feluri. În inimile unora dintre oameni, El lucrează doar prin harul Său care îi

înfrânează de la rău. Acest fel de har, chiar dacă nu îi mântuiește, este suficient de puternic pentru a-i împiedica pe oameni să se năpustească în vicii deschise și corupte în care unii se complac când sunt lăsați totalmente în afara acestei lucrări a Duhului Sfânt... Dumnezeu Duhul Sfânt poate lucra în unii oameni anumite dorințe și atitudini bune, și totuși fără cea mai mică intenție de a-i mântui. Observați că niciuna dintre aceste dorințe nu însoțesc mântuirea, căci dacă ar fi așa, ei ar continua într-o astfel de atitudine în viețile lor. Dar Duhul nu lucrează în atotputernicia Sa pentru a-i mântui, cu excepția persoanelor care formează poporul Său ales, pe care îi aduce în mod sigur la Sine. De aceea, eu cred că acel cutremur al lui Felix trebuie înțeles prin prisma harului lui Dumnezeu care înfrânează, stârnindu-i conștiința și făcându-l să se cutremure” (C. H. Spurgeon).

Duhului Sfânt I-a fost furată mare parte din această glorie distinctivă prin creștinii care ratează să observe lucrările Sale variate. Concluzionând că acțiunile Duhului binecuvântat sunt limitate la aleșii lui Dumnezeu, ei au fost împiedicați să-I aducă acea laudă care I se cuvine pentru că ocrotește această lume rea așa încât ea să fie un loc acceptabil pentru a trăi. Puțini oameni din zilele noastre conștientizează cât de mult Îi datorează copiii lui Dumnezeu celei de-a treia Persoane a Trinității pentru că îi împiedică pe copiii diavolului și îi oprește să se năpustească cu toată puterea spre pierzarea

Bisericii lui Hristos de pe pământ.

Este adevărat că există, comparativ vorbind, puține pasaje care se referă specific la Persoana Duhului Sfânt ca și cum ar stăpâni peste cei răi, dar odată ce vedem că, în economia divină, totul vine de la Dumnezeu Tatăl, totul este prin Dumnezeu Fiul și totul se aplică prin Dumnezeu Duhul Sfânt, înțelegem că fiecare Persoană a Trinității Își are locul potrivit și separat în inimile și gândurile noastre.

LUCRAREA DUHULUI ASUPRA CELOR CARE NU SUNT ALEȘI

De aceea, haideți să identificăm câteva dintre acțiunile generale ale Duhului Sfânt în cei care nu sunt aleși, lucrări diferite de cele speciale și superioare pe care le face în cei răscumpărați.

1. În înfrânarea răului. Dacă Dumnezeu i-ar lăsa pe oameni să își manifeste liber corupția naturală și să fie influențați de puterea Satanei (așa cum ei merită pe deplin, și după cum îi va lăsa în Iad, lucru pe care El nu îl face acum de dragul aleșilor Săi), tot spectacolul bunătății și moralității de față din lume ar pieri. Oamenii ar trece dincolo de sentimente și dorințe în păcatele lor, iar răutatea ar înghiți rapid întreaga lume. Acest lucru devine foarte clar din pasaje precum Geneza 6:3-5, 12. Doar Acela care a înfrânat cuptorul de foc din Babilon, fără a-l stinge, care a oprit apele Mării Roșii din curgerea lor, fără a schimba natura acestora, doar El este Cel

care împiedică acum dezlănțuirea corupției naturale a omului fără a o omori. Chiar dacă lumea asta este ticăloasă, avem motive bogate să iubim și să laudăm lucrarea Duhului Sfânt pentru faptul că lumea nu este de o mie de ori mai rea.

Lumea urăște poporul lui Dumnezeu (Ioan 15:19); dacă așa stau lucrurile, atunci de ce nu poate lumea să îi devoreze? Ce anume oprește vrăjmășia celor răi împotriva celor neprihăniți? Nimic altceva decât puterea Duhului Sfânt care îi înfrânează. În Psalmul 14:1-3 descoperim o imagine înfricoșată a depravării totale a rasei omenești. În versetul 4, psalmistul pune următoarea întrebare: „Și-au pierdut mintea toți cei ce săvârșesc fărădelegea, de îl mănâncă pe poporul Meu cum mănâncă pâinea, și nu Îl cheamă pe Domnul?” Răspunsul la această întrebare vine imediat: „Ei vor tremura de spaimă, când Se va arăta Dumnezeu în mijlocul neamului neprihănit” (v. 5). Duhul Sfânt este Cel care pune acea „spaimă” în ei, pentru a-i împiedica să facă multe rele împotriva poporului lui Dumnezeu. El oprește răutatea lor. Atât de încurcați sunt cei reprobați de mâna Celui atotputernic, încât Hristos i-a putut spune lui Pilat: „N-ai avea nicio putere asupra Mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19:11)!

2. *În incitarea lor la fapte bune.* Toată ascultarea copiilor față de părinți, orice dragoste adevărată între soț și soție, trebuie să fie atribuite Duhului Sfânt. Orice fel de moralitate sau onestitate, altruism și bunătate, supunere față de autorități și respect pentru lege și ordine, lucruri care mai pot fi găsite în

această lume, trebuie să fie puse pe seama acțiunilor pline de har ale Duhului. O ilustrație izbitoare a influenței Sale benefice asupra acestei lumi se găsește în 1 Samuel 10:26: „Saul s-a dus acasă în Ghibea, însoțit de o parte din ostași a căror inimă o mișcase Dumnezeu [Duhul]”. Inimile oamenilor sunt în mod natural înclinate spre răzvrătire, sunt nerăbdătoare și se ridică împotriva oricărei stăpâniri care vine peste ei, și în special când trebuie să se lase conduși de unul care a fost pus asupra lor după ce a fost ridicat dintr-o stare neînsemnată. Duhul Sfânt a inclinat inimile acelor oameni să se supună lui Saul și le-a dat o dorință de a-l asculta. Mai târziu, Duhul a atins inima lui Saul pentru a-i scuti viața lui David, înmuindu-l până acolo încât a început să plângă (1 Sam. 24:16). Tot așa, Duhul Sfânt a fost Cel care le-a dat evreilor înțâietate în ochii egiptenilor, care îi disprețuiseră până atunci din toată inima, așa încât aceștia să le dea bijuterii în dar (Exod 15:35-36).

3. *În convingerea de păcat.* Puțini oamenii par să înțeleagă că conștiința nu poate lucra în omul natural decât dacă este îndemnată de Duhul. Fiind o ființă decăzută, îndrăgostită profund de păcat (Ioan 3:19), omul se luptă și se împotrivesc oricărei convingeri de păcat. „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă” (Gen. 6:3); deoarece nu este decât „carne”, omul n-ar fi avut nici cel mai mărunț dezgust față de vreun nelegiuire dacă Duhul Sfânt nu ar fi stârnit acele rămășițe ale luminii naturale care mai rămân în suflet. Fiind „carne”, omul decăzut este pervers

în fața convingerilor aduse de Duhul Sfânt (F.A. 7:51) și așa ar rămâne pe veci dacă nu este înviat și făcut „duh” (Ioan 3:6).

4. *În iluminare.* În lucrurile spirituale, omul decăzut nu este doar lipsit de lumină, ci el este în sine „întuneric” (Efes. 5:8). El nu înțelege lucrurile spirituale mai bine decât fiarele de pe câmp. Acest lucru este foarte evident dacă ne uităm la starea păgânilor. Cum am putea să explicăm inteligența care se găsește în mii de oameni din creștinism, și care totuși nu aduc nicio dovadă că sunt făpturi noi în Isus Hristos? – ei au fost iluminați de Duhul Sfânt (Evrei 6:4).

Mulți sunt constrânși să cerceteze subiecte ale Scripturii care nu cer nimic din partea conștiinței și a vieții lor, și își găsesc o încântare deosebită în acestea. La fel cum mulțimile considerau un lucru plăcut să privească la minunile lui Hristos, dar nu puteau suporta cerințele Lui care le cercetau sufletele, tot așa lumina Duhului este plăcută pentru mulți, dar ei sunt deranjați când se confruntă cu convingerile aduse de Duhul asupra lor.

LUCRAREA DUHULUI ASUPRA CELOR ALEȘI

Am insistat până aici asupra unora dintre acțiunile generale și inferioare pe care Duhul Sfânt le face asupra celor care nu sunt aleși, care nu sunt aduși niciodată la cunoștința mântuitoare a adevărului. Acum ne vom îndrepta către lucrarea Sa specială și mântuitoare în poporul lui Dumnezeu, insistând în principal asupra necesității absolute a intervenției

Duhului. Acest lucru ar trebui să ușureze străduința cititorului creștin de a înțelege natura absolută a acestei nevoi, mai ales când spunem că întreaga lucrare a Duhului Sfânt în cei aleși este aceea de a le implanta în inimă o ură și un dezgust față de păcat ca atare, și o dragoste și o dorință după sfințenie ca sfințenie.

Acesta este un lucru pe care nicio putere omenească nu îl poate produce. Este ceva ce nici măcar cea mai credincioasă predicare nu îl poate da. Este un lucru pe care simpla lectură a Scripturii nu îl poate realiza. Această lucrare este o minune a harului, o minunăție divină, așa încât numai Duhul Sfânt o poate face.

DEPRAVAREA TOTALĂ ÎN AFARA DUHULUI

Evident, dacă oamenii ar fi doar parțial depravați (lucru pe care îl crede astăzi majoritatea vastă a predicatorilor și a celor care îi ascultă, dar nefiind vreodată prezentat de Dumnezeu ca depravarea lor), dacă în profunzimea inimilor lor, toți oamenii L-ar iubi cu adevărat pe Dumnezeu, dacă ei ar fi atât de buni în natura lor încât să poată fi convinși ușor să devină creștini, atunci nu ar mai fi fost nevoie de Duhul Sfânt ca să pună la lucru puterea Sa coplesitoare pentru a face pentru ei ceea ce ei ar fi capabili să facă în puterile lor. Din nou, dacă „a fi mântuit” constă doar în a crede că sunt un păcătos pierdut și pe calea către Iad, și dacă simpla credință că Dumnezeu mă iubește și că Hristos a murit pentru mine, ca și faptul că El mă va

mântui acum cu singura condiție ca eu să Îl „accept ca Mântuitor personal” și să mă „odihnesc în lucrarea Sa încheiată”, atunci nu este necesară nicio acțiune supranaturală a Duhului Sfânt pentru a mă induce și a mă face capabil să împlinesc acea condiție – interesul propriu mă îndeamnă și o decizie a voinței mele este tot ceea ce poate fi considerat necesar.

Dacă, însă, prin contrast, toți oamenii Îl urăsc pe Dumnezeu (Ioan 15:23, 25) și au inimi care se află în „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8:7), așa încât „nu este niciunul care să Îl caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Rom. 3:11), preferând și hotărând în inimile lor să urmeze înclinațiile și plăcerile inimilor lor; dacă, în loc să fie înclinate să facă ce este bine, „este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău” (Ecl. 8:11); și dacă, atunci când manifestările îndurării lui Dumnezeu le sunt făcute cunoscute și ei sunt invitați fără plată să și le însușească, ei „toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească” (Luca 14:18) – atunci este foarte evident că puterea invincibilă și acțiunile transformatoare ale Duhului Sfânt sunt indispensabile pentru ca inima unui păcătos să fie profund schimbată și pentru ca răzvrătirea să fie înlocuită de supunere și ura de dragoste. Exact acest lucru l-a spus Hristos: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl [prin Duhul], care M-a trimis” (Ioan 6:44).

Din nou, dacă Domnul Isus Hristos a venit aici pentru a prezenta și a întări pretențiile înalte ale lui Dumnezeu, nu pentru a le minimiza și a le pune deoparte; dacă El a afirmat

că „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:14), în loc să îndrepte privirile către o cale lată și confortabilă pe care orice om ar descoperi că este ușor să meargă; dacă mântuirea pe care El a adus-o este o eliberare din păcate și din plăcerile de sine, din lumesc și din complacerea în poftele firii pământești, ca și aducerea în om a unei naturi care dorește și hotărăște să trăiască pentru gloria lui Dumnezeu și pentru a-I fi plăcută în toate detaliile vieților noastre prezente – atunci este dincolo de orice semn de îndoială că nimeni altcineva decât Duhul lui Dumnezeu nu poate aduce asupra omului dorința autentică după o astfel de mântuire. Și dacă, în loc ca „acceptarea lui Hristos” și „odihna în lucrarea Lui încheiată” să fie sigurele condiții ale mântuirii, El cere ca păcătosul să abandoneze armele sfidării, să se lepede de orice idol, să se supună pe sine și viața sa fără rezerve și să Îl primească drept singurul său Domn și Stăpân, atunci doar o minune a harului îl poate face capabil pe vreun rob al Satanei să satisfacă astfel de cerințe¹.

OBIECȚII LA ADRESA ÎNVĂȚĂTURII DEPRĂVĂRII

Împotriva a ceea ce am spus mai devreme sunt unii care

¹ astfel de cerințe – în susținerea afirmațiilor sale că pocăința de păcate este fără îndoială parte din credința mântuitoare în orice credincios adevărat, autorul folosește termeni precum „cerințe” și „condiții” care trebuie satisfăcute. Este un lucru clar că el *nu* vrea să spună că persoana în cauză trebuie să facă aceste lucruri prin puterile sale *pentru* a fi mântuită, ci mai degrabă că acestea sunt daruri ale Duhului Sfânt care îi sunt date credinciosului la momentul regenerării (a se vedea următorul capitol) și, de aceea, pocăința și o ură față de păcat vor fi întotdeauna prezente în orice credincios adevărat. – n.ed.

obiectează că nu ar exista în inimile majorității semenilor noștri o astfel de ură față de Dumnezeu că, deși există câțiva degenerați care s-au vândut pe ei înșiși diavolului și sunt împietriți profund în păcat, există totuși o rămășiță a omenirii înclinată către Dumnezeu, formată din milioane de oameni care au o formă sau alta de religie. Față de o astfel de obiecție noi răspundem că adevărul este că cei la care se referă o astfel de gândire sunt aproape în totalitate ignoranți în ce Îl privește pe Dumnezeul Scripturii. Ei au auzit că El îi iubește pe toți oamenii, că este binevoitor față de toate fapăturile Sale și că este atât de tolerant încât, în schimbul performanțelor lor religioase, El va închide ochii față de păcatele lor. Evident, ei nu au niciun motiv să urască un astfel de „dumnezeu”! În momentul în care le vorbim despre caracterul Dumnezeului adevărat, despre faptul că El îi urăște pe toți „cei ce fac fărădelegea” (Ps. 5:5), că El este inflexibil de drept și cu totul sfânt, că El este Suveranul ce nu poate fi controlat de nimeni, care „are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea” (Rom. 9:18), vrăjmășia lor față de El va ieși la iveală imediat, o vrăjmășie care nu poate fi zdrobită de nimeni altul decât de Duhul Sfânt.

S-ar putea obiecta din nou că, în ciuda imaginii triste pe care am schițat-o mai sus, cei mai mulți oameni își doresc să fie mântuiți (scutiți de a suferi pedeapsa pentru păcatele lor) și sunt gata să facă mai mult sau mai puțin pentru mântuirea lor. O astfel de obiecție ajunge repede pe buzele oamenilor. În inima fiecărui om există o dorință după eliberarea din

pierzare și o tânjire după fericire și siguranță, iar cei care vin sub sunetul Cuvântului lui Dumnezeu sunt dornici în mod natural să fie eliberați de mânia viitoare și vor să fie asigurați că Cerul va fi locuința lor veșnică. Cine și-ar dori să îndure focul cel veșnic? Totuși, acea dorință și acea înclinație sunt destul de compatibile și consecvente cu cea mai profundă dragoste față de păcat și cu cea mai completă împotrivire a inimii față de acea sfințenie fără de care niciun om nu Îl va vedea pe Domnul (Evrei 12:14). Ceea ce vrea să spună această obiecție este că ea se referă la un lucru cu totul diferit de a dori Cerul în termenii lui Dumnezeu, și de a fi gata să mergi pe singura cale care duce acolo!

Instinctul de conservare este suficient de puternic pentru a-i îndemna pe mulți oameni să facă multe fapte aparent religioase și acte de penitență în nădejdea că, în felul acesta, vor scăpa de Iad. Cu cât mai puternică este convingerea omului în ce privește adevărul revelației divine, cu atât mai ferm devine convins că există o zi a judecății, când va trebui să se înfățișeze înaintea Creatorului lui și să dea socoteală pentru toate dorințele, gândurile, cuvintele și faptele lui – motiv pentru care mintea lui devine serioasă și sobră.

Atunci când conștiința îi convinge că și-au cheltuit viețile în mod greșit, oamenii sunt gata să întoarcă o nouă pagină a vieților lor. Dacă sunt convinși că Hristos este gata să fie ca o ușă de scăpare din calea unui foc și dornic să îi salveze, chiar dacă lumea încă le atrage inimile, mii de oameni vor fi gata să

„creadă în El”. Da, aceste lucruri se petrec în mulțimi de oameni care încă urăsc caracterul adevărat al Mântuitorului și resping din toată inima lor mântuirea pe care El o oferă. Această situație este cu totul diferită de aceea când o persoană neregenerată tânjește după eliberarea de sine și de păcat, și după a căpăta acea sfințenie pe care Hristos a obținut-o pentru poporul Său.

Peste tot în jurul nostru se găsesc oameni care sunt gata să Îl primească pe Hristos ca Mântuitor al lor, dar sunt complet lipsiți de dorința de a I se supune ca Domn al lor. Ei și-ar dori pacea Lui, dar refuză „jugul” Său, fără de care pacea Lui nu poate fi găsită (Matei 11:29). Acești oameni admiră făgăduințele Lui, dar n-au nimic în inimă care să îi stârnească la ascultarea de poruncile Lui. Ei întind mâna după lucrarea Sa preoțească, dar nu doresc să se supună sceptrelor Său împărătesc. Ei cred într-un „Hristos” care este potrivit gusturilor lor corupte sau viselor lor sentimentale, dar Îl disprețuiesc și Îl resping pe Hristosul lui Dumnezeu. Asemenea mulțimilor din vechime, ei doresc pâinile și peștii Lui, dar n-au niciun apetit după învățătura Lui care cercetează inima, care vlăguiește firea pământească și care condamnă păcatul. Ei Îl aplaudă dacă le vindecă trupurile, dar nu Îl doresc ca Acela care vindecă sufletele depravate. Nimic nu poate schimba această ticăloșie a sufletelor lor decât puterea miraculoasă a Duhului Sfânt.

Oamenii conștientizează atât de puțin nevoia imperativă

a puterii supranaturale a Duhului Sfânt din cauză că, în vremurile moderne, creștinismul are o percepție inadecvată asupra efectelor înfricoșătoare și universale ale căderii în păcat. Ca urmare a răspândirii largi a unor astfel de idei despre depravarea omului, în majoritatea locurilor se presupune că tot ceea ce este nevoie pentru a mântui jumătate dintr-o comunitate este să angajeze un evanghelist popular și un cântăreț atractiv. Motivul pentru care atât de puțini oameni sunt conștienți de profunzimea înfricoșătoare ale depravării umane, ale vrăjmășiei groaznice față de Dumnezeu a minții lor carnale și a urii inveterate și înnăscute a inimii față de El ține de faptul că de la amvoane se propovăduiesc atât de rar caracterul și attributele lui Dumnezeu. Dacă predicatorii ar aduce astăzi, în această epocă degenerată, mesaje asemănătoare celor pe care Ieremia le-a predicat în vremea lui, sau chiar asemenea celor ale lui Ioan Botezătorul, aceștia ar descoperi imediat adevărul din inimile celor care îi aud și ar observa rapid că, dacă predicarea lor nu este însoțită de puterea Duhului Sfânt, n-ar fi în stare să facă nimic folositor.

10

DUHUL SFÂNT ȘI REGENERAREA PĂCĂTOSULUI

IMPOSIBILITATEA REGENERĂRII PRIN SINE

Necesitatea absolută a lucrării regeneratoare a Duhului Sfânt pentru ca păcătosul să fie convertit la Dumnezeu ține de starea lui total depravată. Omul decăzut este lipsit de cea mai mică înclinație potrivită sau de principii de viață care pot conduce la acțiuni sfinte. El se află sub o înclinație complet opusă: nu există nicio acțiune sfântă a inimii în el, ci fiecare mișcare a voinței sale este coruptă și păcătoasă. Dacă nu ar fi aceasta situația, n-ar mai fi nicio nevoie ca el să se nască din nou și să fie făcut „o făptură nouă”. Dacă păcătosul nu ar fi complet corupt, el s-ar putea supune lui Hristos fără acțiunea supranaturală a Duhului Sfânt. Totuși, omul decăzut este confundat complet în corupție, așa încât el nu are nici cea mai neînsemnată dorință reală după Dumnezeu, ci este plin de vrăjmășie împotriva Lui (Rom. 8:7). De aceea, Scriptura afirmă despre om că este „mort în greșelile și în păcatele lui” (Efes. 2:1).

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12-13).

Al doilea verset îl explică mai bine pe primul. Aici ni se oferă explicația pentru care orice descendent decăzut al lui Adam Îl primește vreodată pe Hristos în sens spiritual ca Domn și Stăpân al lui, și crede în Numele Lui spre mântuirea sa.

În primul rând, acest lucru nu are loc pentru că harul ar curge prin sângele omului – așa cum presupuneau evreii. Sfințenia nu se transmite din tată în fiu. Copilul celor mai evlavioși părinți este, prin natura lui, la fel de corupt și la fel de departe de Dumnezeu ca și copiii păgânilor.

În al doilea rând, acest lucru nu se produce ca urmare a vreunei înclinații sau dorințe naturale, așa cum susțin arminienii¹: expresia „nici din voia firii lor” se referea la om în starea sa naturală și coruptă. El nu este regenerat prin vreun instinct, alegere sau dorință proprie. El nu este mântuit prin vreo străduință personală, necontribuind în vreun fel la a fi născut din nou. El nu cooperează în nici cea mai mică măsură venind în întâmpinarea cauzei eficace, ci dimpotrivă, fiecare înclinație a inimii lui, fiecare exercițiu al voinței sale se află în

¹ arminieni – ucenicii lui Jacobus Arminius (1560-1609), teolog olandez, născut la Oudewater, Olanda. El a respins înțelegerea reformatorilor legată de predestinare, predicând în schimb că mântuirea lui Dumnezeu se bazează pe preștiința de către El a faptului că oamenii Îl vor accepta sau Îl vor respinge pe Hristos *prin voința lor liberă*.

directă opoziție cu aceasta.

În al treilea rând, nașterea din nou nu este produsă prin puterea sau influența altora.

Niciun păcătos nu este vreodată născut din nou ca rezultat al îndemnurilor și străduințelor predicatorilor sau ale lucrătorilor creștini.

Oricât de evlavioși și înțelepți ar fi, și oricât de zeloși și sânguincioși s-ar arăta în a-i aduce pe alții la sfințenie, ei nu pot produce acest efect nici în cea mai mică măsură.

„Dacă toți îngerii și sfinții din Cer și toți oamenii evlavioși de pe pământ și-ar alătura voințele și străduințele, dându-și cu toții silința în toată puterea lor pentru a regenera un singur păcătos, ei n-ar realiza acest lucru. Ei n-ar putea face nimic în această direcție. Nașterea din nou este un efect care se află infinit dincolo de abilitatea, înțelegerea și puterea limitată a omului (1 Cor. 3:6-7)” (S. Hopkins)².

REGENERAREA ESTE LUCRAREA EXCLUSIVĂ A DUHULUI SFÂNT

În regenerare, cel ce face parte dintre aleșii lui Dumnezeu este subiectul, iar Duhul lui Dumnezeu este singurul Agent care realizează nașterea din nou. Subiectul nașterii din

² Samuel Hopkins (1721-1803) – teolog american congregaționist din perioada colonială târzie. A absolvit colegiul Yale, a studiat teologia, fiind unul dintre studenții lui Jonathan Edwards. A părăsit congregații în Massachusetts și Rhode Island.

nou este complet pasiv: el nu acționează, ci se acționează asupra lui. Lucrarea suverană a Duhului Sfânt în suflet precedă toate acțiunile sfinte ale inimii, cum ar fi întristarea față de păcat, credința în Hristos sau dragostea față de Dumnezeu.

Această schimbare măreață este produsă în ciuda întregii împotriviri a inimii naturale față de Dumnezeu: „Așadar, nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă” (Rom. 9:16). Această schimbare nu este una graduală sau un proces etapizat, ci este instantanee: într-o clipă, subiectul favorit trece de la moarte la viață.

În nașterea din nou, Duhul Sfânt aduce în acel om o viață reală, nouă și nemuritoare, o viață diferită de cea moștenită de la primul Adam, care fusese „un suflet viu”, o viață venită de la ultimul Adam, care este „un Duh dătător de viață” (1 Cor. 15:45). Această nouă creație, chiar dacă este la fel de reală ca prima, este foarte diferită de ea. Aceea a fost o creație originală sau primară din țărâna pământului, omul fiind făcut prin cuvântul puterii lui Dumnezeu. Aceasta din urmă este regenerarea unui om real și existent – decăzut și depravat, și totuși rațional și responsabil – transformându-l într-un moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos. Rezultatul este „un om nou”, chiar dacă persoana rămâne aceeași, fiind însă „înnoită”.

„Nașterea din nou constă din infuzarea unui principiu de viață nou, spiritual, supranatural și vital sau a unui obicei al harului în sufletul, mintea, voința și dorințele

omului, prin puterea Duhului Sfânt, înclinându-le și făcându-le capabile de acțiuni spirituale, supranaturale și vitale, și de ascultare duhovnicească” (John Owen).

Astfel, în om nu sunt create facultăți noi, ci mai degrabă puterile sufletului sunt spiritualizate și înviate față de Dumnezeu, potrivite pentru a se bucura de Dumnezeu și pentru a dori părtășia cu El. Regenerarea constă dintr-o schimbare radicală a inimii, căci acolo este implantată o nouă înclinație ca temelie a tuturor dorințelor și acțiunilor sfinte. Mintește este înnoită, dorințele sunt înălțate și voința este emancipată din robia păcatului. Efectele ei constau în aceea că cel născut din nou iubește lucrurile spirituale ca atare, și prețuiește binecuvântările duhovnicești pentru că ele sunt cu totul spirituale și curate.

REGENERAREA FACULTĂȚILOR EXISTENTE (NU CREAREA UNORA NOI)

Având în vedere că unii susțin ideea „celor două naturi dintr-un credincios”, unor cititori li s-ar putea părea dificil să înțeleagă afirmația de sus, care susține că, la regenerare, nu sunt create niciun fel de facultăți noi ale sufletului, acestea rămânând substanțial aceleași cum erau și anterior. Nu, constituției omului nu i se va adăuga nimic, nici măcar în starea glorificată, chiar dacă facultățile ei vor fi atunci dezbrăcate complet de orice lucru rău și extinse în abilitatea de a se manifesta. Poate că acest gând va fi înțeles mai ușor dacă îl ilustrăm printr-o situație izbitoare ce este lăsată în Scriptură în 2 Împărați 6:17,

„Elisei s-a rugat și a zis: ‚Doamne, deschide-i ochii să vadă’. Și Domnul i-a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei”.

Slujitorului lui Elisei nu i-au fost date niciun fel de facultăți noi în ființa sa, ci puterea vederii sale a fost atât de mult lărgită, încât el a devenit capabil să observe obiecte care îi erau invizibile anterior. La fel este și cu abilitățile noastre la regenerare: mințea (abstract vorbind) este aceeași în cel regenerat și în cel neregenerat, însă în cazul celui născut din nou, Duhul Sfânt a înviat-o atât de mult încât este acum capabilă să își însușească obiecte spirituale și să acționeze în relație cu ele. Această nouă putere spirituală de a vedea, cu care este înzestrată priceperea noastră la nașterea din nou, este o calitate adăugată facultăților noastre originale. Întrucât acesta este un aspect important, unii îl înțeleg destul de greu, așa că voi insista un pic asupra lui.

Privirea trupească a sfântului de după înviere va fi lărgită pentru a-i vedea pe îngeri – care sunt acum invizibili – și, de aceea, se poate vorbi despre un nou ochi, un ochi spiritual, la fel cum întreg trupul va fi un „trup duhovnicesc” (1 Cor. 15:44). Totuși, acea schimbare nu va fi decât una în care se vor lărgi și adăuga calități spirituale noi ochiului și, de altfel, întregului trup, în raport cu obiecte spirituale. În aceeași manieră, întreaga ființă a aceluia care este născut din nou este spiritualizată sau înzestrată cu „duh” (Ioan 3:6) așa că se

poate vorbi despre „un om nou”, un om duhovnicesc. Cu toate acestea, aici nu se poate vorbi decât despre omul inițial care a fost „înnoit”, nu despre creația unei ființe noi.

După regenerare, lucrurile par să capete o lumină cu totul nouă, iar inima se manifestă într-o modalitate nouă. Dumnezeu este văzut acum ca suma tuturor perfecțiunilor. Caracterul rațional și duhovnicesc al Legii Sale este perceput așa încât inima o aprobă. Sufletul este capabil acum să vadă răutatea infinită a păcatului. Cel născut din nou poate să judece, să condamne și să se dezguste de propria persoană, și se minunează că nu a fost aruncat în Iad cu multă vreme înainte. El se minunează de harul lui Dumnezeu pentru că L-a dat pe Hristos să moară pentru un astfel de ticălos. Constrâns fiind de dragostea lui Hristos, el abandonează acum căile păcatului și se dedică slujirii lui Dumnezeu. Astfel, putem descoperi ce înseamnă ca oamenii să se cerceteze pentru a vedea dacă sunt născuți din nou, anume să vadă care sunt dorințele inimilor lor și ce influență și efecte au ele asupra comportamentului lor.

Am arătat că, la nașterea din nou, facultățile sufletului sunt înviate spiritual, harul punând în acestea o nouă abilitate așa încât ele sunt capabile să facă fapte spirituale. La nașterea din nou, Duhul Sfânt comunică principiile vieții spirituale, prin care sufletul este echipat să acționeze ca un agent supranatural și să producă fapte spirituale. Nevoia ca acest lucru să se petreacă este evidentă. Așa cum sunt descoperiți în Evanghelie, Dumnezeu și Hristos sunt obiectele supranaturale ale

facultăților sau puterilor sufletului, și nu există limite în aceasta. Astfel, există o mai mare necesitate ca sufletului să i se dea noi principii și abilități de a acționa într-o manieră spirituală și sfântă decât au fost date primei creații pentru a acționa natural.

MANIFESTĂRI ALE REGENERĂRII

Sfințenia

Sfințenia în inimă este principala manifestare pe care nașterea din nou o produce, deoarece a fi făcuți părtași sfințeniei lui Dumnezeu este suma și scopul planului Său plin de har față de noi, atât în alegerea făcută de El (Efes. 1:4) cât și în toate acțiunile Sale de după aceea (Evrei 12:10), pentru că, fără sfințenie, „nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Creaturile finite nu pot fi părtașe vreodată sfințeniei esenței lui Dumnezeu, nici prin atribuire³ și nici prin transsubstanțiere reală⁴. Noi nu putem fi părtași decât chipului ei - „făcut după chipul lui Dumnezeu [după modelul], de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efes. 4:24); „după chipul Celui ce l-a făcut” (Col. 3:10).

Regenerarea este prima descoperire și manifestare a alegerii și răscumpărării față de persoanele avute în vedere de ea: „dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul

³ atribuire – acțiune a lui Dumnezeu când El dă un lucru fără acțiunile oamenilor.

⁴ trans-substanțiere – schimbarea unei substanțe în alta. A nu se confunda conceptul cu teologia catolică a transsubstanțierii (n.ed.)

nostru, și dragostea Lui de oameni” (Tit 3:4) – dar cum și când se manifestă ea? „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (v. 5).

„Dragostea veșnică a lui Dumnezeu a curs din veșnicie ca un puternic râu subteran. Când Hristos a venit, această dragoste a curs prin inima Lui, a mers înainte, El purtând pe cruce numele celor pe care Dumnezeu i-a dat în dar, dar ea a rămas ascunsă de noi și de cunoștința noastră. Dar prima ei izbucnire și apariția ei în față de noi, are loc atunci când suntem convertiți și este ca atunci când se deschide pentru prima dată un izvor” (T. Goodwin).

Puterea

În regenerarea noastră există o manifestare deosebită a puterii lui Dumnezeu, „nemărginita mărire a puterii Sale”, cu nimic mai mică decât cea care L-a înviat pe Hristos din morți (Efes. 1:19-20). Întrucât lucrarea regenerării este adesea repetată și împlinită într-o clipă, așa cum putem vedea în exemplul tâlharului de pe cruce și a lui Pavel, și cum are loc adesea (se pare) prin câteva cuvinte care ajung de la un muritor la urechile unui alt muritor, noi suntem înclinați să pierdem din vedere lucrarea atotputernică a Duhului Sfânt în realizarea ei. Duhul ascunde într-adevăr mărima deosebită a puterii Sale care lucrează în inimile păcătoșilor, prin faptul că folosește motivații suave, dar convingătoare, și atracții

blânde, atrăgându-i pe aceștia cu „legături omenești” (Osea 11:4), astfel că puterea Lui este incorect recunoscută, acceptată și adorată de noi. Minunăția regenerării constă din scoaterea unui suflet din moarte spirituală la viață spirituală. Ea este într-un fel o creație nouă, anume că face ceva din nimic.

Mai mult, noua creație este o minunăție cu mult mai mare decât cea veche: în prima creație nu a existat nimic care să fie împotrivor lui Dumnezeu, dar în noua creație, împotriva Lui se ridică toate puterile păcatului și ale Satanei. Regenerarea nu este ca transformarea apei în vin, ci ca a inimii de piatră în inimă de carne, a lupului în miel (Ezec. 36:26; Isaia 11:6). Nașterea din nou este mai măreață decât oricare dintre minunile vizibile ale lui Hristos, motiv pentru care El le-a spus apostolilor că, sub puterea copleșitoare a Duhului Sfânt, ei aveau să facă lucrări „mai mari” decât El (Ioan 14:12).

Dragostea

Nu doar că, atunci când Duhul regenerează un suflet, există o manifestare uimitoare a puterii Sale, ci vedem aici și o manifestare binecuvântată a dragostei Lui. În exercițiul slujbei Sale milostive față de aleșii lui Dumnezeu și în lucrarea Lui în ei, Duhul Sfânt demonstrează că dragostea Lui față de moștenitorii slavei este de necuprins și fără limite. Întrucât principala lucrare a Duhului constă din a ne învia în relație cu Dumnezeu, din a ne da abilitatea de a înțelege angajamentele Tatălui și ale Fiului în legământul cel veșnic și din a ne

pune în inimă principii spirituale prin care suntem echipați să ne bucurăm de Dumnezeu și să avem părtășie cu El, lucrare făcută de El în interiorul nostru, noi suntem mai degrabă înclinați să Îl trecem cu vederea și să neglijăm să Îi dăm gloria care I se datorează în mod specific și, din nefericire, eșuăm să Îl laudăm și să Îl adorăm pentru lucrarea harului Său în noi. Acest lucru este aplicabil tuturor credincioșilor: ei se descoperă mai predispuși să se gândească la dragostea lui Hristos sau a Tatălui, când ni L-a dăruit pe Fiul, decât să își îndrepte gândurile în sens duhovnicesc în meditații care înflăcărează sufletul și încălzesc inima în legătură cu dragostea și îndurarea Duhului Sfânt față de ei, și în legătură cu încântarea Lui în ei. Totuși, toți cei care cunosc cu adevărat și se bucură de dragostea Tatălui prin credința în lucrarea completă a Fiului, fac acest lucru în totalitate ca urmare a învățaturii interioare și a influențelor supranaturale ale Duhului veșnic. Neglijența noastră în a atribui slava care Îi este cuvenită specific Duhului Sfânt, ca Persoană divină, în Dumnezeire, ca Dumnezeu și Domn, este foarte clară.

SUMAR

„Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduie la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El” (1 Tes. 5:9-10). Totuși, rânduiala Tatălui și răscumpărarea făcută de Fiul, cu toate binecuvântările

lor de nedescris, au rămas pentru noi necunoscute pentru o vreme. În starea lor decăzută, păcătoasă și vinovată, aleșii au fost „morți în păcate și greșeli”, fără speranță. Scoaterea lor din această stare și învierea lor de la moartea în păcat la o viață de neprihănire constituie lucrarea mare și grandioasă rezervată Duhului Sfânt, pentru ca astfel dragostea Lui față de ei să fie manifestată și dovedită.

Duhul Sfânt este pe deplin familiarizat cu virtutea și eficacitatea prezentă și veșnică⁵ a Persoanei și lucrării lui Emanuel, și cu faptul că inima Lui a fost hotărâtă să Își dea viața ca jertfă pentru păcat – și cât de infinit și veșnic a fost încântat Iehova Tatăl cu aceasta, amintindu-Și-o continuu. Odată ce Tatăl și Fiul S-au angajat să descopere și să aplice această mântuire măreață tuturor aleșilor prin Duhul Sfânt, El găsește convenit ca, prin bogățiile harului Său necondiționat și suveran, să împlinească această lucrare la vremea ei, în toți moștenitorii slavei.

Întrucât Hristos a murit o singură dată – moartea Lui fiind atotsuficientă pentru a împlini orice scop al ei – Duhul Sfânt lucrează la fel de eficace în suflet, producând o naștere spirituală și schimbând odată pentru totdeauna starea celui care beneficiază de ea, astfel că cel regenerat este scos și eliberat din puterea morții și adus în Împărăția Fiului Preaiubit al lui Dumnezeu. În lipsa acestei nașteri spirituale, noi nu putem vedea lucrurile spirituale și binecuvântările cerești în adevărata

⁵ eficacitate – putere care produce un efect dorit.

lor superioritate și valoare.

Efectul nașterii din nou este că omul care o trăiește iubește lucrurile spirituale ca atare și prețuiește binecuvântările duhovnicești pentru că ele sunt pur duhovnicești. Izvorul vieții de la Hristos pătrunde în acest om și devine izvorul întregii sale vieți spirituale, rădăcina tuturor harurilor lui, sursa perpetuă a oricărui principiu divin de viață din inima lui. Așa spune Hristos: „Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Această regenerare pune în cel ales o abilitate de a se bucura de lucrurile specifice lumii spirituale și produce o schimbare a stării lui înaintea lui Dumnezeu, schimbare ce este veșnică. Tot ce este necesar pentru ca noi să putem fi acceptați în starea cerească este produs la regenerarea noastră (Col. 1:12-13). Regenerarea este identică în toți sfinții. Ea nici nu crește și nici nu descrește. În acel moment sunt date prin Duhul Sfânt tot harul și toată sfințenia, iar lucrarea Lui ulterioară constă din a extrage și a pune în practică din acestea.

II

DUHUL SFÂNT ȘI ÎNVIEREA SPIRITUALĂ

Ne vom îndrepta privirile acum către acțiunea inițială a Duhului în aleșii lui Dumnezeu.

Autorii au folosit termenul „regenerare” făcând referire la o varietate de idei: unii au limitat-o la un singur act, alții au inclus întreg procesul prin care omul devine un copil conștient al lui Dumnezeu.

Această varietate de idei a afectat acuratețea învățăturii și a introdus multă confuzie prin a nu deosebi diverși termeni care, chiar dacă sunt strâns legați, rămân totuși diferiți. Nu doar că din folosirea superficială a termenilor a rezultat o confuzie de idei, ci au apărut și dezbinări serioase între sfinții lui Hristos.

Noi credem că mare parte din toate acestea, dacă nu toate, puteau fi evitate dacă teologii ar fi făcut o distincție mai clară între principiul harului (viața spirituală) pe care Duhul îl infuzează la început în suflet, și acțiunile ulterioare ale Duhului, care pun în practică acel principiu de viață.

ÎNVIEREA SPIRITUALĂ ESTE PRIMA ACȚIUNE A DUHULUI SFÂNT

În anii timpurii ai lucrării mele nu am observat deosebirea dintre Ioan 6:63 și 1 Petru 1:23, anume că primul pasaj se referă la actul inițial al Duhului în „învierea” sufletului mort spiritual, în timp ce al doilea are în vedere „nașterea” aceluși suflet. Chiar dacă acceptăm fără rezerve că originea „făpturii noi” este înconjurată de o taină de nepătruns, totuși suntem siguri că viața precedă nașterea. Există o analogie strictă între nașterea naturală și cea spirituală: ea este necesară, căci Dumnezeu este Autorul amândurora, iar El a rânduit ca una să fie urmată de cealaltă. Nașterea nu este nici cauza și nici începutul vieții în ea însăși, ci mai degrabă este manifestarea unei vieți deja existente. Trebuie să fi existat o „însuflețire” înainte ca acel copil să iasă din pânțece. Tot așa, Duhul Sfânt „înviază” sufletul, sau îi dă viață spirituală, înainte ca posesorul lui să „se nască” (v. Iacov 1:18) și să se „nască din nou” prin Cuvântul lui Dumnezeu (1 Petru 1:23).

Iacov 1:18, 1 Petru 1:23 și pasajele paralele ale acestora nu se referă la o transmitere inițială a vieții spirituale în suflet, ci mai degrabă la faptul că suntem făcuți capabili să acționăm pe baza acelei vieți și să fim atrași să Îl iubim pe Dumnezeu și să ascultăm de El prin intermediul Cuvântului adevărului – lucru care presupune că principiul harului este deja implantat în inimă. În lucrarea Sa de iluminare, convingere de păcat, convertire și sfințire, Duhul folosește Cuvântul ca mijloc pentru a

realiza aceste lucruri, dar în acțiunea Sa inițială de „înviere”, El nu folosește mijloace, ci operează asupra sufletului nemijlocit sau direct. Mai întâi există o „creație nouă” (2 Cor. 5:17; Efes. 2:10), iar apoi „făptura nouă” este îndemnată să se manifeste. Credința și toate celelalte haruri sunt produse în noi prin Duhul Sfânt, prin intermediul Cuvântului, dar nu tot așa acționează El atunci când plantează principiul vieții și al harului, de unde decurg toate aceste haruri ulterioare.

ÎNVIEREA ADUCE VIAȚĂ

În lucrarea Sa de „înviere”, prin care înțelegem implantarea vieții spirituale în suflet, Duhul acționează nemijlocit în interior, nu prin a aplica ceva din exterior. Învierea este o acțiune directă a Duhului Sfânt, fără folosirea vreunui instrument. Cuvântul este folosit de El ulterior pentru a chema la exersare viața care a fost implantată.

„Regenerarea este o acțiune directă a Duhului Sfânt asupra sufletului omului. Este acțiunea Duhului asupra unui duh, a unei Persoane divine asupra persoanei omenești, prin care viața spirituală este infuzată în suflet. De aceea, între Duhul Sfânt și sufletul făcut viu nu poate interveni nimic de natura mijloacelor sau a instrumentelor. Dumnezeu nu a folosit niciun instrument sau mijloc atunci când i-a dat viață fizică lui Adam, în trupul său. Au existat doar doi factori: țărâna pământului și puterea creatoare a lui Dumnezeu, care i-a dat viață acelei mâini de țărână. Atotputernicia lui

Dumnezeu și materia moartă au fost aduse în contact direct, fără a se interpune ceva. Țărâna nu a fost un mijloc sau un instrument prin care Dumnezeu să fi creat viața. Tot așa, în regenerare, există doar doi factori: sufletul omenesc lipsit de viață spirituală, și Duhul Sfânt, care îi dă viață.

Cuvântul și adevărul lui Dumnezeu, cel mai important dintre toate mijloacele harului, nu sunt mijloace ale regenerării, cum este cazul în convingerea de păcat, în convertire și în sfințire. Acest lucru este evident atunci când ne amintim că slujba unui mijloc sau a unui instrument este aceea de a stimula un principiu de viață deja existent. Mâncarea fizică este un mijloc pentru creșterea trupească, dar ea presupune existența unei vieți fizice. Dacă trupul este mort, pâinea nu poate fi un mijloc sau instrument. Adevărul intelectual este un mijloc al creșterii intelectuale, dar el presupune existența unui intelect. Dacă mintea este incapabilă să gândească, cunoașterea seculară nu poate fi un mijloc sau instrument al creșterii ei. Adevărul spiritual este un mijloc al creșterii spirituale, dar asta doar acolo unde există deja o viață de acest fel. Dar dacă mintea este moartă față de neprihănire, adevărul spiritual nu poate fi un instrument sau mijloc ajutător.

Mintea neiluminată este incapabilă să înțeleagă, iar voinea neregenerată nu poate să creadă. Forța dătătoare de viață lipsește în acești doi principali factori. Ceea ce este necesar în acest punct este viața și forța însăși. În

consecință, Autorul vieții spirituale trebuie să opereze direct, fără folosirea mijloacelor sau instrumentelor, și să îi dea viață și putere spirituală celui mort, și să o dea *ex nihilo*¹. Viața cea nouă nu este dată pentru că omul percepe adevărul, ci el percepe adevărul pentru că îi este dată o viață nouă. Omul nu este neregenerat pentru că el a crezut mai întâi în Hristos, ci el crede în Hristos pentru că a fost regenerat” (W. T. Shedd², *The Presbyterian*, 1889).

LUCRAREA DUHULUI, APOI CUVÂNTUL

Sub pretenția că onorează Cuvântul scris, mulți au ajuns, fără îndoială, neintenționat, să Îl dezonoareze pe Duhul Sfânt. Ideea care pare să prevaleze în cercurile „ortodoxe” este că tot ce ar fi nevoie pentru mântuirea sufletelor ar fi să le dăm Cuvântul în puritatea lui, Dumnezeu obligându-Se într-un fel să îl binecuvânteze. Am auzit foarte des spunându-se, „Cuvântul își va face lucrarea”. Mulți presupun că Scriptura este suficientă în sine pentru a le da lumină aceloră din întuneric și viață celor morți în păcate. Totuși, relatarea pe care o avem despre viața lui Hristos ar trebui să corecteze imediat o astfel de perspectivă. Nimeni nu a predicat Cuvântul la fel de credincios ca El, și totuși cât de puțini au fost mântuiți în decursul

¹ *ex nihilo* – lat. din nimic.

² W. G. T. Shedd (1820-1894) – teolog american prezbiterian, născut la Acton, Massachusetts. A absolvit Andover Theological Seminary, a slujit ca păstor și a predat la University of Vermont, Auburn Theological Seminary și Union Theological Seminary. Cea mai însemnată lucrare a sa este intitulată *Dogmatic Theology*.

celor trei ani și jumătate ai lucrării Sale!

Pilda Semănătorului (Matei 13:3-8, 18-23) scoate la iveală eroarea teoriei atât de larg răspândită în zilele noastre. „Sămânța” semănată este Cuvântul. Ea a fost aruncată peste diferite tipuri de sol, și totuși, în ciuda purității și a vitalității seminței, acolo unde solul nu a fost favorabil, sămânța nu a răsărit. Până când terenul nu a fost pregătit și făcut bun, sămânța nu a dat nicio creștere. Acea sămânță ar putea fi udată prin ploi bogate și încălzită cu o căldură potrivită, dar atâta vreme cât solul este rău, nu poate exista nicio recoltă. Trebuie ca terenul să fie schimbat pentru a putea fi fertil. Observați că nu sămânța schimbă solul, căci niciun țăran nu se va gândi vreodată să spună că sămânța ar putea schimba solul! Nu mă înțelegeți greșit: Duhul Sfânt trebuie mai întâi să învieze sufletul mort dându-i viața cea nouă, înainte ca să vedem cum Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde în el.

A spune că viața este implantată în suflet prin aplicarea Cuvântului de către Duhul Sfânt, și după aceea a afirma că acesta constituie principiul de viață care îi dă eficacitate Cuvântului nu este decât un raționament circular. Cuvântul nu poate să-i fie de folos spiritual vreunui suflet decât dacă este însoțit de „credință” (Evrei 4:2), iar credința nu poate fi pusă la lucru decât dacă provine dintr-un principiu existent al vieții și harului. De aceea, acel principiu al vieții nu este produs prin ea.

„Am putea să presupunem că a-i arăta unui orb o pictură l-ar putea face capabil să vadă, după cum putem

presupune că prezentarea Cuvântului într-o manieră obiectivă ar constitui instrumentul prin care Dumnezeu produce principiul de viață interior prin care suntem făcuți capabili să îl primim” (Thomas Ridgley, *The Presbyterian*, 1730, pe care l-am citat ca să vedem că nu aducem nicio învățătură nouă).

În ciuda a ceea ce am arătat mai sus, mulți insistă spunând că puterea de înviere ar fi inerentă în Cuvânt, amintindu-ne că glasul acestuia este glasul Celui Atotputernic. Noi acceptăm și recunoaștem pe deplin acest lucru, dar întrebarea este: nu se împotrivesc și nu refuză toți neregenerații să ia aminte la acea Voce? În ce fel este acea împotrivire îndepărtată? Haideți să luăm o ilustrație. Să presupunem că fereastra camerei mele este acoperită de un zid de fier ce se află în fața ei. Razele soarelui bat asupra lui, dar zidul rămâne nemișcat. Dacă ar fi fost de gheață, s-ar fi topit, dar fierul nu este afectat de influența soarelui. Cum ar putea atunci soarele să pătrundă în camera mea? Numai prin a demola acel zid. O putere directă trebuie să fie pusă în practică spre îndepărtarea lui. În același fel, vrăjmășia mortală a păcătosului trebuie să fie îndepărtată prin lucrarea nemijlocită a Duhului, care infuzează viață înainte ca să vedem Cuvântul lui Dumnezeu pătrunzând și afectându-l.

„Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric” (Matei 6:22-23). Prin termenul ,ochi’ nu se are în

vedere aici mintea, ci dispoziția inimii (cf. Marcu 7:22). Hristos ne spune aici în ce constă orbirea omului, anume în înclinația rea a inimii sale, și că singura cale de a îndepărta întunericul și de a lăsa ca lumina să pătrundă în interior este să schimbăm inima. Un ‚ochi rău’ nu este curățat, iar întunericul în care el stă nu este îndepărtat doar prin a arunca lumină asupra lui, la fel cum razele soarelui nu pot aduce vedere în cei a căror abilitate de a vedea este moartă. Ochiul trebuie vindecat, adus la viață, după care este capabil să primească lumina.

Este scris că Domnul i-a deschis inima Lidiei, pentru ca ea să ia aminte la lucrurile spuse de Pavel (F.A. 16:14). Ar fi o contradicție, și încă una foarte absurdă, să spunem că acel Cuvânt al lui Dumnezeu transmis prin Pavel a fost ceea ce i-ar fi deschis inima Lidiei, pentru că ea nu a înțeles ceea ce el spunea decât după ce inima ei a fost deschisă pentru a înțelege acele cuvinte. Inima ei a fost mai întâi deschisă pentru ca vorbele lui să aibă vreun efect sau să-i aducă vreo lumină. Acest lucru trebuie să se petreacă prin acțiunea nemijlocită a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii ei. Aceasta este regenerarea despre care vorbim noi, prin care inima ei a fost înnoită, fiind făcută astfel capabilă să manifeste discernământul adevărat” (Samuel Hopkins, 1792).

Astfel, sufletul este înviat la viața cea nouă prin acțiunea directă și supranaturală a Duhului, fără vreun mijloc sau mediu intermediar. Regenerarea nu este realizată prin lumina

Cuvântului, căci tocmai infuzarea vieții de către Duhul este ceea ce face inima capabilă să primească lumina Cuvântului. Această lucrare inițială a Duhului este absolut indispensabilă pentru a avea parte de iluminare spirituală. Ceea ce ține mintea în întuneric este depravarea și corupția inimii, și în aceasta stă starea de neregenerat a omului.

Ar fi la fel de absurd să vorbim despre iluminare că este dată de Cuvânt pentru a produce o schimbare a inimii sau pentru a-i da o dorință după lucrurile spirituale după cum ar fi absurd să vorbim despre a-i da unui om capacitatea de a gusta dulceața mierii câtă vreme îi lipsesc glandele necesare pentru a deosebi gustul.

Nu, oamenii nu sunt „înviați” de Cuvânt, ci ei trebuie să fie înviați pentru a primi și a înțelege Cuvântul. „Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeu lor, dacă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor” (Ier. 24:7). Această afirmație trebuie să fie fără sens dacă cunoașterea mântuitoare sau cunoașterea experimentală a lui Dumnezeu ar fi obținută prin Cuvânt înainte să fie dată viața spirituală sau „inima nouă”, și dacă Cuvântul ar fi mijlocul învierii noastre.

„Frica Domnului este începutul științei” (Prov. 1:7); doar „frica Domnului”, sau numai harul divin comunicat inimii (viața spirituală introdusă în suflet) pune temelia cunoașterii și a acțiunilor duhovnicești în suflet.

TRĂSĂTURI ALE ÎNVIERII SPIRITUALE

„După cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul îi dă viață cui vrea” (Ioan 5:21); „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață” (Ioan 6:63). Toate acțiunile divine din economia mântuirii provin de la Tatăl, sunt prin Fiul și sunt puse în aplicare prin Duhul. Învierea este lucrarea Sa inițială în cei aleși. Ea este acel act supranatural prin care El îi scoate din mormântul morții spirituale și îi aduce pe terenul învierii. Prin aceasta, El infuzează un principiu al harului și al sfințeniei în suflet și comunică viața lui Dumnezeu în acel suflet. Învierea este un act de creație: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (2 Cor. 5:17); este o „lucrare” divină (Efes. 2:10). Toți acești termeni denotă un act al atotputerniciei. Creația vieții este complet imposibilă pentru creatură. Omul poate primi viață, poate hrăni viața, poate să se folosească de viață, dar nu poate crea viața.

În această lucrare, Duhul Sfânt acționează suveran. „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). Asta nu înseamnă că El ar acționa capricios sau fără motiv, ci că El este deasupra oricărei obligații față de om și neinfluențat de noi în ceea ce face. Duhul ar putea foarte bine să ne lase pe fiecare dintre noi în împietrirea inimilor noastre să pierim pe veci. Prin faptul că El îl înviază pe unul și nu pe altul, și îi aduce pe câțiva de la moarte la viață

dar lasă masa de oameni să rămână morți în păcatele și greșelile lor, Duhul demonstrează că are milă „de cine vrea să aibă milă”. El este absolut liber să lucreze în cine dorește, căci niciunul dintre fiii decăzuți ai lui Adam nu poate să aibă nici cea mai mică pretenție din partea Lui.

De aceea, învierea celui mort spiritual la viața cea nouă este un act al harului măreț – este o favoare necăutată și nemeritată de om. Păcătosul, care este subiectul ales al acestei acțiuni divine și obiectul binecuvântării acesteia inestimabile, este infinit nemeritoriu în sine, fiind cu totul înclinat să continue în ticăloșia lui până când această schimbare are loc în el. El este răzvrătit și nu va lua aminte la porunca divină. El este încăpățânat și refuză să se pocăiască și să primească Evanghelia. Oricât de înfricoșat ar putea fi el de groaza condamnării cu care este amenințat, oricât de zelos poate fi în dorința lui de a scăpa de pierzare și de a fi fericit pe veci, oricâte rugăciuni ar putea face și oricâte fapte bune ar putea realiza, el nu are nici cea mai mică înclinație de a se pocăi și de a se supune lui Dumnezeu. Inima lui este sfidătoare, plină de vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, și adaugă zilnic nelegiuire peste nelegiuire. Pentru ca Duhul Sfânt să îi dea unui astfel de om o inimă nouă este cu adevărat nevoie de un act al harului suveran uimitor!

Această înviere produsă de Duhul Sfânt este una instantanee. Ea este un act divin și nu un proces. Este produsă imediat, nu gradual. Într-un moment din timp, într-o clipă, sufletul trece de la moarte la viață. Sufletul care era anterior

mort față de Dumnezeu, acum devine viu față de El. Sufletul care s-a aflat complet sub stăpânirea păcatului, acum este eliberat. Chiar dacă natura păcătoasă, în ea însăși, nu este eliminată sau făcută incapabilă să se manifeste, totuși inima nu mai este în armonie cu ea. Duhul lui Dumnezeu găsește inima complet coruptă și disperat de rea, dar, printr-o minune a harului, El îi schimbă direcția, și face aceasta prin a implanta în ea sămânța nepieritoare a sfințeniei. Nu există niciun stadiu intermediar între starea carnală și cea spirituală: una este ceea ce eram noi prin natura noastră, cealaltă este ceea ce noi devenim prin har, prin acțiunea instantanee și invincibilă, irezistibilă a Duhului atotputernic.

Această lucrare inițială de înviere este total imperceptibilă pentru noi, căci ea se petrece în noi dincolo de limitele abilității omenești de percepție. Cei care sunt morți n-au niciun fel de simțuri, și chiar dacă lucrarea de a-i aduce pe terenul învierii este cu adevărat una măreață și puternică, în însăși natura situației, subiecții ei nu pot cunoaște nimic în legătură cu ea decât după ce a fost realizată. Când Adam a fost creat, el n-a fost conștient de nimic decât din momentul în care a existat și a fost capabil să acționeze. Lucrarea divină care a fost cauza existenței sale se încheiase înainte ca el să devină conștient de ea. Această acțiune inițială a Duhului prin care cel ales devine o făptură nouă nu poate fi cunoscută decât prin efectele și consecințele ei. „Vântul suflă încotro vrea”, iată ce se petrece mai întâi; apoi „și-i auzi vuietul” (Ioan 3:8) – care este făcut acum

cunoscut conștiinței și minții într-o varietate de modalități.

Noi suntem total pasivi în această lucrare de înviere, lucru prin care vrem să spunem că nu există nicio cooperare între voința păcătosului și acțiunea Duhului Sfânt. Așa cum am spus, această lucrare inițială a Duhului este realizată prin harul suveran și necondiționat, constând în difuzarea unui principiu al vieții spirituale în suflet, prin care toate facultățile lui sunt înnoite supranatural. Aceasta fiind situația, păcătosul trebuie să fie complet pasiv, asemenea lutului în mâinile olarului, căci atâta vreme cât harul divin nu este manifestat asupra lui, el este complet incapabil de vreo acțiune spirituală, fiind mort în păcate și greșeli. Lazăr nu a cooperat în învierea lui, și el nici măcar nu a știut că Mântuitorul venise la mormântul lui pentru a-l elibera din ghearele morții. Aceasta este situația fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu când Duhul începe să lucreze în ei. Ei trebuie mai întâi să fie înviați la viața cea nouă înainte de a putea avea cea mai neînsemnată dorință sau mișcare a voinței față de lucrurile spirituale. De aceea, este imposibil ca vreunul dintre aceștia să contribuie în cea mai mică măsură la învierea lor.

Viața pe care Duhul o implantează atunci când produce învierea este uniformă în toți subiecții care beneficiază de această lucrare.

„Așa cum sămânța conține în ea tot ceea ce survine din ea – frunzele, tulpina, florile și apoi fructul – tot așa primul principiu al harului implantat în inimă conține

tot harul care se manifestă ulterior prin toate roadele, efectele și acțiunile lui” (John Gill).

Fiecare persoană înviată trece prin aceeași schimbare radicală, prin care chipul lui Dumnezeu este impregnat asupra sufletului: „ce este născut din Duh, este duh” (Ioan 3:6), nici mai mult și nici mai puțin. Fiecare persoană înviată este făcută o făptură nouă în Hristos și se află în posesia tuturor părților ce constituie „omul cel nou”. Mai târziu, unii devin mai viguroși, pe măsură ce Dumnezeu le dă o credință mai puternică unora decât altora, și totuși nu există nicio diferență în starea lor inițială: toți sunt părtași aceleiași vieți.

Deși există o varietate mare în percepția și înțelegerea de către noi a lucrării Duhului Sfânt în noi, nu există nicio diferență în lucrarea inițială în sine. Chiar dacă există mari diferențe în aducerea acestei lucrări la perfecțiune prin creșterea „făpturii noi” – unii făcând un progres mai rapid, alții mergând mai încet și aducând mai puțin rod – totuși, în sine, noua creație este aceeași în toți. Fiecare persoană intră în Împărăția lui Dumnezeu, devine un membru viu al trupului tainic al lui Hristos și îi este dat un loc în familia vie a lui Dumnezeu. Mai târziu, unul pare să fie mai frumos decât altul, având chipul Tatălui său ceresc impregnat mai evident asupra lui, însă niciunul nu este mai părtaș naturii lui Dumnezeu decât altul. Există grade în sfințire, dar niciunul în înviere. Niciodată nu a existat în această lume decât un singur fel de înviere spirituală, ea fiind aceeași în toți, în natura ei.

Aș vrea să subliniez, în încheiere, că învierea lucrată de Duhul este doar începutul lucrării harului lui Dumnezeu în sufletul omului. Ea nu înnoiește inima complet, dintr-o dată, căci omul interior trebuie să fie „înnoit din zi în zi” (2 Cor. 4:16). Totuși, de la acel început mic, lucrarea continuă, Dumnezeu udând-o „în fiecare clipă” (Isaia 27:3), și astfel ea merge înainte către perfecțiune. Altfel spus, ea continuă până când inima este făcută perfect curată și sfântă, lucru care nu se împlinește decât în momentul morții trupesti. Dumnezeu continuă să lucreze în aleșii Lui „și voința și înfăptuirea buneii Sale plăceri” (Fil. 2:13, lit. KJV), ei fiind complet dependenți de influența Duhului pentru fiecare exersare corectă a voinței, ca la început. „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Fil. 1:6).

12

DUHUL SFÂNT ȘI ILUMINAREA PĂCĂTOSULUI

ÎNTUNERIC PRIN NATURA OMULUI

Prin natura lui, omul decăzut se află într-o stare de întuneric în relația cu Dumnezeu. Chiar dacă ar fi foarte înțelept, educat și îndemânat în lucruri naturale, el este orb în cele spirituale. Numai când suntem înnoiți de Duhul Sfânt în duhul minții noastre putem vedea lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu. Dar lumea nu suportă să audă aceasta și, deși insistăm, ea o va respinge cu asprime. Așa au făcut fariseii când L-au întrebat pe Hristos cu mândrie și spirit batjocoritor: „Doar n-om fi și noi orbi?” (Ioan 9:40), la care Domnul nostru a răspuns prin a afirma că pretenția lor de a avea lumină și cunoștință spirituală nu a făcut decât să le agraveze păcatul și condamnarea: „Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat; dar acum ziceți: ‚Vedem’. Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne” (v. 41). El le-a spus fără ezitare liderilor religioși orbi că, în ciuda tuturor pretențiilor lor laudăroase, nu auziseră niciodată glasul Tatălui (Ioan 5:37).

Întunericul spiritual comportă două dimensiuni, una exterioară și una interioară. Prima se manifestă în cazul celor lipsiți de Evanghelie până când Dumnezeu le trimite mijloacele exterioare ale harului: „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină” (Matei 4:16). Cea de-a doua este aplicabilă tuturor, până când Dumnezeu Duhul face o minune a harului în suflet și îl înviază de la moarte la noua viață: „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o [n-a cunoscut-o, li.t KJV]” (Ioan 1:5).

Oricât de bine am cunoaște litera Scripturii, oricât de sănătoasă și credincioasă ar fi predicarea la care am fi expuși și cărțile pe care le-am citi, atât timp cât sufletul nu este înviat divin, el nu poate avea niciun discernământ spiritual sau percepție experimentală a lucrurilor lui Dumnezeu. Atâta vreme cât omul nu este născut din nou, el nu poate „vedea” Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3).

ÎNTUNERICUL INTERIOR: ÎMPOTRIVIRE ACTIVĂ FAȚĂ DE DUMNEZEU

Acest întuneric interior care umple sufletul omului firesc este cu mult mai înfricoșător decât o simplă necunoaștere intelectuală a lucrurilor spirituale. Ignoranța este un lucru negativ, dar acest „întuneric” spiritual este ceva activ – un principiu de viață puternic, aflat într-o împotrivire activă față de Dumnezeu. „Întunericul” care acoperă sufletul omului îi dă inimii o înclinație către rău, îi stârnește prejudecăți despre

sfințenie și înfășoară voința așa încât ea să nu se îndrepte niciodată către Dumnezeu. De aceea, citim în Scriptură despre „puterea întunericului” (Col. 1:13) – atât de mare este puterea lui, încât toți cei ce trăiesc în el iubesc mai degrabă întunericul „decât lumina” (Ioan 3:19). De ce nu au oamenii nicio dificultate în a învăța o meserie și sunt gata să descopere cum să facă rost rapid de bani pentru a-și satisface poftele lumești, dar sunt neștiutori și nu pot fi învățați în lucrurile lui Dumnezeu? De ce este posibil ca oamenii să fie atât de înclinați și dispuși să creadă minciuni religioase, și sunt atât de împotriviți față de adevăr? Numai Duhul Sfânt îi poate elibera din acest întuneric groaznic. Atâta vreme cât Soarele neprihănitului nu răsare peste ei (Mal. 4:2), rămân închiși în „negura întunericului pentru vecie” (Iuda 13).

Ca urmare a faptului că întunericul este așternut asupra sufletului și domnește în întregimea lui, omul firesc nu poate cunoaște, admira, iubi, adora sau sluji adevăratului Dumnezeu într-o manieră duhovnicească. Cum poate fi Dumnezeu văzut ca infinit de atractiv de cei ale căror inimi sunt înclinate mereu către ura față de perfecțiunile divine? Cum poate un suflet corupt să fie încântat de o Persoană complet diferită de el? Ce părtașie poate fi între întuneric și Lumină, ce înțelegere poate fi între păcat și sfințenie, și ce acord poate exista între mintea carnală și Cel față de care ea este vrăjmășie? Până și o inimă neregenerată poate nutri idei corecte despre Dumnezeu, dar numai un suflet înviat divin poate să Îl cunoască și să

Îl iubească pe Dumnezeu într-un fel duhovnicesc. Adevăratul Dumnezeu nu poate fi văzut vreodată ca o Ființă infinit de atractivă și plăcută de acela care este mort în nelegiuirile și păcatele lui, și care se află complet în stăpânirea diavolului.

ILUMINAREA PRESUPUNE ÎNTOARCEREA DE LA SINE

„Este adevărat că mulți oameni carnali sunt răvășiți la gândul că Dumnezeu i-ar putea iubi și mântui, însă în acest caz, ceea ce le încălzește inima nu este adevăratul caracter al lui Dumnezeu, căci ceea ce ei iubesc nu este Dumnezeul cel adevărat. Strict vorbind, ei nu se pot iubi decât pe sine, iar acest fel de iubire de sine este sursa tuturor dorințelor lor. Altfel spus, dacă o putem denumi ‚iubire’ de Dumnezeu, ea nu poate fi caracterizată în niciun alt fel decât ca iubirea pe care păcătoșii o pot manifesta unul față de altul: ‚și păcătoșii îi iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei’ (Luca 6:32). Evreii carnali au dat dovezi complete ale dezgustului lor față de caracterul divin (în pustie), așa cum este văzut Dumnezeu de ei, deși erau cândva plini de același fel de ‚dragoste’ la malul Mării Roșii” (Joseph Bellamy)¹.

Dragă cititor, simplul fapt că inima ta este agitată de o cre-dință că Dumnezeu te-ar iubi nu este nicio dovadă că atributele

¹ Joseph Bellamy (1719-1790) – predicator congregaționalist din New England, autor și teolog; a studiat sub coordonarea lui Jonathan Edwards și a fost unul dintre predicatorii importanți în timpul Primei Mari Treziri din SUA; a predicat vreme de 52 de ani la Bethlehem, Connecticut. S-a născut la Cheshire, Connecticut.

și caracterul lui Dumnezeu ți-ar fi pe plac, chiar dacă ai avea idei corecte despre ele. Oamenii l-au iubit pe Pavel câtă vreme l-au văzut instrumentul convertirii lor dar, obișnuindu-se cu el, s-au transformat în dușmanii lui, căci caracterul lui, odată ce l-au înțeles bine, nu le-a fost deloc pe plac.

Dacă Dumnezeu are „ochii așa de curați că nu pot să vadă răul” și nu poate vedea păcatele lor fără a manifesta un dezgust infinit (Hab. 1:13); dacă toate acele imaginații, dorințe și acțiuni dulci pentru gusturile unei inimi carnale sunt infinite de odioase în ochii lui Dumnezeu încât le consideră vrednice de durerile veșnice ale Iadului, atunci este cu totul imposibil ca o astfel de inimă să vadă vreă frumusețe în caracterul divin atât timp cât nu își vede propriul caracter ca fiind infinite de dezgustător.

Nu există niciun fel de dragoste spirituală pentru Dumnezeu cel adevărat decât când ne dezgustăm de eul nostru. Una o implică în mod necesar pe cealaltă. Nu pot să Îl consider pe Dumnezeu ca o Ființă atractivă, fără a privi la mine însumi ca la unul infinite de ticălos și vrednic de a fi urât. Când Hristos le-a spus fariseilor, „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Matei 23:33), acele cuvinte au subliniat caracterul Lui în ochii lor. Este o contradicție să presupunem că atributele și caracterul lui Hristos ar putea să li se pară lucruri atractive unor astfel de oameni, fără ca propriul caracter să li se pară odios, descris perfect de cuvintele lui Hristos. Nu a existat nimic în inima fariseilor care să vadă

propriul caracter într-o lumină atât de dezgustătoare, astfel că toate cuvintele și acțiunile Mântuitorului nu au făcut decât să îi înfurie. Cu cât Îl cunoșteau mai mult pe Hristos, cu atât mai mult Îl detestau; după cum era natural ca ei să își admire propriul caracter, tot așa a fost natural pentru ei să fie dezgustați de caracterul lui Hristos.

Fariseii erau total sub puterea „întunericului”, și așa este fiecare ființă omenească până în clipa când Duhul Sfânt o înviază la o viață nouă. Dacă greșeala nu ar fi fost a fariseilor, trebuie să fi fost la Hristos; iar ca ei să recunoască faptul că Hristos era imaculat însemna să recunoască că ei erau „năpârци” și vrednici de pierzarea veșnică. Ei nu puteau să se uite la El și să Îl vadă atractiv, dacă nu se vedeau pe ei înșiși ca infinit de dezgustători; numai că inimile lor au fost îndreptate într-o direcție diametral opusă în fiecare fibră a lor. De aceea, inima lor veche trebuie să fie trezită și trebuie să li se dea o inimă nouă, altfel nu vor vedea vreodată lucrurile într-o adevărată lumină. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

ILUMINAREA URMEAZĂ ÎNVIEREA SPIRITUALĂ

„Peste fața adâncului de ape era întuneric” (Gen. 1:2a) – aceasta este starea omului firesc. „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” (v. 2b) – simbolizând lucrarea Sa inițială de înviere. „Dumnezeu a zis: ‚Să fie lumină!’ Și a fost lumină” (v. 3). Lumina naturală a fost primul lucru produs

la creația lumii – tot așa, lumina spirituală este primul lucru dat la creația nouă: „Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). Această lumină divină strălucește în minte descoperind lucruri noi și spirituale înaintea sufletului. Astfel, subiectul favorit poate să fi auzit multe despre Hristos „cu urechea”, dar acum Îl vede cu ochii Lui spirituali (Iov 42:5). El vede clar acum o perfecțiune de necuprins în El, își vede nevoia unui atașament suprem de El și a unei suficiențe complete în El.

„Prin lumina Ta vedem lumina” (Ps. 36:9). Iată în ce constă iluminarea spirituală. Ea nu este o simplă informare a minții sau o comunicare a unor informații la nivelul intelectului, ci o cunoaștere experimentală și eficace a realității și naturii divine, și a lucrurilor spirituale. Ea capacitează mintea pentru a vedea păcatul în hidoșenia și ticăloșia lui adevărată, și pentru a percepe frumusețea sfințeniei (cf. Ps. 96:9) așa încât să se îndrăgostească de ea. Iluminarea adevărată constă dintr-o lumină spirituală care crește în toate abilitățile minții omenești, care este atât de curată încât trece cu totul dincolo de puterea omului natural. Ea este ceea ce inima firească nici măcar nu poate concepe, iar cunoștința ei este dată prin iluminarea Duhului: „Dar, după cum este scris: ‚Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit

Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu" (1 Cor. 2:9-10).

Un mort nu poate nici să vadă, nici să audă - atât în domeniul natural cât și în cel spiritual. Înainte de a exista percepție trebuie să fie viață: Duhul trebuie să învieze sufletul înainte ca acesta să fie capabil să deosebească și să fie influențat de lucrurile divine într-un fel duhovnicesc. Noi spunem „într-un fel duhovnicesc” pentru că până și un orb poate să capete o idee corectă asupra unor obiecte pe care nu le poate vedea cu ochiul, și pentru că și cel neregnerat poate să capete o cunoaștere naturală a unor lucruri divine. Totuși, există o diferență mult mai mare între cunoașterea de către un necredincios a lucrurilor divine – oricât de biblice ar fi ideile lui – și cunoașterea celui regenerat, decât există între ideea pe care un orb și-o poate forma asupra unui răsărit de soare minunat și ceea ce ar putea vedea dacă ar avea ochi sănătoși.

Aici nu este vorba doar că cel cândva orb ar putea avea o percepție mai corectă asupra lucrării mâinilor Creatorului, ci și despre efectul produs asupra lui, efect pe care cuvintele nu îl pot descrie.

Lucrarea de înviere făcută de Duhul, prin care El aduce un suflet mort la viața cea nouă, așează temelia pentru toate acțiunile Sale ulterioare. Odată ce sufletul primește viață spirituală, toate facultățile sale sunt puse în practică, în lucruri

spirituale: abilitatea de a înțelege spiritual, conștiința de a simți duhovnicește, dorința de a acționa spiritual și voința în această direcție. La început, Dumnezeu a creat omul din țărâna pământului, și ea a existat apoi ca un organism complet, fiind înzestrat cu un set complet de organe și membre, dar Adam a putut să se miște și să acționeze doar după ce Dumnezeu a „suflat” în el „suflare de viață” (Gen. 2:7).

În același fel, sufletul omului natural este înzestrat cu toate aceste facultăți care îl fac deosebit de animale, însă el devine capabil să deosebească lucrurile divine într-un fel duhovnicesc și să fie afectat de acestea numai după ce Duhul Sfânt îl înviază.

Odată ce Duhul Sfânt l-a adus la înviere spirituală pe unul dintre aleșii morți ai lui Dumnezeu, El trece la a-l ilumina. Lumina lui Dumnezeu strălucește acum asupra lui, iar cel anterior orb poate primi lumina, fiind împuternicit de Dumnezeu ca să vadă.

Iluminarea Duhului începe imediat după înviere, continuă de-a lungul întregii vieți a creștinului și se încheie în glorie: „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4:18). Așa cum am spus într-un capitol anterior, această iluminare spirituală nu constă dintr-o simplă informare a minții sau comunicare a informațiilor spirituale, ci devine o cunoaștere experimentală și eficace a adevărului. Despre acest lucru se

vorbește în 1 Ioan 2:20, 27: „Dar voi ați primit ungera din partea Celui sfânt, și știți orice lucru... Cât despre voi, ungera, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva”.

MANIFESTĂRI ALE ILUMINĂRII SPIRITUALE

Prin această „ungere” sau iluminare, sufletul înviat devine capabil să perceapă natura adevărată a păcatului – împotrivire față de Dumnezeu, exprimată prin satisfacerea eului. Prin ea, el își vede plaga inimii și vede că este o lepră morală, fiind total depravat și corupt în centrul ființei sale.

Prin iluminare, sufletul detectează amăgirile Satanei, care îl făceau anterior să creadă că amarul era dulce și dulcele amar.

Prin iluminare, el înțelege ceea ce Dumnezeu pretinde despre Sine, anume că El este absolut și infinit vrednic de a fi iubit cu toată inima, sufletul și puterea.

Prin iluminare, el cunoaște calea mântuirii lui Dumnezeu și învață că drumul sfințeniei practice este singurul care duce la Cer².

Prin iluminare, el vede suficiența și vrednicia perfectă a

² calea mântuirii ... duce la Cer – autorul se concentrează aici pe umblarea credinciosului după ce Domnul îi regenerează sufletul. El nu vrea să spună că sfințenia ar fi o cale prin care omul și-ar putea câștiga mântuirea inițială din păcat sau că ea ar putea adăuga cu ceva la neprihănirea lui Hristos în baza căruia orice ales al lui Dumnezeu este mântuit, de la început și până la sfârșit.— *Editor*

lui Hristos, și știe că El este singurul care poate satisface tot ceea ce Dumnezeu îi cere.

Prin iluminare, el își conștientizează neputința de a face vreun lucru bun și vine înaintea lui Dumnezeu ca un vas gol de sine, gata pentru a fi umplut din plinătatea lui Hristos.

O lumină divină strălucește acum în sufletul înviat. Anterior, el era „întuneric”, dar acum el este „lumină în Domnul” (Efes. 5:8). El vede acum că acele lucruri în care își găsea anterior plăcerea sunt dezgustătoare și condamnable. Gândirea lui anterioară despre lume și plăcerile ei sunt percepute acum ca greșite și amăgitoare, și înțelege că nicio fericire sau satisfacție reală nu se poate afla în vreuna dintre acestea. Acea sfințenie a inimii și strictețe a vieții pe care le critica odinioară ca niște extreme puritane și scrupulozități inutile sunt considerate acum nu doar absolut necesare, ci și nespuse de frumoase și fericite. Acele acțiuni morale și religioase cu care se lăuda anterior și despre care credea că îi vor câștiga favoarea lui Dumnezeu sunt acum privite ca niște cârpe mânjite. Acum îi compătimizește pe cei pe care cândva îi invidia. Acum îl întristează și este dezgustat de compania celor cu care petrecea cândva. Întreaga lui perspectivă s-a schimbat complet!

Astfel, iluminarea divină adusă de Duhul Sfânt produce în suflet o schimbare radicală a gândirii, aducând în acesta o perspectivă clară și spirituală despre lucrurile divine. Abilitatea de a auzi și de a înțelege este specifică doar celui care aude

și este asemănat cu „pământul bun” (Matei 13:23). Numai adevăratul „ucenic” cunoaște adevărul (Ioan 8:31-32). Pentru cel pierdut, până și Evanghelia este ascunsă: „a căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Cor. 4:4). Când un suflet înviat este iluminat de Duhul, el conștientizează perfecțiunea caracterului divin, spiritualitatea Legii lui Dumnezeu, păcătoșenia deosebit de mare a păcatului în general, și ticăloșia personală, în particular. Ea este o lucrare divină care face sufletul capabil să aibă o părtășie reală cu Dumnezeu, să primească și să își însușească lucruri spirituale, să se bucure de ele și să se hrănească din ele. Numai pe această cale „ia Hristos chip în noi” (Gal. 4:19).

CARACTERISTICI ALE ILUMINĂRII SPIRITUALE

În încheiere, haideți să căutăm să definim mai îndeaproape unele dintre trăsăturile acestei iluminări divine.

În primul rând, ea îi dă siguranță sufletului. Îl face capabil pe posesorul ei să spună: „eu una știu: că eram orb, și acum văd” (Ioan 9:25); „știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12). Mai târziu, Satanei i se poate permite să încerce să îi injecteze în minte gânduri atee și necredincioase, dar este imposibil ca el să convingă un suflet înviat și iluminat că Dumnezeu nu ar exista, că Hristos ar fi un mit

sau că Biblia ar fi o invenție omenească. Dumnezeu în Hristos a devenit o realitate vie pentru el și, cu cât mai mult este El văzut de suflet ca suma tuturor perfecțiunilor, cu atât sufletul Îl iubește mai mult.

În al doilea rând, această iluminare divină este transformatoare. Ea diferă aici radical de cunoașterea naturală a lucrurilor divine, lucru pe care cel neregenerat îl poate obține intelectual, care nu poate produce niciun efect real și de durată asupra sufletului. O înțelegere spirituală a lucrurilor divine este una eficace, impregnând imaginea lor asupra inimii și modelând-o după ele: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18). Astfel, această iluminare spirituală este foarte diferită de o simplă cunoaștere teoretică a lucrurilor divine. Iluminarea Duhului îl determină pe creștin să „vestească puterile minunate ale Celui ce l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

În al treilea rând, iluminarea divină acționează ca un gardian spiritual, lucru care rezultă din 1 Ioan 2:20, deși pentru a-l demonstra pe deplin ar fi nevoie ca versetul să fie explicat în contextul lui.

„Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă. Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar

nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri. Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt, și știți orice lucru” (1 Ioan 2:18-20).

În 1 Ioan 2:18, apostolul a menționat „mulți anticriști” care aveau să caracterizeze această epocă finală a istoriei. Amăgitorii erau numeroși chiar dinainte de finalul primului secol. În 1 Ioan 2:19 se vorbește despre cei care au fost amăgiți de acești înșelători și care au căzut în apostazie. Într-un contrast flagrant, apostolul spune: „Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt, și știți orice lucru” (v. 20). În aceasta stă ocrotirea divină: iluminarea Duhului îi păzește pe sfinți ca să nu fie amăgiți de emisarii Satanei. Apostazia nu fuseseră nicio dată unși de Duhul, în timp ce sufletele înviate sunt, iar aceasta îi păzește. Ei „nu merg deloc după un străin”, pentru că nu-i cunosc glasul (Ioan 10:5). Este imposibil ca vreunul dintre aleșii lui Dumnezeu să fie „înșelat” fatal (Matei 24:24). Același adevăr prețios de găsește din nou în 1 Ioan 2:27: Duhul locuiește „în veac” în creștini (Ioan 14:16), astfel că „ungerea” pe care ei o primesc „rămâne în ei” și le garantează astfel că ei vor „rămâne în Hristos”.

13

DUHUL SFÂNT ȘI CONVINGEREA DE PĂCAT

Chiar dacă, în starea lui naturală, omul este mort spiritual, adică lipsit total de orice licărire de sfințenie adevărată, totuși el este o ființă rațională și are o conștiință capabilă să perceapă diferența dintre bine și rău, să deosebească și să simtă forța obligației morale (Rom. 1:32, 2:15). Atunci când îi sunt aduse păcatele clar înaintea minții și a conștiinței, el poate fi determinat să conștientizeze care este starea sa reală, ca un călcător al Legii sfinte a lui Dumnezeu.

Această perspectivă și conștientizare a păcatului, odată trezite din adormire morală prin acțiunile comune ale Duhului Sfânt, sunt denumite în mod obișnuit „convingere de păcat”, și nu încapă îndoială că ideile și atitudinile oamenilor despre păcat pot fi foarte clare și categorice, chiar dacă ei rămân într-o stare neregenerată. Într-o astfel de stare, ei nu diferă calitativ (deși pot diferi cantitativ sau în grade) de ceea ce oamenii vor experimenta în Ziua Judecării, când conștiințele lor îi vor condamna și când vor sta vinovați înaintea lui Dumnezeu (Rom.

3:19).

NU O SIMPLĂ CONVINGERE DE PĂCAT

Totuși, în felul comun de convingere de păcat nu există nimic care să aibă o tendință de a schimba inima sau de a o face mai bună. Indiferent cât de clare sau puternice sunt aceste convingeri, nu există nimic în ele care să se potrivească acelor pe care Duhul Sfânt le produce în cei pe care El îi înviază. Astfel de convingeri pot fi însoțite de cele mai alarmante conștientizări ale pericolului în care omul se află, imaginația lui putând să se umple de cele mai înfricoșătoare imagini ale groazei, Iadul putând să li se pară aproape total descoperit înaintea ochilor lor îngroziți. Foarte adesea, când se află sub influența predicării credincioase a pedepsei veșnice, unii se trezesc din letargia lor, în sufletele lor stârnindu-se cea mai groaznică spaimă, deși în inimile lor nu există nicio convingere spirituală reală a păcătoșeniei de nedescris a păcatului. Pe de altă parte, pot exista convingeri adânci și permanente acolo unde patimile și imaginația sunt foarte puțin incitate.

Este un lucru solemn să știm că în Iad există acum mulțimi de bărbați și femei care, pe pământ, au fost loviți de o convingere adâncă de păcat, oameni ale căror conștiințe le-au vorbit clar, arătându-le răzvrătirea față de Creatorul lor și care au fost convinși să simtă ceva din realitatea focului veșnic, dreptatea lui Dumnezeu revărsându-se într-o pedeapsă față

de cei care batjocoresc autoritatea Lui și Îi calcă Legea în picioare. Cât de serios este să conștientizăm că mulți dintre cei care experimentează astfel de convingeri au părut că se ridică pentru a fugi de mânia viitoare, devenind foarte zeloși și sânguincioși în a căuta să scape de chinurile Iadului, însușindu-și o „religie” sub instinctul de conservare, gândindu-se că ea le va oferi o cale de scăpare. Cât de nespus de serios este să conștientizăm că multe dintre acele suflete sărmame au căzut victime ale unor oameni care le-au spus „lucruri plăcute”, asigurându-i că erau obiectele dragostei lui Dumnezeu și că nu era nevoie din partea lor de nimic altceva decât să „Îl primească pe Hristos ca Mântuitor personal”. Cât de serios este, spunem noi, că astfel de suflete privesc la Hristos doar ca la un fel de ieșire de incendiu, oameni care nu și-au predat niciodată viețile lui Hristos ca Domn, ca urmare a unei lucrări supranaturale a Duhului în inimile lor. În cazul în care cititorul ar fi tentat să spună că astfel de afirmații sunt foarte deranjante și că, dacă ar insista asupra lor, și-ar distruge pacea, răspunsul meu este următorul: O, dacă ar găsi Dumnezeu de cuviință să folosească aceste pagini pentru a-i tulbura pe cei care s-au bucurat prea mult timp de o pace falsă. Cu mult mai bine ar fi, dragă cititor, să fii supărat, cercetat și îngrozit acum, decât să mori într-o falsă mângâiere produsă de Satana, ajungând să plângi și să te tânguiești pentru toată veșnicia. Dacă nu ești dispus să fii testat și cercetat, aceasta este dovada clară că îți lipsește o inimă onestă. O inimă cinstită își dorește

să cunoască adevărul și urăște prefăcătoria. O inimă onestă se teme ca nu cumva să fie amăgită. O astfel de inimă acceptă până și cea mai pătrunzătoare analiză și cel mai detaliat diagnostic al stării ei. O inimă onestă este smerită și deschisă, nu mândră, arogantă și încrezătoare în sine. O, cât de puțini oameni au cu adevărat o astfel de inimă.

CARACTERISTICI ALE ADEVĂRATEI CONVINGERI DE PĂCAT LUCRATĂ DE DUHUL SFÂNT

Inima onestă va spune, „dacă este posibil ca un suflet neregenerat să experimenteze convingerile de păcat pe care le-ai descris mai sus, dacă un om mort în păcatele și greșelile lui poate avea totuși o vedere anticipativă vie și înfricoșătoare a mâniei viitoare, și se poate implica în astfel de străduințe sincere și zeloase de a scăpa de aceasta, atunci cum aș putea să văd dacă convingerile mele au fost diferite de ale lor?” O întrebare foarte pertinentă și importantă, dragă prieten. Răspunzând la aceasta, vreau să subliniez în primul rând că spaima sufletului cu privire la terorii Iadului nu este, în ea însăși, vreo dovadă a unei lucrări supranaturale a lui Dumnezeu în inimă. Nu sentimentul de alarmă îngrozitor cu privire la focul cel veșnic pe care omul îl poate simți în inimă, nu aceasta este ceea ce face deosebire între sufletul înviat și cel mort, chiar dacă astfel de sentimente alarmante sunt percepute, în grade variate, de ambele categorii de oameni.

În lucrarea Sa specifică de convingere de păcat, Duhul Sfânt face ca sufletul să fie conștient mai mult de păcat decât de pedeapsă. Această convingere este un exercițiu al minții față de care oamenii căzuți în păcat se împotrivesc cu toată puterea. Ei ar medita la aproape orice alt lucru, dar nu la ticăloșia proprie. Nici argumentele, nici îndemnul și nici avertismentele nu îl pot face să se îndrepte către o astfel de cercetare. Satana nu va tolera ca vreunul dintre robii lui să insiste asupra păcatului, asupra naturii și ticăloșiei acestuia, decât atunci când Unul mai puternic decât el vine și eliberează acel suflet. Satana folosește constant toate îndemănările sale subtile pentru a-și păstra victima departe de o astfel de ocupație, iar ispitele și amăgirile lui sunt amestecate cu întunericul natural și cu deșertăciunea inimilor oamenilor, așa încât să îi împietrească în fața convingerilor de păcat, așa încât omul să își poată ține „averile la adăpost” (Luca 11:21).

Prin puterea Sa nemăsurată, Duhul Sfânt ațintește mintea unui suflet înviat și iluminat către o perspectivă corectă asupra păcatului. În acest fel, cel ce experimentează această lucrare ajunge să strige: „păcatul meu stă necurmat înaintea mea” (Ps. 51:3), căci Dumnezeu îl muștră acum și „îi voi pune totul sub ochi” (Ps. 50:21). Acum, omul este forțat să le privească, indiferent unde își îndreaptă privirea. Chiar dacă și-ar dori să le alunge din gândurile lui, nu poate: „săgețile” lui Dumnezeu i se înfig în inimă (Iov 6:4), astfel că nu poate scăpa de ele. El conștientizează acum că păcatele sale sunt mai

multe decât firele de păr de pe capul său (Ps. 40:12). Acesta este momentul când „iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea” (Isaia 40:7).

Duhul umple sufletul înviat și iluminat de perspectiva păcătoșeniei deosebit de mare a păcatului. El îi descoperă caracterul rău și arată că toată plăcerea în eu și în satisfacerea eului nu sunt decât parte din păcătoșenie, parte din vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu, împotriva Persoanei, a atributelor și a stăpânirii Lui. Duhul face ca sufletul convins de păcat să simtă cât de grav l-a întors spatele lui Dumnezeu (Ier. 32:33), cum a ridicat călcâiul împotriva Lui și a călcat în picioare Legea Sa. Duhul îl determină să vadă și să simtă că a abandonat și a uitat de Izvorul curat în schimbul celui murdar, preferând creatura mizerabilă mai presus de Creatorul fără pată, preferând o poftă deșartă în detrimentul Domnului slavei.

Duhul convinge sufletul înviat de multitudinea păcatelor acestuia. El conștientizează acum că toate gândurile, dorințele și imaginațiile lui sunt corupte și perverse, conștiința acuzându-l de mii de lucruri care, în altă circumstanță, nu l-ar fi deranjat deloc. Ca urmare a iluminării Duhului, sufletul descoperă că neprihănirea proprie este ca niște „haine mânjite”, căci motivația care a stat în spatele celor mai bune performanțe proprii este inacceptabilă pentru Acela care „cântărește duhurile”. El vede acum că înșeși rugăciunile lui sunt contaminate, chiar dacă lipsa dorințelor curate este ceea ce îl îndeamnă să se roage. Pe scurt, el vede că „din tălpi până-n

creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn” (Isaia 1:6).

Duhul aduce caracterul și pretențiile lui Dumnezeu înaintea inimii celui convins de păcat. Păcatul este văzut acum în lumina feței lui Dumnezeu și omul este făcut să simtă ce lucru rău și amar este să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Lumina curată a lui Dumnezeu, care strălucește în conștiință scoțând la iveală întunericul ticălos al acesteia, îi îngrozește sufletul. Cel convins de păcat vede și simte deopotrivă că Dumnezeu este sfânt și că propria persoană este complet lipsită de sfințenie.

Omul vede că Dumnezeu este bun și că el este ticălos. El cunoaște că există o diferență groaznică între Dumnezeu și om. El este convins să își deplângă situația din inimă, spunând: „Cum poate un ticălos corupt ca mine să stea vreodată în picioare în fața unui Dumnezeu Sfânt, a cărui măreție am batjocorit-o atât de des?” Acesta este momentul când sufletul conștientizează felul în care L-a tratat pe Dumnezeu cu cea mai groaznică atitudine de nemulțumire, abuzând bunătatea Lui, pervertind îndurările Sale și batjocorindu-L pe cel mai bun Prieten al lui. Cititorule, ai trecut printr-o astfel de experiență?

SUMARUL DIFERENȚELOR ÎNTRE CONvingEREA ADEVĂRATĂ ȘI CEA FALSĂ

În concluzie, există o diferență foarte reală și radicală între acea convingere de păcat prin care trec majoritatea celor

neregenerați, sub influența acțiunilor comune ale Duhului Sfânt, și convingerea de păcat care rezultă din lucrarea Duhului Sfânt de înviere și de iluminare a inimilor aleșilor lui Dumnezeu.

Am arătat că, în cazul acestora din urmă, conștiința este ocupată mai mult cu păcatul în sine decât cu pedeapsa acestuia, cu natura reală a păcatului ca răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, cu păcătoșenia de nedescris a acestuia ca vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, cu mulțimea păcatelor, cu fiecare acțiune care este contaminată, și cu caracterul și pretențiile lui Dumnezeu care demonstrează diferența îngrozitor de mare dintre Domnul și noi toți. Acolo unde sufletul a fost făcut capabil să perceapă și să simtă – să aibă o groază a inimii și o spaimă în legătură cu toate aceste lucruri – avem motive întemeiate să credem că lucrarea harului divin a început în el. Pot fi enumerate multe contraste între convingerea care rezultă din acțiunile comune ale Duhului în cei neregenerați și cea rezultată din lucrarea Sa specială în cei născuți din nou. Convingerile primilor sunt în general superficiale, nesigure și de scurtă durată. În ei există frici momentane care dispar cu timpul, în timp ce în cei aleși și înviați acestea sunt profunde, străpungătoare și de durată, repetându-se mai mult sau mai puțin frecvent de-a lungul vieților lor. Convingerile de păcat în cei neregenerați se manifestă mai ales asupra emoțiilor, în timp ce, în cazul celor născuți din nou, ele acționează asupra judecății minții. Primele scad în claritate și eficacitate, în timp ce în cazul credincioșilor,

ele cresc în intensitate și putere.

În cazul celor neregenerați, aceste convingeri rezultă dintr-o prevedere a dreptății lui Dumnezeu, în timp ce în cazul celor regenerați, ele sunt mai intense când inima este îndreptată către a se gândi la bunătatea lui Dumnezeu. În cazul primei categorii de oameni, convingerile lor rezultă dintr-o conștientizare înfri-coșată a puterii lui Dumnezeu, în timp ce în cazul celor credincioși, ele izvorăsc dintr-o atitudine plină de reverență față de sfințenia Lui.

Sufletele neregenerate privesc pedeapsa veșnică drept cel mai mare rău, în schimb cele regenerate se uită la păcat ca la cel mai rău lucru ce poate exista. Primele suspină sub presiunea condamnării și a conștiinței, pe când celelalte suspină ca urmare a simțământului că le lipsește sfințenia. Cea mai mare tânjire a primelor este să se știe scăpate de mânia viitoare, în timp ce dorința supremă a celorlalte este să fie eliberate de povara păcatului și asemănat chipului lui Hristos. Chiar dacă pot fi convinși de multe păcate, primii îndrăgesc viclenia care le spune că ar avea și lucruri bune în ființele lor, în timp ce ceilalți sunt dureros de conștienți de faptul că în firea lor pă-mântească „nu locuiește nimic bun”, și că până și cele mai bune fapte ale lor sunt pângărite. Cei dintâi tânjesc lacom după confort, după siguranță și pace, lucruri pe care le privesc drept cel mai mare bine, pe când ceilalți, cei credincioși, se tem ca nu cumva să fi păcătuit dincolo de nădejdea iertării, și le vine greu să creadă vestea bună a harului lui Dumnezeu.

Convingerile de păcat ale celor neregenerați îi împietresc, pe când în cazul celor regenerați, acestea îi înmoaie și îi conduc la supunere față de Dumnezeu. (Ultimele două paragrafe constituie o versiune condensată preluată din lucrarea puritanului Charnock).

MIJLOACE ALE LUCRĂRII DE CONVINGERE A DUHULUI: FOLOSIREA LEGII

Marele instrument pe care Duhul Sfânt îl folosește în această lucrare specială de convingere de păcat este Legea, pentru că ea este regula pe care Dumnezeu a dat-o prin care trebuie să judecăm ce este bine sau rău din punct de vedere moral, iar convingerea nu este altceva decât impresia creată în conștiință cu privire la păcat, prin lucrarea Legii. O dovadă în acest sens se găsește în pasajele care urmează: „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3:20), și știm că scopul tuturor poruncilor este acela de a aduce în minte ce trebuie făcut și să îl învețe pe om ce înseamnă nerespectarea Legii și ce consecințe atrage după ea. De aceea, Legea este absolut necesară pentru acest fel de discernământ, spune apostolul Pavel: „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege” (Rom. 7:7), ea descoperind natura reală a păcatului ca împotrivire față de Dumnezeu, vrăjmășia lui inveterată împotriva Domnului. „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala” (Rom. 5:20), prin lărgirea și adâncirea convingerii de păcat asupra conștiinței.

Dumnezeu Își organizează, ca să zicem așa, tribunalul din conștiința omului, iar păcătosului i se cere să își pledeze cazul. Păcătosul nu mai poate să se joace cu Dumnezeu și nu mai poate zâmbi în fața păcatului. Astfel, începe o judecată cu totul solemnă: Legea condamnă, iar conștiința este obligată să își recunoască vinovăția. Dumnezeu Se înfățișează sfânt, bun și drept, dar El este ilustrat ca groaznic de insultat și cu o încrunțare întunecată pe obrazul Său. Păcătosul ajunge convins să simtă cât de groaznic a păcătuțit împotriva dreptății și a bună-tății lui Dumnezeu, și că stilul său rău de a trăi nu mai poate fi tolerat. Dacă păcătosul nu a fost vreodată serios până în acest punct, acesta este momentul solemnității: frica și spaima îi umplu sufletul, iar moartea și pierzarea i se par inevitabile și sigure. Când Domnul atotputernic Se înfățișează în tribunalul conștiinței pentru a-Și apăra onoarea, sărmanul infractor tremură și suspină după îndurare, dar se teme că îndurarea iertătoare nu poate să îi fie dată pe drept unui astfel de ticălos.

Acesta este momentul când Duhul Sfânt aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului. Întreaga viață trecută a omului este analizată înaintea sufletului convins. Aceasta este clipa când el ajunge să fie determinat să conștientizeze în mod practic această realitate:

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

Lucrurile tainice sunt descoperite, faptele uitate sunt readuse în memorie, păcatele cu privirea și păcatele cu buzele, păcatele împotriva lui Dumnezeu și păcatele împotriva omului, păcatele de comitere și păcatele prin omisiune, păcatele din neștiință și păcatele împotriva luminii, toate sunt aduse înaintea privirii uluite a minții iluminate. Păcatul este văzut acum în toată ticăloșia, murdăria și lipsa lui de scuze, iar sufletul este copleșit de groază și de spaimă. Oricare ar fi direcția în care păcătosul ar lua-o, toate lucrurile par să fie îndreptate împotriva lui. Vinovăția lui abundă, iar sufletul său se prăbușește tremurând sub greutatea ei. Toate acestea sunt experimentate până când sufletul se simte obligat, în prezența unui Dumnezeu care cercetează inima, să își semneze propria condamnare la moarte sau, cu alte cuvinte, recunoaște dreptatea condamnării sale, și o face fără rezerve. Acesta este unul dintre lucrurile sobre ale Sionului. În ce privește experimentarea acestei convingeri la începutul vieții creștine (lucru despre care se crede adesea că nu se petrece întotdeauna) sau mai târziu, ca și în ce privește perioada de timp cât păcătosul rămâne sub duhul robiei (Rom. 8:15), sau cât de profund își simte el ticăloșia și ruina, oricât de adânc se prăbușește în mlaștina disperării, situațiile sunt diverse.

Dumnezeu este suveran absolut și în acest aspect, El acționând după cum găsește de cuviință. Totuși, fiecare suflet înviat este adus în acest punct, anume în momentul când vede spiritualitatea Legii lui Dumnezeu, își aude sentința de

condamnare și își simte cazul fără speranță în ce privește lucrurile care îl pot ajuta din puterile sale.

Vedem aici împlinirea versetului din Deuteronom 30:6: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima”. Duhul binecuvântat folosește cuțitul ascuțit al Legii, străpunge conștiința și convinge sufletul de păcătoșenia deosebită a păcatului. Prin această acțiune divină, împietrirea inimii este îndepărtată iar nelegiuirea este scoasă la iveală, plaga și corupția ei sunt descoperite, și totul este dezbrăcat înaintea ochilor sufletului. Păcătosul este acum peste măsură de îndurerat din cauza răzvrătirii sale împotriva lui Dumnezeu, este zdrobit înaintea Lui, se umple de rușine și se dezgustă de propria persoană. „Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce îi văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere? Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; niciuna n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Ier. 30:6-7) – iată care este, mai devreme sau mai târziu, experiența prin care trec toți copiii lui Dumnezeu.

Prin puterile noastre, noi n-am fi capabili să ajungem niciodată convinși cu adevărat de starea noastră ticăloasă, întrucât „inima este nespus de înșelătoare”, și numai Dumnezeu poate să o cerceteze (Ier. 17:9). O, ce har uimitor și minunat ne dă Duhul Sfânt, când El vine și răscolește inimile murdare și necurate, în ciuda murdăriei și a poftelor noastre urât mirositoare, a vrăjmășiei noastre împotriva lui Dumnezeu și a

ticăloșiei noastre de nedescris! Ce lucrare dezgustătoare trebuie să fie ca Duhul Sfânt să facă așa ceva în noi! Dacă Dumnezeu Fiul S-a smerit pe Sine pentru a intra în pântecele fecioarei și pentru a Se naște în staulul din Betleem, oare nu Se smerește Dumnezeu Duhul când intră în inimile noastre depravate pentru a deranja conținutul lor ticălos așa încât să putem fi conștienți de ce se află în noi? Dacă Îi este datorată laudă Aceluia care a îndurat o smerire nemăsurată pentru noi, oare nu merită laude la fel de mari Acela care S-a smerit atât de mult pentru a face lucrarea de convingere de păcat a fiecăruia dintre noi? Mulțumirea, cinstea și lauda fie atribuite pe veci Aceluia care lucrează ca „Duhul judecății” și „Duhul nimicirii” (Isaia 4:4).

14

DUHUL SFÂNT ȘI MÂNGÂIEREA CELOR ÎN VIAȚI SPIRITUAL

MAI MULTE ETAPE

Lucrarea mântuitoare a Duhului Sfânt în inimile aleșilor lui Dumnezeu este una graduală și progresivă, conducând sufletul pas cu pas în ordinea rânduită de Evanghelia lui Hristos. Acolo unde nu există nicio condamnare de sine și nicio smerenie, nu poate exista nicio credință în Domnul Isus: „nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți” (Matei 21:32) a fost afirmația Lui expresă. Conștientizarea împovărătoare a păcatului este ceea ce pregătește sufletul pentru Mântuitorul: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați” (Matei 11:28). Fără convingerea de păcat nu poate exista întristare și nici mustrarea pătrunzătoare a conștiinței din cauza păcatului. Acela care nu își vede ticăloșia și vinovăția, nici nu și le va deplânge vreodată. Cel care nu își simte murdăria și răutatea nu poate să fie întristat vreodată de acestea.

Nu a existat niciodată nici măcar o lacrimă de pocăință adevărată care să curgă din ochiul unui păcătos care nu este convins de păcatul lui. La fel de adevărat este că, fără iluminare, nu poate exista convingere, căci ce este convingerea de păcat, dacă nu aplicarea în inimă și în conștiință a luminii pe care Duhul o transmite minții și priceperii? (F.A. 2:37). Tot astfel, nu poate exista nicio iluminare eficace dacă nu a existat mai întâi o înviere divină, căci un suflet mort nu poate nici să vadă, nici să simtă într-o manieră spirituală. Aceasta este ordinea în care Duhul Sfânt atrage sufletele la Hristos. El le aduce de la moarte de viață la viață, strălucește cu lumina Lui în mințile lor, aplică acea lumină conștiințelor lor prin convingere eficace, le rănește și le zdrobește inimile pentru păcat, apoi le îndreaptă voința către a-L primi pe Hristos prin credință, spre mântuire.

Aceste etape se pot vedea mai clar în unii creștini decât în alții. Ele pot fi observate mai clar în convertitul adult decât în cei care sunt aduși la Hristos în tinerețea lor. Tot așa, ele pot fi observate mai ușor în cei care sunt atrași la El dintr-o stare de păgânism mai flagrant decât în cazul aceluia care au avut avantajul unei educații evlavioase. Totuși, chiar și în aceștia, după convertire, lucrurile prin care inimile lor trec – după o perioadă de decădere și îndepărtare – corespund acestor etape. Totuși, lucrarea Duhului este făcută în mod obișnuit în această ordine în toți, chiar dacă etapele pot diferi de la un om la altul în ce privește claritatea. Dumnezeu este un

Dumnezeu al ordinii atât în natură cât și în har, chiar dacă El nu poate fi obligat să respecte niciun fel de regulă.

SEPARAREA DE LUME

Prin lucrarea Sa puternică de iluminare și convingere, și prin smerirea produsă în suflet, Duhul separă eficace inima pentru totdeauna de confortul, plăcerea, satisfacția sau bucuria care se găsesc în păcat sau în orice ființă, așa încât sufletul acelu om nu mai poate fi niciodată liniștit, fericit sau satisfăcut decât în momentul când descoperă mângâierea lui Dumnezeu în Hristos. Odată ce sufletul este făcut să conștientizeze că păcatul este cel mai rău dintre toate relele, și odată ce lucrurile acestei lumi îi devin dezgustătoare, sufletul își pierde pentru totdeauna dorința profundă după acestea, așa că nimic nu i se pare acum mai de dorit decât favoarea și harul lui Dumnezeu. Toate mângâierile venite din partea ființelor omenești au fost pe veci alungate și pătate, astfel că sufletul nu își mai poate găsi mângâierea în nicio altă parte decât în Domnul.

„De aceea iată, o voi ademini și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi pe placul inimii ei [mângâietor, lit. KJV]” (Osea 2:14). Ce face Dumnezeu când dorește să câștige inima Bisericii Lui pentru El? El o duce în „pustie”, altfel spus într-un loc sterp și lipsit de orice fel de mângâieri și bucurii, acela fiind locul în care El „îi vorbește mângâietor”. La fel acționează El și la nivel individual. Un om convins eficace de păcat prin

Duhul Sfânt este ca unul condamnat să moară: ce plăcere ar putea să rezulte din florile frumoase atunci când ucigașul trebuie să treacă printr-o grădină frumoasă în drumul lui către locul execuției? În același fel, niciun păcătos convins de păcatele lui prin Duhul Sfânt nu își poate găsi mulțumirea în vreun lucru până în clipa când este asigurat de favoarea Aceuia pe care L-a insultat atât de grav. De aceea, numai Dumnezeu poate să îi „vorbească mângâietor” celui care este atât de zdrobit.

NATURA MÂNGÂIERII DUHULUI

Chiar dacă Dumnezeu acționează ca un suveran și nu strălucește întotdeauna în același fel în inimile tuturor copiilor Lui, totuși El îi aduce pe toți să vadă lumina Sa: să cunoască și să simtă că nu poate exista pentru ei nicio mântuire decât în Domnul. Prin acțiunile convingătoare și puternice de iluminare, păcătosul conștientizează distanța îngrozitoare dintre Dumnezeu și el, așa că strigă în neputința lui: „Cum poate un ticălos ca mine să stea vreodată în picioare în fața unui astfel de Dumnezeu sfânt, a cărui Lege dreaptă am încălcat-o în atât de multe feluri și a cărui măreție fără egal am insultat-o atât de des?” În final, prin acea lumină, sufletul convins de păcat își simte neputința totală de a se ajuta sau de a face un singur pas către a obține sfințenia și fericirea. Prin acea lumină, sufletul înviat vede și simte deopotrivă că nu poate avea acces la Dumnezeu, nu poate să fie acceptat de El

decât prin Persoana și sângele lui Hristos – dar nu știe cum să ajungă la Hristos.

„Acolo, îi voi da iarăși viile, și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde” (Osea 2:15). Aceasta este făgăduința mângâietoare a lui Dumnezeu față de cel pe care El își propune să îl „ademenească” sau să îl câștige pentru Sine. Mai întâi, El umple calea păcătosului cu „spini” (Osea 2:6), străpungându-i conștiința cu săgețile ascuțite ale convingerii de păcat. În al doilea rând, El zdrobește eficace toate încercările acestuia de a își îneca întristarea și de a găsi din nou satisfacție în iubiții anteriori (v. 7). În al treilea rând, Dumnezeu îi descoperă goliciunea spirituală și face ca toată atractivitatea lui anterioară să înceteze (v. 10-11). În al patrulea rând, Dumnezeu îl duce în „pustie” (v. 14), făcându-l să își vadă starea disperată. Apoi, când toate nădejtile au pierit, când sărmanul păcătos crede că nu mai există cale de salvare pentru el, înaintea lui se deschide „o ușă de nădejde” chiar acolo, în „valea Acor” sau „a necazului” – iar această „ușă a nădejzii” nu semnifică altceva decât îndurarea lui Dumnezeu!

Punând în mintea acelui om gânduri legate de îndurarea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt susține inima leșinată a păcătosului convins, pentru ca aceasta să nu se prăbușească sub povara disperării sale abjecte. Acesta este momentul în care Duhul binecuvântat îl ajută în neputințele lui cu „suspine negrăite” (Rom. 8:26), și când, aflat în mijlocul fricii, omul nu poate decât să strige: „Dumnezeule, ai milă de mine,

păcătosul!” (Luca 18:13). Dar „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe neazuri” (F.A .14:22) – adevăr aplicabil din momentul inițial al intrării în Împărăția harului, până în clipa intrării finale în Împărăția gloriei. Domnul a auzit „gemetele” sărmanilor evrei din Egipt și „a luat cunoștință de ei” (Exod 2:23-25). Totuși, El a considerat un lucru bun ca ei să treacă prin încercări mai mari înainte de a-i elibera. Eliberatorul era prezent în mijlocul lor și nădejdea s-a aprins în inimile lor (Exod 4:29-31), dar încă nu sosise momentul rânduit de Dumnezeu pentru exodul lor din casa robiei.

Dar de ce a fost amânată eliberarea evreilor după ce Moise venise înaintea lor? De ce au trebuit să treacă prin experiențe și mai dureroase sub mânia și vrăjmășia lui faraon? Domnul dorea să îi determine să își simtă neputința și ticăloșia, pentru ca, în felul acesta, să Își demonstreze pe deplin puterea asupra vrăjmașului. Așa se simte foarte adesea, dacă nu întotdeauna, experiența oricărui suflet înviat. Satana primește permisiunea să răcnească împotriva lui cu o violență și furie crescută (Zah. 3:1). Diavolul îl acuză de nenumăratele sale nelegiuri, îi intensifică remușcarea, caută să îl convingă că ar fi comis păcatul de neiertat, îl asigură că a păcătuit dincolo de orice posibilitate de a avea acces la îndurarea divină și îi spune că starea lui este fără speranță. Cititorule, dacă sărmanii păcătoși ar fi lăsați la mâna diavolului, el ar avea un succes garantat în a-i determina să facă ceea ce Iuda a făcut! Dar, slăvit să fie Numele Lui, Duhul Sfânt nu abandonează sufletul convins

de păcat nici măcar în cel mai întunecat ceas al acestuia. El îl susține în taină și îi dă cel puțin mângâieri temporare, așa cum a făcut Domnul cu evreii din Egipt. Sărmanul suflet cotropit de Satana este făcut capabil să „nădăjduiască împotriva oricărei nădejdi” (Rom. 4:18) și să spună: „Să ajungă până la Tine gemetele prinșilor de război! Scapă-i, prin brațul Tău cel puternic, pe cei ce pier” (Ps. 79:11). Totuși, înainte ca eliberarea să fie experimentată în mod real, înainte ca pacea care întrece orice cunoștință să ajungă în inima lui, înainte ca răscumpărarea care se găsește „în Isus Hristos” să devină partea lui conștientă de moștenire, sufletul ajunge să își simtă neputința totală de a avansa un singur pas către acestea, simțindu-se complet dependent de Duhul pentru acea credință care-l va face capabil să se agațe de Hristos.

FĂRĂ DOVEZI ÎN SPRIJINUL IDEII DE „DECIZIE” SPRE MÂNTUIRE

Cineva ar putea presupune în mod natural că vestea bună a unui Mântuitor disponibil fără plată și a unei mântuiri depline ar fi un lucru pe care un păcătos convins l-ar primi fără rezerve.

Am putea să ne imaginăm că, imediat ce el aude vestea bună, n-ar putea să se abțină să nu exclame, într-o izbucnire de bucurie: „Acesta este Mântuitorul pe care Îl doresc! Mântuirea Lui se potrivește în orice fel stării mele ticăloase. Ce altceva aș putea să îmi doresc? Acesta este locul odihnei mele”.

Totuși, nu așa se petrec lucrurile întotdeauna. Ba dimpotrivă, ele evoluează rareori așa. În schimb, păcătosul zdrobit, asemenea evreilor din Egipt după ce Moise s-a înfățișat înaintea lor, este lăsat să suspine sub loviturile stăpânilor lui nemiloși. Totuși, acest lucru nu survine din vreun defect în providența harului lui Dumnezeu, nici ca urmare a vreunei imperfecțiuni în mântuirea pe care Evanghelia o aduce, nici cauzat de vreo tulburare în cel păcătos, care s-ar putea gândi că Evanghelia ar fi incapabilă să îi aducă odihna, ci pentru că lucrările neprihănirii de sine îl împiedică adesea să vadă plinătatea și gloria harului divin.

Oricât de ciudat ar putea să li se pară celor care au doar o cunoaștere superficială și fără practică a adevărului lui Dumnezeu, sufletele înviate sunt peste măsură de reticente în a primi mângâiere din Evanghelia glorioasă a lui Hristos. Acești oameni cred că sunt cu totul nevrednici și nepotrivți să vină înaintea lui Hristos așa cum sunt, cu toată ticăloșia și murdăria lor. Ei își imaginează că trebuie să se producă în ei ceva care să îi califice să creadă Evanghelia, că trebuie să existe anumite înclinații sfinte în inimile lor înainte de a putea să li se permită să concluzioneze că Hristos îi va primi. Ei se tem că nu sunt suficient de smeriți sub conștientizarea și simțământul păcatului, că nu sunt suficient de dezgustați de acesta, că pocăința lor nu este îndeajuns de adâncă, că trebuie să manifeste dorințe fierbinți după Hristos și după sfințenie înainte de a li se permite să caute mântuirea cu un simțământ și o nădejde bine

întemeiate – dar toate acestea înseamnă același lucru cu a accepta ticăloșia necredinței ca să capete permisiunea de a crede.

Împovărat de vinovăție și plin de gândurile înfricoșătoare îndreptate către pierzarea veșnică, păcătosul convins – dar încă ignorant cu privire la neprihănirea perfectă pe care Evanghelia o descoperă spre îndreptățirea lui – se străduiește să obțină acceptarea lui Dumnezeu prin propriile eforturi, prin lacrimi și rugăciuni. Dar, pe măsură ce el înțelege mai bine cerințele înalte ale Legii, sfințenia lui Dumnezeu și corupția inimii sale, acesta ajunge în punctul în care dispare în dorința lui de a fi îndreptățit prin propriile străduințe. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”, este acum strigătul său agonizant. Cercetând cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu în căutarea luminii și a adevărului, el descoperă cum credința este singurul lucru important de care are nevoie, dar încă nu cunoaște ce este credința cu adevărat și cum poate fi obținută. Unii oameni binevoitori, având mai mult zel decât cunoștință, îl îndeamnă să „creadă”, lucru pe care el îl dorește mai presus decât orice altceva, dar pe care vede că este complet incapabil să îl facă.

Dacă credința mântuitoare n-ar fi mai mult decât o simplă acceptare mentală a conținutului versetului din Ioan 3:16, atunci orice om ar putea să se facă un credincios adevărat oricând ar dori, căci elementul supranatural al intervenției Duhului Sfânt care să îl facă în stare să manifeste credința ar fi inutil. Dar credința mântuitoare este cu mult mai

mult decât acceptul mental al conținutului vreunui verset din Scriptură.

Când un suflet a fost înviat de Dumnezeu și trezit să vadă starea îngrozitoare a naturii sale, el conștientizează că niciun act al credinței făcut în puterea proprie și nicio odihnă bazată pe litera unui pasaj printr-o „decizie” a voinței sale nu îi poate aduce iertarea și pacea.

El ajunge acum în punctul în care conștientizează că „credința” trebuie să fie un dar divin (Efes. 2:8-9), nu o lucrare a omului, că ea este produsă prin „puterea lui Dumnezeu” (Col. 2:12), nu de păcătos. El devine acum conștient că, dacă este să fie vreodată mântuit, același Dumnezeu care îl invită să creadă (Isaia 45:22), care îi poruncește chiar să creadă (1 Ioan 3:23), trebuie să îi dea și credința (Efes. 6:23).

Poți vedea, dragă cititor, că, dacă o credință mântuitoare în Hristos ar fi un lucru ușor, așa cum spune astăzi majoritatea covârșitoare a predicatorilor și evangheliștilor, atunci lucrarea Duhului ar fi inutilă. Nu este de mirare că puterea deosebită a Duhului lui Dumnezeu este mărturisită atât de rar în creștinism. El a fost întristat, insultat și stins nu doar de scepticismul și caracterul lumesc al „moderniștilor”, ci și de gândirea liberei voințe și abilității de sine a omului de „a-L primi pe Hristos ca Mântuitor personal”, gândire răspândită printre „fundamentațiști”! Cât de puțini oameni cred astăzi cu adevărat acele cuvinte clare și categorice ale lui Hristos:

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:44).

Dragă cititor, când Dumnezeu ia cu adevărat un suflet în mâna Lui, El îl aduce la capătul resurselor și al puterii personale. El nu îl convinge doar de lipsa de vrednicie a faptelor personale, ci și de neputința voinței sale. El nu doar că îl dezbracă de hainele mânjite ale neprihănirii de sine, ci îl și golește de toată suficiența de sine. El nu doar că îl face capabil să vadă că nu este „nimic bun” în el (Rom. 7:18), ci îl determină să știe că este „fără putere” (Rom. 5:6). În loc să concluzioneze că el este omul pe care Dumnezeu îl va mântui, acest suflet se teme acum ca nu cumva să fie cel pierdut pe veci. El este pogorât acum în țărână, simțind că nu este capabil să creadă în Hristos spre mântuirea sa după cum nu este capabil să se urce la ceruri.

Cunoaștem foarte bine că ce s-a spus mai sus diferă radical de predicarea pe care o auzim în această epocă decadentă, dar vom apela la experiența cititorului creștin. Să zicem că tocmai ai suferit de o problemă financiară serioasă și că îți freci mâinile neștiind cum să o rezolvi: facturile îți cer să le plătești, acumulându-se cu grămada, banca ți-a închis contul, cauți în zadar ceva de lucru, și ești plin frică în ce privește viitorul tău. Un predicator îți mustră necredința, îndemnându-te să te agăți de făgăduințele lui Dumnezeu. Acela este exact lucrul pe care dorești să îl faci, dar poți să faci asta printr-un act al voinței tale? Într-o altă circumstanță, cineva care ți-a

fost drag este smuls de lângă tine, inima ta ajunge zdrobită și durerea te copleșește. Un prieten vine și te îndeamnă cu blândețe să „nu te întristezi ca ceilalți, care n-au nădejde” (1 Tes. 4:13). Ești oare în măsură să lepezi anxietatea ta și să te bucuri în Domnul printr-o „decizie personală”? Dacă un creștin matur nu poate decât să „arunce toate grijile” asupra Domnului prin puterea plină de har a Duhului Sfânt, îți poți închipui că un păcătos sărman care este încă „plin de fiere amară și în lanțurile fărâdelegii” (F.A. 8:23) ar putea să se alipească de Hristos printr-un simplu act al voinței sale?

La fel cum este dorința fiecărui creștin de a-și pune încrederea în Domnul din toată inima, de a nu-și face griji pentru nimic și de a lăsa ca ziua de mâine să își ducă propria grijă, el nu știe „cum să facă binele” (Rom. 7:18), până când Duhul Sfânt găsește de cuviință să îi dea această putere, în harul Lui. Dorința supremă a păcătosului trezit și convins este aceea de a se alipi de Hristos, însă, atâta vreme cât Duhul nu îl atrage la Hristos, el descoperă că nu are nicio putere în propria persoană, nicio abilitate de a primi ceea ce îi este oferit în Evanghelie. Realitatea este că inima unui păcătos este la fel de indispusă în mod natural să iubească și să își însușească lucrurile lui Dumnezeu pe cât era lemnul pus de Ilie pe altar capabil să ia foc de la sine când peste el a fost vărsată atât de multă apă încât nu doar să satureze lemnul, ci să umple și șanțul dimprejurul altarului (1 Împ. 18:33) – o minune este necesară în ambele situații.

Realitatea este că, dacă sufletele ar fi lăsate în puterea lor – în „voința lor liberă” – după ce au fost convinse cu adevărat de păcat, niciunul dintre acestea nu ar veni la Hristos în sens mântuitor! Este necesară o acțiune ulterioară și distinctă a Duhului Sfânt care să atragă în mod real inima, apropiind-o de Hristos însuși. Dacă păcătosul ar fi abandonat în mâna puterilor sale, acesta s-ar prăbuși într-o disperare totală, căzând victimă răutății Satanei. Diavolul este cu mult mai puternic decât noi, dar violența lui nu este agitată mai mult ca atunci când se teme că este pe punctul de a-și pierde unul dintre robi (v. Marcu 9:20). Dar slăvit să fie Numele Domnului, pentru că Duhul nu abandonează sufletul când lucrarea Lui este doar la jumătate: Acela care este „Duhul de viață” (Rom. 8:2) pentru că îi înviază pe morți, Acela care este „Duhul adevărului” (Ioan 16:13) pentru că îi învață pe cei ignoranți, este de asemenea „Duhul credinței” (2 Cor. 4:13) pentru a ne face capabili să credem spre mântuirea sufletelor noastre.

CUM MÂNGÂIE DUHUL

Dar cum lucrează Duhul credința în inima păcătosului convins de păcat? Mărturisind eficace în acel suflet despre eficiența lui Hristos pentru fiecare nevoie a sa, și prin a-l asigura de disponibilitatea imediată a Mântuitorului de a-l primi ca pe cel mai mare ticălos. Duhul îl învață în mod eficace că nu are nevoie să caute nicio calificare bună, că nu este nevoie să facă niciun fel de acte și fapte neprihănite, că nu trebuie să

îndure nicio penitență pentru a putea fi făcut potrivit să fie primit de Hristos. El îi descoperă sufletului cum convingerea de păcat, pocăința adâncă, sentimentul neajutorării totale nu sunt temeiuri ale acceptării înaintea lui Hristos, ci doar conștiința ticăloșiei lui spirituale, situație care face ca odihna să vină pe calea harului și să fie primită cu brațele deschise. Pocăința este necesară nu pentru a-L convinge pe Hristos să ne dea mântuirea, ci pentru a ne face pe noi doritori să Îl primim pe El. Duhul ne determină să venim la Hristos cu acea situație unică în care El îi primește pe păcătoși – ca niște ticăloși, pierduți și ruinați. Astfel, „Mântuirea vine de la Domnul” de la început și până la sfârșit (Iona 2:9) – ea este a Tatălui, care a rânduit-o, a Fiului, care a obținut-o, și a Duhului, care o aplică.

15

DUHUL SFÂNT ȘI LUCRAREA DE ATRAGERE A OMULUI LA DUMNEZEU

În vremurile noastre pare să existe o nevoie presantă pentru o explicare clară și completă a lucrării harului Duhului Sfânt în sufletele copiilor lui Dumnezeu. Acesta este un subiect care ocupă un loc foarte important în Scriptură – mult mai important decât conștientizează mulți credincioși – și totuși, este trist să spunem că el este grav neglijat de majoritatea predicatorilor și a autorilor creștini de astăzi. În consecință, sfinții sunt în mare măsură ignorați în privința lui.

CAUZE ALE IGNORANȚEI ÎN CE PRIVEȘTE LUCRAREA DE ATRAGERE A DUHULUI

Lucrarea supranaturală și specială a Duhului Sfânt în sufletul omului este ceea ce face deosebirea dintre cei regenerați și cei neregenerați.

1. Religia majorității vaste a oamenilor de astăzi constă doar dintr-un spectacol exterior, ei având doar un nume că

trăiesc, dar fiind morți spiritual față de Dumnezeu. Religia acestor oameni constă din niște simple noțiuni speculative, cunoscând Cuvântul lui Dumnezeu doar în litera lui – printr-un atașament nepotrivit față de un om sau o partidă, într-un zel arzător care nu este după cunoștință, sau prin lupte strașnice pe marginea lucrurilor neimportante, disprețuindu-i pe toți cei care nu pot să vorbească limba lor. Frica de Domnul nu este asupra lor, dragostea lui Dumnezeu nu le umple și nu le stăpânește inimile, iar puterea Domnului nu lucrează în sufletele lor, fiindcă sunt străini de aceasta. Ei n-au fost niciodată subiecții favoriți ai lucrării de înviere a Duhului.

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:44). Această realitate categorică și aducătoare de smerenie este ignorată aproape peste tot în creștinismul de astăzi, iar dacă insistăm ca predicatorul obișnuit sau membrul bisericii să o observe, vedem cât de repede și de aprins este respinsă și batjocorită. Se ridică dintr-o dată strigătul: „dacă ar fi adevărat acest lucru, atunci omul nu este decât un robot, iar predicarea devine cu totul inutilă. Dacă oamenii sunt incapabili să vină la Hristos printr-un act al voinței lor, atunci eforturile evanghelice sunt inutile și lipsite de valoare”. Nu se face niciun efort pentru a înțelege sensul cuvintelor Domnului nostru. Ele intră în contradicție cu gândirea modernă, zdrobesc firea pământească cea mândră, așa că sunt rapid condamnate și respinse. Nu este de mirare că Duhul Sfânt este „stins” în atât de

multe locuri, și că puterea Lui mântuitoare se vede atât de rar.

2. În cazul altora, lucrarea supranaturală a Duhului este respinsă prin ideea că adevărul va învinge: atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este predicat credincios, sufletele vor fi obligatoriu mântuite. Departe de noi să subevaluăm acest adevăr sau să aruncăm cea mai neînsemnată umbră asupra Cuvântului viu al lui Dumnezeu. Totuși, ideile din lumea modernă și starea prezentă a lumii ne obligă să subliniem clar că nu adevărul (Scriptura, Evanghelia) este ceea ce înnoiește sufletul, ci puterea și acțiunile Duhului Sfânt.

„Poți să îl înveți pe un om cele mai sfinte adevăruri, și el să rămână unul ticălos. Mulți pot să învețe din copilărie că ‚Dumnezeu este dragoste’, dar să trăiască ignorându-L și să moară blasfemiindu-L. Mii de oameni sunt învățați să ‚creadă în Domnul Isus, și vor fi mântuiți’ (F.A. 16:31), dar ajung să negligeze o mântuire atât de mare pe tot parcursul vieților lor. Unii dintre cei mai ticăloși și mai miserabili oameni care au umblat pe fața pământului au fost dintre cei în care adevărul a fost semănat cu atenție în conștiințele lor, încă din tinerețe.

Neluând seama la aceasta și neținând cont de pericolul de a abate credința de la puterea ei către instrument, oricât de frumos și perfect ar fi instrumentul, mulți oameni buni, printr-o neatenție culpabilă, vorbesc constant ca și cum adevărul ar avea o putere inerentă în el asupra omului, și ca și cum acesta ar învinge în mod sigur atunci când este prezentat corect. Am auzit acest

lucru până am fost gata să punem următoarea întrebare: ‚Faceți cumva confuzie între oameni și îngeri, așa încât să credeți că simplul adevăr îi va captiva în mod cert?’ Am mers apoi mai departe, întrebând: ‚Au auzit vreodată că există un Duh Sfânt?’

Credința că adevărul este puternic și că, din acest motiv, puterea lui trebuie să prevaleze, este la fel de greșită, abstract vorbind, pe cât este contrară realităților istoriei omenești și celor ale Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să tratăm maxima care spune că adevărul trebuie să învingă ca perfect sănătoasă doar dacă avem o comunitate de îngeri pe care să testăm acest adevăr. În cazul oricărei ființe inteligente, care are o inimă curată și neprihănită, fără îndoială că adevărul este observat imediat și, ca urmare, el este acceptat cu căldură. Prin contrast, însă, atunci când coboară printre noi, adevărul nu vine printre prieteni. Inima omului este un teren care îl primește numai cu dezavantaje nemăsurate. Patimile, obiceiurile, interesele, ba chiar natura însăși sunt îndreptate către eroare, și chiar dacă judecata ar putea fi de acord cu adevărul, lucru care nu se întâmplă întotdeauna, totuși gândirea eronată va câștiga lupta cu adevărul din cauza acestui impediment. Adevărul este puternic în cei cu naturi curate, pe când eroarea domină în cei depravați.

Oare cei care cunosc cel mai bine natura omenească, acolo unde au un obiectiv politic de îndeplinit, nu se folosesc de toată puterea adevărului asupra unui grup de

susținători, sau ar avea mai multă încredere în abilitatea lor de a corupe și de a amăgi? Întreaga istorie a omului este o muștrare tristă la adresa aceluia care se folosesc cu gura de puterea adevărului. ‚Dar’, spun ei, ‚adevărul va învinge pe termen lung’.

Da, binecuvântat fie Dumnezeu, adevărul va învinge. Totuși, acest lucru nu se va datoră puterii adevărului asupra naturii omenești, ci faptului că Duhul va fi revărsat de sus, deschizând ochii orbi și destupând urechile surde. Chiar dacă scrierile sfinte ne-au lăsat dintotdeauna ușa deschisă ca să privim adevărul ca instrumentul unic al convertirii păcătosului și al sfințirii credinciosului, ele sunt departe de a-și proclama propria putere asupra naturii omenești doar pentru că avem de-a face cu adevărul.

Dimpotrivă, ele ne arată adesea că tocmai cunoașterea adevărului este ceea ce stârnește patimile oamenilor împotriva lui și trezește în ei vrăjmășie în loc de aprobare. De aceea, noi suntem îndreptați constant dincolo de adevăr, pentru a-L vedea pe Acela care este Sursa și Dătătorul adevărului și, chiar dacă citim în Cuvânt că apostolii au propovăduit Evanghelia, suntem determinați să credem că efectul Evangheliei trebuie să fie nu doar în cuvinte ‚ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere’ (1 Cor. 2:4)” (William Arthur, 1859)¹.

¹ William Arthur (1819-1901) – predicator metodist irlandez și autor creștin. A slujit ca misionar în partea de sud a Indiei, iar în Irlanda de Nord a fost secretarul Methodist Missionary Society și directorul Methodist College din Belfast.

DUHUL SFÂNT ESTE CEL CE ATRAGE

Ioan Botezătorul a venit predicând „botezul pocăinței spre iertarea păcatelor” (Marcu 1:4), dar ce anume, sau mai degrabă a cărui putere a fost aceea care a produs pocăința în inima celor ce îl ascultau? Era puterea Duhului Sfânt! Din vechime s-a spus: „Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1:17). Dar „duhul și puterea lui Ilie” erau de la Duhul Sfânt, așa cum rezultă clar din Luca 1:15, [Ioan Botezătorul] „se va umple de Duhul Sfânt”. În mod asemănător, ar trebui să observăm că, atunci când Hristos i-a trimis pe apostoli să predice în Numele Lui Evanghelia la toate popoarele, El a adăugat: „iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). De ce să fie atașată această precizare celei anterioare și prefațată cu termenul „iată”, dacă nu să îi învețe pe ei – și pe noi – că nu poate exista nicio pocăință mântuitoare produsă strict de predicarea lor, ci doar prin acțiunile puternice ale celei de-a treia Persoane a Dumnezeirii?

Nimeni nu va fi atras la Hristos în sens mântuitor prin simpla predicare, nu, nici chiar prin cea mai credincioasă și mai biblică predicare. Trebuie să existe mai întâi acțiunile supranaturale ale Duhului, care să deschidă inima păcătosului pentru a primi mesajul. Cum putem să ne așteptăm ca Duhul să lucreze printre noi, atâta vreme cât Îl ignorăm atât de mult? Cum am putea să ne așteptăm la acest lucru, câtă vreme încrederea

noastră nu se găsește în El, ci în predicarea noastră? Cum putem să așteptăm de la El să facă minuni în mijlocul nostru, atâta vreme cât nu manifestăm o atitudine smerită, zeloasă și credincioasă în rugăciunile noastre, prin care să implorăm acțiunile Sale pline de har? Majoritatea ne aflăm într-o alergare atât de febrilă după a „câștiga suflete” și după lucrare, după predicare și după alte astfel de acțiuni, încât nu avem niciun pic de timp pentru a striga cu reverență la Domnul, cu hotărâre și cu insistență, rugându-L să trimită Duhul Său înaintea noastră și să pregătească terenul pentru sămânța [Cuvântul, cf. Matei 13].

De aceea, ajungem să vedem cum convertiții pe care noi îi facem sunt doar „lucrarea mâinii omului”, iar viețile lor de după aceea dovedesc foarte clar, pentru cei care au ochi să vadă, că Duhul Sfânt nu locuiește în ei și nici nu produce roadele Lui prin ei. O, fraților, alăturați-vă autorului prin a-L ruga pe Dumnezeu cu toată sârguința să Îi dea Duhului locul cuvenit, iar noi să acceptăm eșecul nostru păcătos.

Inima înnoită este mișcată și înmuiată atunci când contemplă la Mântuitorul sfânt căruia I-au fost imputate² nelegiuirile noastre și care a purtat „păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). Dar cât de rar luăm în considerare că la fel de minunată este acțiunea Duhului Sfânt în relație cu păcatele noastre și felul în care El le așază înaintea

² imputate – puse în contul cuiva.

minților noastre. Totuși, iată ce face El mai precis: El răscolește inimile noastre bolnave și ne face conștienți că ele miros urât și sunt un dezgust înaintea Dumnezeului infinit de curat. El aduce la lumină și înaintea ochilor noștri lucrurile ascunse și hidoase ale întunericului, convingându-ne de ticăloșia și de starea noastră pierdută. El deschide înaintea ochilor noștri prăpastia oribilă în care stăm prin natura noastră, determinându-ne să conștientizăm că nu merităm nimic altceva decât focul veșnic. Cât de minunat este că a treia Persoană a Dumnezeirii se coboară pentru a face o lucrare ca aceasta!

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl” (Ioan 6:44). Niciun păcătos nu bate vreodată (Matei 7:7) la ușa Lui pentru a cere îndurare, prin rugăciune zeloasă și insistență, decât după ce Hristos a deschis această ușă prin acțiunile Duhului Sfânt!

OMUL FIRESC ÎL RESPINGE PE DUMNEZEU

Așa cum creștinul Îl iubește acum pe Dumnezeu pentru că „El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19), tot așa el L-a căutat pe Hristos pentru că Hristos l-a căutat mai întâi (Luca 19:10). Înainte ca Hristos să ne caute, noi ne simțim bine și dormim mulțumiți în mâinile diavolului, motiv pentru care Domnul spune: „eram gata să fiu găsit de cei ce nu Mă căutau” (Isaia 65:1). Când Duhul aplică mai întâi cuvântul convingerii de păcat, El găsește sufletele tuturor oamenilor așa cum îngerul a găsit lumea pe care o descrie în Zaharia 1:11: „tot pământul

este în pace și liniștit”. Ce tăcere ciudată există în cei nemântuiți! „Nu este niciunul care să Îl caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Rom. 3:11).

Ca urmare a eșecului de a conștientiza starea îngrozitoare în care se află, omului firesc îi este greu să vadă nevoia imperativă a puterii Duhului Sfânt de a atrage, devreme ce aceasta îi lipsește. Omul natural este atât de complet înrobitor de păcat și încătușat de Satana, încât el este incapabil să facă primul pas către Hristos. El este atât de determinat să meargă pe calea sa și atât de împotrivor în a-I fi plăcut lui Dumnezeu, atât de îndrăgostit de lucrurile acestei lumi și atât de lipsit de dragoste pentru sfințenie, încât doar Cel Atotputernic poate să producă o schimbare radicală a inimii lui, făcându-l să ajungă să urască lucrurile pe care le iubea în mod natural, și să iubească acele lucruri pe care anterior le ura.

Această atragere făcută de Hristos constă din eliberarea minții, a dorințelor și a voinței din puterea stăpânitoare a depravării. Ea constă din emanciparea sufletului de către Duhul, scoțându-l din stăpânirea păcatului și a Satanei.

Înainte de a se produce acea eliberare, când cerințele lui Dumnezeu sunt aduse insistent asupra păcătosului, acesta le respinge în fiecare circumstanță. El nu se împotrivesc ideii de a fi salvat de Iad, căci nimeni nu își dorește să meargă acolo, dar este lipsit de dorința de a-și abandona idolii (Prov. 28:13), adică acele lucruri care ocupă locul dintâi în dorințele

și interesele sale. Această situație este prezentată clar în Pilda „Nunții Fiului de Împărat”, predicată de Domnul nostru. Când chemarea a fost lansată, „Veniți, căci toate sunt gata”, ni se spune că „toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească” (Luca 14:17-18). Sensul acelei expresii „dezvinovățire” este explicat imediat: ei au preferat alte lucruri, au fost lipsiți de dorința de a se lepăda de ei înșiși, nu au vrut să abandoneze obiectele plăcerilor lor, lucruri temporare și care țin de simțuri și plăceri (o bucată de pământ, niște boi, o nevestă) care ocupau locul central în dorințele și pasiunile lor.

Dacă „robul” n-ar fi făcut nimic altceva, „rob” care este simbolul Duhului Sfânt în această pildă – toți ar fi continuat să se scuze până la sfârșit. Altfel spus, toți s-ar fi dus către idoli lor îndrăgiți, astupându-și urechile înaintea chemării sfinte a lui Dumnezeu.

Dar Robul a fost trimis să „îi aducă aici” (Luca 14:21), adică să îi „silească să intre” (v. 23). Aici se face referire la o convingere sfântă, nu la o forță fizică: la înmuierea inimii împietrite, la câștigarea sufletului pentru Hristos, la revărsarea credinței, la infuzarea unei naturi noi, așa încât Cel ce era până acum disprețuit este de data aceasta dorit și căutat: „I-am tras cu legături omenești [folosind mijloace și motivații potrivite unei ființe raționale], cu funii de dragoste” (Osea 11:4). Și iarăși, Dumnezeu spune despre poporul Său: „te-am atras cu dragoste” (Ier. 31:3, lit. KJV).

DUHUL SFÂNT ÎI ATRAGE PE CEI ALEȘI

Chiar și după ce credincioșii, cei aleși, au fost înviați de Duhul, este nevoie de o lucrare ulterioară și distinctă a Duhului pentru a atrage inimile acestora, așa încât ei să se alipească de Hristos. Lucrarea credinței este deopotrivă acțiunea Lui, motiv pentru care ni se spune că „am primit [nu am exersat!] același duh de credință” (2 Cor. 4:13, lit. KJV), adică „aceeași” credință ca a lui Avraam, a lui David și a celorlalți sfinți din Vechiul Testament, așa cum indică restul acestui verset. De aceea, observați legătura atentă care se face în Faptele Apostolilor 6:5, unde citim despre Ștefan că era „bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt”; plin de „credință”, pentru că fusese umplut de Duhul. Tot așa ni se vorbește despre Barnaba: „era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință” (F.A. 11:24). Dragă cititor, caută să conștientizezi mai clar că o credință duhovnicească este darul Duhului, și că trebuie să Îi mulțumim și să Îl lăudăm pentru aceasta. La fel de adevărat este că suntem și acum complet dependenți de El când dorim să punem la lucru acea credință.

Cel care atrage poporul lui Dumnezeu este „Duh de îndurare și de rugăciune” (Zah. 12:10). El este Duhul îndurării, pentru că zdrobește conștiințele lor și pune în inimile lor o descoperire uimitoare a bogăției harului lui Dumnezeu manifestată față de niște răzvrătiți care, iată, s-au pocăit. El este de asemenea un Duh al rugăciunii, pentru că îi mișcă pentru a acționa ca un om care aleargă ca să-și salveze viața, căutând

și cerând îndurarea divină. Acesta este contextul în care El conduce sufletul cutremurat la Calvar, „înaintea ochilor cărorora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit” (Gal. 3:1), privind-L prin credință pe Mântuitorul sângerând și făcând ispășire pentru păcatele celui păcătos, o imagine mai vie și mai puternică acționând în inimă decât ar putea să îi aducă toți îngerii Cerului. De aceea se spune în Zaharia 12:10: „își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns”. În felul acesta le sunt deschiși ochii pentru a vedea ceea ce fusese până acum ascuns de ei, anume „un izvor [deschis] pentru păcat și necurăție” (Zah. 13:1), Izvor către care ei aleargă acum pentru a fi curățați.

Da, acel „Izvor” prețios a fost deschis pentru noi, altfel nu L-am putea observa. Asemenea sărmanei Agar, pe punctul de a pieri de sete, neștiind că sursa apei și a vieții era la îndemână, și noi, odată ce suntem convinși de păcatele noastre înfricoșate, și odată ce suspinăm sub anxietatea stării noastre pierdute, suntem pe punctul de a dispera. Dar, așa cum Dumnezeu i-a deschis ochii lui Agar pentru a vedea „izvorul” sau „fântâna” (Gen. 21:19), tot așa Duhul lui Dumnezeu deschide acum mintea sufletului înviat pentru a-L vedea pe Hristos, pentru a vedea sângele Său prețios și neprihănirea Lui atotsuficientă. Dar aici este mai mult decât atât: când sufletul este adus pentru a vedea Izvorul sau Fântâna neprihănirii, el descoperă că aceasta este „adâncă”, și el nu are mijloace pentru a extrage apă din ea: „n-ai cu ce să scoți apă” (Ioan 4:11).

Chiar dacă privește la Fântână cu ochii tânjind de dorință, nu poate să ajungă la apă așa încât să se spele în ea. El se descoperă ca acel om neputincios din Ioan 5, dornic să fie spălat, dar lipsit total de puterea de a face aceasta. În acel moment, Duhul Sfânt aplică ispășirea, „curățind conștiința” (cf. Evrei 10:22), aducând în suflet conștientizarea eficacității ei curățitoare (F.A. 15:8-9; 1 Cor. 6:11) – este vorba despre sângele lui Hristos, dar Duhul trebuie să îl aplice în suflet.

Când sufletul trezit și convins a fost adus la Hristos pentru curățare și neprihănire, cine anume Îl duce la Tatăl pentru a fi îndreptățit? Cine îi dă libertatea accesului la Acela de care păcătosul fugise demult într-o „țară îndepărtată”? Efeseni 2:18 ne spune: „Căci prin El [Hristos, Mijlocitorul] și unii și alții [Evreii și Neamurile, sfinții din Vechiul și din Noul Testament] avem intrare la Tatăl, într-un Duh”. O, dragă cititor, nimeni n-a făcut aceasta decât acțiunile tainice și invincibile ale Duhului binecuvântat, El fiind Cel care te-a făcut capabil să devii dintr-un rătăcitor pierdut unul care Îl caută pe Acela de care anterior erai înfricoșat, pentru că Îl vedeai ca un „foc mistuitor”. Da, a treia Persoană a Sfintei Treimi, te-a atras cu funii de dragoste și te-a învățat să Îi spui lui Dumnezeu, „Tată” (Rom. 8:15)!

16

DUHUL SFÂNT LUCREAZĂ CREDINȚA

Principala legătură dintre Hristos și poporul Său este Duhul Sfânt, dar așa cum unirea este un lucru reciproc, era necesar ceva din partea noastră pentru a fi împlinit, iar acest lucru este credința. Iată de ce se spune despre Hristos că locuiește în inimile noastre „prin credință” (Efes. 3:17). Totuși, trebuie să spunem cu hotărâre că acea credință care unește sufletul cu Hristos și îl mântuiește nu constituie un simplu act natural al minții care acceptă adevărul Evangheliei, așa cum acceptă orice alt adevăr pe baza unei mărturii credibile, ci este un act supra-natural, un efect produs de puterea Duhului harului, care aduce o convingere categorică despre adevărul ce Îl privește pe Mântuitorul, și care pune în practică acea credință în relație cu obiectul ei. Odată înviat și făcut viu spiritual, sufletul începe să acționeze spiritual: „sufletul este viața trupului, credința este viața sufletului, iar Hristos este viața credinței” (John Flavel).¹

¹ John Flavel (c. 1630-1691) – predicator presbiterian englez și slujitor la Dartmouth, Devonshire, Anglia. Flavel a fost un scriitor prolific, printre lucrările lui numărându-se *The Fountain of Life Opened* și *Keeping the Heart*. S-a născut la Bromagrove, Worcester.

CE ESTE „CREDINȚA MÂNTUITOARE”

Ar fi o gravă eroare să definim termenii scripturali după sensul pe care aceștia îi au în vorbirea comună. În conversațiile obișnuite, termenul „credință” are sensul acceptului minții pe baza unei mărturii. Totuși, în Cuvântul lui Dumnezeu, această definiție este departe de cea a credinței mântuitoare, ea nefiind un simplu act natural al minții, ci include participarea voinței și o acțiune a dorințelor – „cu inima”, nu cu capul:² „prin credința din inimă se capătă neprihănirea” (Rom. 10:10). Credința mântuitoare constituie o aprobare din inimă a lui Hristos, o acceptare a Lui în întregul Său caracter și calitate, ca Profet, Preot și Împărat. Ea presupune intrarea într-un legământ cu El, primindu-L ca Domn și Mântuitor. Când acest lucru este înțeles bine, se va dovedi un instrument potrivit pentru a finaliza unirea noastră cu El, căci în felul acesta unirea este formată prin consimțământ reciproc. Dacă oamenii ar înțelege mai clar implicațiile și natura credinței mântuitoare, ar fi mai repede convinși că ea este „darul lui Dumnezeu”, un rezultat sau rod al acțiunilor Duhului Sfânt asupra inimii.

Credința mântuitoare presupune a veni la Hristos, iar a veni la Hristos presupune în mod necesar o abandonare a tuturor lucrurilor care se află în opoziție cu El. S-a spus pe bună

² cu inima... cu capul – autorul face acest contrast pentru a accentua lucrarea interioară a Duhului asupra întregului suflet al omului (inimă), nu doar asupra intelectului acestuia (capul). Totuși, felul în care Scriptura folosește termenul „inimă” foarte adesea cuprinde întreaga ființă: minte, voință, emoții și trup. Credința în Domnul Isus Hristos include priceperea adevărului Evangheliei cu mintea.—*Editor*

dreptate că ea, „credința adevărată, include renunțarea la firea pământească și primirea Mântuitorului. Credința mântuitoare admiră poruncile sfințeniei ca și gloria Mântuitorului” (J. H. Thornwell, 1850).³ Atât timp cât aceste realități nu sunt recunoscute și folosite, și atât timp cât ele nu sunt accentuate de predicatorii din zilele noastre, nu va exista nicio posibilitate reală de a scoate la lumină într-un mod eficace nepotrivirea totală a acelei „credințe” naturale pe care o pretind mii de așa-zisi credincioși.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

„Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu” (2 Cor. 1:21). Nimeni altcineva decât Dumnezeu – prin Duhul Său Sfânt – nu poate „întări” sufletul în toate părțile lui – pricepere, conștiință, dorințe și voință. Temeiul și motivul pentru care creștinul crede Sfânta Scriptură ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu nu este nici mărturia și nici autoritatea Bisericii (așa cum greșit pretinde Roma), ci mai degrabă mărturia și puterea Duhului Sfânt. Oamenii pot să prezinte argumente suficient de convingătoare la nivelul intelectului încât să determine un accept, însă niciunul dintre acestea nu pot convinge sufletul și conștiința astfel ca ele să asigure inima de izvorul divin al Bibliei.

³ James Henley Thornwell (1812-1862): predicator prezbiterian american și autor de carte religioasă, născut în statul Carolina de Sud. A păstorit Waxhaw Presbyterian Church și a devenit o figură prominentă în denominația Old School Presbyterian în partea de sud a SUA, predînd și scriind pe teme teologice și sociale.

O credință spirituală trebuie să fie infuzată înainte ca acest cuvânt să fie făcut garantul și temelia ei, într-o modalitate spirituală.

1. Credința în Cuvânt. Același Duh binecuvântat care i-a mișcat pe oamenii din vechime să scrie Cuvântul lui Dumnezeu lucrează în cei regenerați o credință pe care nimeni nu o poate distruge. Acel Cuvânt este Cuvântul lui Dumnezeu. Argumentul care aduce stabilitate vine prin puterea Duhului lui Dumnezeu, care face ca sufletul înviat să vadă o măreție divină strălucind în Scriptură, așa încât inima lui este ferm înrădăcinată în acest prim principiu de viață. Sufletul înnoit ajunge să simtă că există o străpungere atât de adâncă în acel Cuvânt, încât el trebuie să fie de la Dumnezeu. Niciun suflet născut din nou nu are nevoie de o argumentație foarte elaborată pentru a fi convins de inspirația divină a Scripturii. El are dovada în sine, care îi vorbește despre originea divină a Cuvântului. Credința produsă în inimă prin puterea Duhului Sfânt este ceea ce îl satisface pe cel ce o are, aducându-i astfel toate argumentele în sprijinul faptului că Scriptura este Cuvântul Dumnezeului celui viu.

2. Credința în Hristos. Nu doar că Duhul binecuvântat lucrează credința în Cuvântul scris – întărind inima înnoită în convingerea veridicității și a autorității sale divine – ci El produce credința în Cuvântul personal, adică în Domnul Isus Hristos. Necesitatea imperativă a acestei acțiuni distincte a Duhului Sfânt a fost demonstrată pe scurt într-un capitol

anterior, dar consider că dacă adaug aici câteva lucruri suplimentare nu ne vom abate cu nimic de la subiect.

Când sufletul a fost trezit de Dumnezeu și convins de păcat, el ajunge să conștientizeze și să își simtă depravarea și ticăloșia, vinovăția sa îngrozitoare, neputința totală de a se apropia de un Dumnezeu sfânt. Sufletul este golit de neprihănirea de sine și de meritele personale, fiind aruncat în țărâna condamnării și a dezgustului de sine. Cu adevărat întunecat este norul care atârnă acum asupra lui: nădejdea este abandonată complet și disperarea îi umple inima. Conștientizarea dureroasă a faptului că bunătatea divină a fost abuzată, Legea Lui a fost călcată în picioare și răbdarea Lui a fost pusă la încercare exclud orice așteptare a îndurării din partea Domnului.

CUM LUCREAZĂ DUHUL SFÂNT CREDINȚA MÂNTUITOARE

Când sufletul s-a scufundat în mlaștina disperării, nicio putere omenească nu este suficient de mare pentru a-l ridica și pentru a-l așeza pe Stâncă. Acum, că sufletul înnoit înțelege nu doar că toate acțiunile sale din trecut sunt încalcări ale Legii lui Dumnezeu, ci și că însăși inima lui este disperat de rea – contaminând chiar rugăciunile și lacrimile sale de întristare – el știe că soarta inevitabilă este pierzarea. Dacă aude Evanghelia, el își spune că această veste bună nu este destinată unui ticălos abandonat ca el; dacă citește Cuvântul, este asigurat că

i se aplică doar denunțurile lui înfricoșate și vaietele lui nediluate. Dacă prietenii credincioși îi amintesc că Hristos a venit pentru a-i căuta și mântui pe cei ce sunt pierduți (Luca 19:10), el presupune că aceștia nu cunosc situația lui extremă. Dacă ei îl îndeamnă să creadă și să se arunce la picioarele îndurării lui Dumnezeu în Hristos, lui i se pare că ei nu fac altceva decât să batjocorească starea lui ticăloasă, căci el descoperă acum că nu mai poate face nimic prin puterile lui după cum nu poate să prindă soarele cu mâinile sale. Toată puterea de sine, tot ajutorul din partea oamenilor, sunt lucruri inutile pentru el.

În cei în care Duhul lucrează credința, El demolează mai întâi zidul pretențiilor omenești, clădirea zidită cu mortarul slab al neprihănirii omului, și distruge temeliele care au fost așezate pe flatarea de sine și pe suficiența firească, așa încât acești oameni par să fie complet separați de Hristos și de harul fără plată al lui Dumnezeu. Odată ce sunt trezit, în loc să îmi imaginez zadarnic că sunt omul pe care Dumnezeu îl va mântui, sunt acum mai degrabă convins că nu pot fi decât acela care trebuie condamnat. Departe de a concluziona că aș avea vreo abilitate prin care să ajut la mântuirea propriei persoane, descopăr că sunt „fără putere” și incapabil de a-L primi pe Hristos ca Domn și Mântuitor, după cum n-aș putea avea putere să mă cațăr la Cer. De aceea, este evident că, pentru a putea ajunge vreodată la Acela care „îl socotește pe păcătos neprihănit” (Rom. 4:5), este nevoie de o putere supranaturală.

Numai Duhul cel atotputernic poate să ridice un suflet zdrobit din prăpastia disperării și să îi dea putere să creadă spre mântuirea sufletului său.

A lui Dumnezeu Duhul Sfânt să fie gloria pentru harul Său suveran în producerea credinței în inima autorului și a fiecărui cititor creștin! Ai obținut pacea și bucuria în credință, dar I-ai mulțumit Celui care a adus pacea, adică „Duhul Sfânt” (Rom. 15:13)? Cui Îi sunt atribuite acea „bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8) și acea pace care „întrece orice pricepere” (Fil. 4:7)? Duhului Sfânt. Aceste lucruri sunt în mod specific lucrarea Lui: „pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom. 14:17; cf. 1 Tes. 1:6). Așadar, să Îi aducem lauda care I se cuvine.

17

DUHUL SFÂNT ȘI UNIREA CREDINCIOSULUI CU HRISTOS

DOUĂ FELURI DE UNIRE

Unul dintre principalele obiective ale Evangheliei este acela al aplicării în aleșii lui Dumnezeu a acelor beneficii sau binecuvântări care se găsesc în Răscumpărătorul. Totuși, aceasta implică în mod necesar comuniunea, și orice comuniune presupune obligatoriu unirea cu Persoana Lui. Pot fi îmbogățit de banii altuia sau avansat prin onorurile altui om? Da, dacă el este garantul¹ sau soțul meu. Petru nu putea fi îndreptățit prin neprihănirea lui Pavel, dar ambii puteau fi îndreptățiți prin neprihănirea lui Hristos care le-a fost atribuită, în condițiile în care amândoi sunt uniți cu același Cap. Potrivit legii, datornicul și garantul sunt priviți ca unul în ce privește obligațiile lor. Capul și membrele formează un singur trup; tulpina și ramurile formează un singur pom, iar un altoi va trăi prin seva unui alt pom, atunci când este inserat în

¹ garant – cineva care garantează pentru datoria altuia.

acesta. Astfel, înainte de a putea primi vreun beneficiu de la Hristos, trebuie să fim uniți cu El. Există două feluri de unire între Hristos și poporul Său: una juridică și una vitală, sau una legală și una spirituală. Prima este acea unire făcută de Dumnezeu între Răscumpărătorul și cei răscumpețați având în vedere desemnarea Lui pentru rolul de Cap federal² al lor. Ea a fost o unire în lege, și El i-a reprezentat și a fost făcut responsabil pentru ei, astfel că beneficiile acțiunilor Lui le-au fost transmise. Aceasta poate fi ilustrată prin cazul unui garant între oameni: se formează o relație între garant și persoana pentru care acesta se angajează să garanteze, astfel că cei doi sunt văzuți ca unul – garantul fiind responsabil pentru datoria contractată de celălalt, plata făcută de el fiind considerată în contul datornicului, acesta din urmă fiind astfel absolvit de orice obligație față de creditor. O legătură asemănătoare se stabilește între Hristos și cei care I-au fost dați de Tatăl.

Dar ceva mai mult a fost necesar așa încât poporul lui Dumnezeu să se poată bucura autentic de beneficiile procurate prin reprezentarea făcută de Hristos. Dumnezeu, pe a Cărui voie suverană este întemeiată toată economia harului, a stabilit nu doar că Fiul Său va juca rolul Garantului celor aleși, ci și că trebuie să existe o relație vitală și legală între ei, ca temelie a părtășiei cu El în toate binecuvântările răscumpețării Lui. În buna Lui plăcere, așa cum ei au fost una în Lege, așa trebuie să fie și spiritual, astfel ca vrednicia și harul lui

² Cap federal – reprezentant al altora într-un legământ sau tratat.

Hristos să poată fi nu doar atribuite, ci și revărsate asupra lor, după cum untdelemnul turnat asupra capului lui Aaron curgea pe hainele lui: „Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui” (Ps. 133:2). Ne vom îndrepta acum către analiza acesteia de pe urmă, unirea vitală și spirituală, pe care creștinul o are cu Hristos.

„ATRAGEREA” INTERIOARĂ

Predicarea Evangheliei prin ambasadorii Domnului Isus este instrumentul rânduit spre împăcarea păcătoșilor și spre aducerea lor acasă, la Dumnezeu, în Hristos. Acest lucru reiese clar din Romani 10:14 și 1 Corinteni 1:21, și mai specific din 2 Corinteni 5:20: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Dar, așa cum am arătat, simpla predicare a Cuvântului, oricât de credincioasă ar fi, nu va aduce nici măcar un singur răzvrătit la picioarele lui Hristos în pocăință, încredere și dedicare. Nu, căci pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să existe lucrările speciale și supranaturale ale Duhului Sfânt: doar în felul acesta este atras omul la Hristos, pentru a-L primi ca Domn și Mântuitor, întrucât Duhul binecuvântat Își are locul cuvenit în inimile și mințile noastre doar în măsura în care acest fapt este păstrat prioritar și cu atenție înaintea noastră.

„Poporul Tău este plin de dorință în ziua puterii Tale” (Ps. 110:3, lit. KJV). Dorința survine prin convingere morală – „cu legături omenești” (Osea 11:4) – așa atrage Duhul Sfânt oamenii la Hristos. Da, prin această convingere morală trebuie să înțelegem nu doar o simplă și banală propunere a lui Hristos, lăsând la alegerea păcătosului dacă se va supune sau nu. Deși Dumnezeu nu forțează voința contrar naturii ei, totuși El pune la lucru o eficacitate reală când „atrage”, iar această atragere constă într-o acțiune nemijlocită a Duhului asupra inimii și a voinței, prin care răzvrătirea și reținerea naturală sunt îndepărtate, iar păcătosul este adus dintr-o stare de indisponibilitate la aceea în care își dorește să vină la Hristos. Acest lucru reiese clar din Efeseni 1:19-20, pe care îl cităm aici.

„și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”.

Aici avem de-a face cu mai mult decât o simplă propunere făcută voinței omului. În acest act este pusă la lucru puterea lui Dumnezeu, o putere mare, puterea nemăsurată a lui Dumnezeu, iar această putere are în ea o eficacitate sigură. Dumnezeu lucrează asupra inimilor și a voințelor copiilor Lui „după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți” – și ambele sunt minuni ale puterii divine. Astfel, Dumnezeu împlinește „cu

putere toată buna plăcere a bunătății Sale și lucrarea credinței” (2 Tes. 1:11). Dacă „brațul Domnului” nu este descoperit (Isaia 53:1), nimeni nu va crede „vestea” Lui.

UNIRE SPIRITUALĂ

De aceea, unirea spirituală cu Hristos este realizată deopotrivă prin predicarea exterioară a Evangheliei și prin „atragera” interioară de către Tatăl. Haideți să observăm funiile cu care Hristos și credinciosul sunt legați împreună. Două sunt aceste funii, anume Duhul Sfânt de partea lui Hristos, respectiv credința, de partea noastră. De partea lui Hristos, Duhul face învierea noastră la viață spirituală, prin care Hristos Se alipește de noi. De partea noastră, odată ce suntem astfel înviați, credința este gestul prin care noi ne alipim de Hristos. Mai întâi trebuie ca Hristos să ne apuce, pentru ca apoi noi să Îl putem apuca (Fil. 3:12). Niciun act viu al credinței nu se poate manifesta fără a ne fi fost dat mai întâi un principiu de viață. Astfel, Hristos este în cel credincios prin Duhul Lui, pentru ca apoi credinciosul să fie în Hristos prin credință. Hristos este în cel credincios prin locuire; cel credincios este în Hristos prin implantare (Rom. 6:3-5). Hristos este în cel credincios așa cum capul este în trup; noi suntem în Hristos așa cum membrele sunt legate de cap.

„Cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Cor. 6:17). Același Duh care este în Cap este și în membrele trupului Său tainic, o unire vitală fiind făcută între ei.

Hristos este în Cer iar noi suntem pe pământ, dar Duhul, care este omniprezent, este legătura dintre noi și El. „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci” (1 Cor. 12:13) – ce poate fi mai clar? „Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său” (1 Ioan 4:13).

Astfel, Hristos este pentru poporul Său un Cap nu doar spre conducerea lui, ci și pentru a-l influența. Deși legăturile dintre Răscumpărător și cei răscumparați sunt spirituale și invizibile, totuși ele sunt atât de reale și intime, încât El locuiește în ei și ei în El, căci „legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții” (Rom. 8:2).

„Și dacă Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce L-a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom. 8:11), și aceasta pentru că Duhul este legătura unirii dintre noi și Hristos. Deoarece în Cap și în membrele Lui se găsește același Duh, El va lucra aceleași efecte în El și în noi. Atunci când Capul se ridică, membrele Îl urmează, căci au fost rânduite să se asemene cu El (Rom. 8:29) – acum în ascultare și suferință, și mai târziu în fericire și slavă. Hristos a fost înviat prin Duhul sfințeniei (Rom. 1:4), și așa vom fi și noi înviați, căci am primit deja pârga învierii când am fost aduși de la moarte la viață.

18

DUHUL SFÂNT LOCUIEȘTE ÎN CEL CREDINCIOS

DUHUL SFÂNT ȘI HRISTOS MERG ÎMPREUNĂ

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9).

Posesia Duhului Sfânt este semnul distinctiv al creștinului, căci a fi fără Duhul este dovada clară că nu Îl avem nici pe Hristos – „nu este al Lui”: ce cuvinte îngrozitoare! Mai apoi, cititorul meu, dacă nu suntem ai lui Hristos, ai cui suntem? Răspunsul obligatoriu trebuie să fie că suntem ai Satanei, căci nu există un al treilea posesor al oamenilor. În trecut, noi toți eram supuși ai împărăției întunericului, robi ai Satanei, moștenitori ai mâniei. Întrebările esențiale pe care fiecare dintre noi trebuie să ni le punem și la care trebuie să răspundem foarte precis sunt acestea: Am fost scos din acea stare îngrozitoare? Am fost adus în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu, făcut moștenitor al lui Dumnezeu și locuit de

Duhul Său cel Sfânt? Observați că Duhul și Hristos merg împreună. Dacă Îl avem pe Hristos ca Răscumpărător al nostru, atunci Îl avem și pe Duhul Sfânt care locuiește în noi.

Dar dacă nu Îl avem pe Duhul, nu suntem ai lui Hristos. Putem fi membri în „biserica” Lui vizibilă, putem să ne apropiem de El în sens exterior prin asociere cu poporul Său, dar dacă nu suntem părtași acelei uniri vitale care survine din locuirea noastră interioară de Duhul Sfânt, suntem ai Lui doar cu numele.

„Duhul îi vizitează cu acțiunile Sale pe mulți dintre cei ce sunt neregenerați, dar aceștia se împotrivesc și Îl sting. Prin contrast, El locuiește și stăpânește în toți cei care sunt sfințiți. El stă acolo ca un om aflat în propria casă, unde este constant și binevenit, și unde are stăpânirea. Ar trebui să ne punem această întrebare în inimile noastre: cine locuiește, cine stăpânește, cine păzește casa mea? Ce interese are cel care locuiește în mine?” (Matthew Henry).¹

Duhul Sfânt Îi aparține lui Hristos (Evrei 1:9) și purcede de la El. Duhul este trimis de Hristos ca Mijlocitor (Ioan 1:33; 15:26; Luca 24:49; F.A. 2:33). El este dat poporului lui Dumnezeu ca urmare a răscumpărării acestora de către Hristos de sub blestemul Legii (Gal. 3:13-14).

¹ Matthew Henry (1662-1714) – predicator, autor și comentator presbiterian. Comentariul său la întreaga Biblie este cel mai cunoscut comentariu devoțional, datorită bunului simț, a clarității și gândirii pătrunzătoare în sensul scrierilor sfinte.

Tot ce avem, avem în și de la Fiul. Duhul Îi este dat lui Hristos nemijlocit, dar nouă ne este dat în sens derivat. El locuiește în Hristos pentru că este parte din esența Dumnezeirii, dar locuiește în noi prin lucrarea Sa.² De aceea, Duhul este numit „Duhul lui Hristos” (Rom. 8:9) și „Duhul Fiului” (Gal. 4:6); astfel, se poate spune că Hristos „trăiește în noi” (Gal. 2:20).

Hristos este marele Izvor al apelor vieții, și din El purced orice dar și orice har. El este Capul glorios care comunică sau trimite de la El acel Duh care înviază, sfințește și ocrotește poporul Său. Ce valoare mare ar trebui să punem asupra Persoanei și a lucrării binecuvântate a Duhului Sfânt atunci când învățăm că El este darul, moștenirea pe care Hristos a lăsat-o ucenicilor Lui pe perioada absenței Sale!

„Cum s-ar bucura unii dacă ar putea intra în posesia celei mai mici rămășițe a vreunui lucru care l-a aparținut Domnului nostru în zilele Sale trupești, chiar dacă astfel de lucruri nu le pot fi de niciun folos. Ce mare este mulțimea de oameni intitulați creștini, care se laudă cu anumite bucățele dintr-un lemn despre care cred că a fost crucea pe care El a suferit. Dragostea abuzată prin superstiții stă la temelia acestei deșertăciuni, căci astfel de oameni s-ar năpusti să îmbrățișeze orice lucru care le-ar putea rămâne de pe urma Mântuitorului care a murit. Dar El nu le-a lăsat astfel de lucruri, și

² Autorul se referă la faptul că Duhul Sfânt locuiește deopotrivă în Hristos și în cei credincioși, însă Duhul este „înrădăcinat” (*lat. radix*) în și purcede de la Hristos, în timp ce, în cazul credinciosului, Duhul intră și locuiește în el.

nici nu a binecuvântat sau sfințit nimic dintre acestea cu vreun scop sfânt. De aceea, abuzul acestor lucruri a fost pedepsit cu orbire și idolatrie. În ce privește Evanghelia, însă, mărturia clară este aceasta: inima Lui s-a revărsat de dragoste față de ucenicii Săi și de grijă pentru ei, și El a privit la ceea ce aveau să fie starea, lucrarea și ispitele lor în această lume, și astfel a pus la lucru providența Lui în ce privește orice nevoie a lor. El a fâgăduit că va pleca, dar că le va da Duhul Sfânt, care va rămâne în ei pentru totdeauna” (John Owen).

Afirmările Sfintei Scripturi pe acest subiect uimitor și glorios sunt clare și specifice. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Cor. 3:16); „pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6).

„Observați unde se spune că locuiește Duhul: nu în minte – eroarea fatală a multora – ci în inimă. Desigur că El iluminează mintea cu adevărul, dar El nu locuiește acolo. El Își croiește calea către inima înnoită și sfințită, și Își așează locuința acolo. El locuiește acolo și revărsă în inimă dragostea lui Dumnezeu. Tot acolo, El inspiră acel strigăt de ‚Ava, Tată’. Chiar dacă acel strigăt poate fi unul firav, totuși acolo este glasul Duhului care locuiește în interior, și care se întâlnește cu un răspuns în inima lui Dumnezeu. Cât de calde sunt cuvintele lui Pavel către Timotei: ‚Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care

locuiește în noi' (2 Tim. 1:14)".³

TEMEIUL LOCUIRII CREDINCIOSULUI DE CĂTRE DUHUL SFÂNT

Temeiul locuirii credinciosului de către Duhul Sfânt comportă două aspecte. În primul rând, el ține de răscumpărare. Acest lucru este ilustrat cel mai clar prin curățarea leprosului, un simbol al păcătosului. „Preotul să ia din sângele jertfei de ispășire; să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul cel mare de la mâna lui dreaptă, și pe degetul cel mare de la piciorul drept... Din untdelemnul care-i mai rămâne în mână, preotul să pună pe (moalele) marginea urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare al piciorului drept, deasupra sângelui de la jertfa pentru vină” (Lev. 14:14, 17). Ce metaforă uimitoare era aceasta: „untdelemnul” (simbolul Duhului Sfânt) era pus „deasupra sângelui” – și înțelegem de aici că Duhul Sfânt poate locui în cei păcătoși doar pe temeiul ispășirii, iar acest lucru elimină din start meritele omenești.

Trebuie să existe de asemenea o potrivire morală. Duhul Sfânt nu va locui în cei răzvrățiți și necredincioși. „Voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt” (Efes. 1:13).

Numai cei care ascultă de porunca, „nu vă înjugați la un

³ Sursa acestui citat lipsește în manuscrisul original. —*Editor*

jug nepotrivit cu cei necredincioși”, beneficiază de făgăduința lui Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor” (2 Cor. 6:16). Când inima este pregătită, respingând toți idoli, primindu-L pe Hristos ca Domn și punându-și încrederea în meritele jertfei Sale, Duhul Sfânt intră, luând-o în posesie spre a fi folosită pentru Hristos. Când renunțăm la noi înșine înaintea Domnului, El acceptă dedicarea noastră spre a face din trupurile noastre templele Duhului Sfânt, loc în care El hrănește interesele Sale împotriva oricărei opoziții a diavolului.

Dacă ne gândim că Duhul Sfânt locuiește în cei credincioși, trebuie să ne păzim ca nu cumva să căpătăm idei greșite legate de această realitate grandioasă, idei care să dezonoareze Persoana Sa. El nu locuiește astfel încât să infuzeze în om atributele și perfecțiunile care țin de esența Sa – cum ar fi omnisciența și omnipotența Lui – căci ar fi o blasfemie să pretindem așa ceva. Dar acțiunile Sale mântuitoare și sfințitoare ne sunt comunicate la fel cum se spune despre soare că pătrunde într-o cameră, razele lui strălucitoare luminând-o și căldura lui simțindu-se în cameră. Mai mult, nu trebuie să ne imaginăm că harurile și influențele Duhului locuiesc în noi în aceeași manieră și în aceeași măsură ca în Hristos, căci în cazul Lui, Dumnezeu „nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 3:34), întrucât în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii.

Acest lucru pune temelia celor mai serioase chemări și a celor mai puternice îndemnuri. Este trupul meu un templu pentru Duhul Sfânt? Atunci cât de dedicat ar trebui să fiu

față de Dumnezeu și în slujirea Lui! Sunt locuit de Duhul lui Hristos? Atunci cum ar trebui să aplec urechea la șoapta Lui cea mai suavă, voința în față îndemnului Său cel mai blând, și inima față de influența Lui sacră. Atunci când ignorăm glasul Său și nu ne supunem îndemnurilor Lui, Duhul Sfânt este întristat, Hristos este dezonorat, iar din toată această situație nu avem decât de pierdut. Cea mai mare binecuvântare pe care o avem este această locuire a Duhului Sfânt. De aceea, haideți să cerem harul de a trăi o viață potrivită acestei binecuvântări.

CE DENOTĂ „LOCUIREA”

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi” (Rom. 8:9). Prin expresia „locuiește” sunt avute în vedere trei lucruri.

În primul rând, aici se face referire la *intimitate*. Așa cum cel ce locuiește într-o casă este mai familiarizat cu acel loc decât cu oricare altul, tot așa este situația Duhului Sfânt în inimile celor răscumpărați de Hristos. Dumnezeu Duhul este omniprezent, existând în esența Lui în orice loc, nepuțând fi exclus de undeva: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Ps. 139:7). Dar, întrucât se spune despre Dumnezeu că manifestă o prezență mai specială acolo unde Își arată puterea și prezența, așa cum Cerul este „locașul Lui”, la fel este situația Duhului Sfânt. El există în cei credincioși nu doar prin efectele providenței comune, ci și prin acțiunile Sale pline de har și prin

prezența Sa familiară. „Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:17). Lumea oamenilor firești este una alcătuită din ființe complet străine de Duhul lui Dumnezeu, acestea neîntâlnindu-se cu acțiunile Sale sfințitoare. De aceea, El Își descoperă prezența intimă doar în cei care sunt înviați de El.

În al doilea rând, în pasajul de mai sus avem de-a face cu un indiciu care face referire la *constantă*: „a locui” face referire la o locuință permanentă. Duhul nu îi afectează pe cei regenerați doar printr-o acțiune trecătoare și nu vine „asupra” lor doar ocazional, așa cum a făcut cu profeții din vechime, când i-a înzestrat pentru o anumită slujire peste măsura abilităților obișnuite, ci El locuiește în cel credincios prin a lucra efecte care sunt de durată. El vine în cel credincios nu ca un vizitator, ci ca un Locuitor: El este în interiorul nostru „un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Duhul Sfânt locuiește în inima înnoită așa încât, prin influența Sa constantă și continuă, El menține viața harului în noi. Prin Duhul binecuvântat, creștinii sunt „pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efes. 4:30).

În al treilea rând, pasajul vorbește despre *suveranitate*: acest lucru reiese din termenul „a locui”. El este Stăpânul casei, nu un chiriaș. Ca urmare a faptului că trupul credinciosului este templul Duhului Sfânt, apostolul subliniază implicația necesară legată de suveranitate, spunând că el nu mai

„este al lui” (1 Cor. 6:19).

Anterior, el fusese în posesia unui alt stăpân, adică în posesia Satanei și, în cazul unora, acest duh rău a spus: „Mă voi întoarce în casa mea” (Matei 12:44). Dar Duhul Sfânt l-a deposedat pe cel rău, iar inima sfințită a devenit casa Lui, locul unde Duhul poruncește și stăpânește după voia Sa. Să ne gândim iarăși la metafora sanctuarului: „nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Cor. 3:16). Un „templu” este un locaș sacru, folosit pentru onoarea și gloria lui Dumnezeu, locul unde El trebuie să primească reverență și închinare, și de unde toți idolii trebuie izgoniți.

CE FACE DUHUL CARE LOCUIEȘTE

Duhul Sfânt care locuiește în interiorul credinciosului este legătura prin care acesta este unit cu Hristos. De aceea, dacă descoperim că Duhul Sfânt locuiește în noi, putem să concluzionăm fără să greșim că am fost „alipiți de Domnul”. Acest adevăr este dovedit cât se poate de clar prin cuvintele Mântuitorului, când El a spus: „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, - Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una” (Ioan 17:22-23). Gloria umanității lui Hristos a stat în unirea Sa cu Dumnezeirea. Cum a fost aceasta unită? Prin Duhul Sfânt. Tocmai această „glorie” a lui Hristos i-a fost dată poporului Său: „Eu în ei”, lucru care se face prin

Duhul sfințitor, legătura unirii noastre cu El.

Duhul Sfânt ce locuiește în omul credincios este semnul distinctiv clar al eliberării acestuia din legământul faptelor,⁴ legământ sub care se află orice persoană care nu Îl are pe Hristos. Dreptul nostru la privilegiile speciale ale noului legământ, drept de care nu au parte decât cei care sunt ai lui Hristos, constituie o altă modalitate de a afirma că aleșii Lui nu sunt „sub Lege, ci sub har” (Rom. 6:14). Acest adevăr rezultă clar din raționamentul apostolului din Galateni 4:6-7: „pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’ Așa că nu mai ești rob, ci fiu”. Spiritul vechiului legământ este unul al servilismului, un duh de frică și de robie, iar cei care se află sub acest legământ nu sunt „fi”, ci robi. Spiritul noului legământ este acela al libertății, al copiilor, al celor care moștenesc fâgăduințele binecuvântate și imunitățile regale conținute în acel legământ al harului.

Duhul Sfânt ce locuiește în cel credincios este pecetea sigură și arvuna mântuirii veșnice. Punerea în aplicare a hotărârii veșnice a dragostei electivă a lui Dumnezeu – „atras” (Ier. 31:3, lit. KJV) – și aplicarea virtuților și a beneficiilor morții lui Hristos prin Duhul (Gal. 3:13-14) constituie dovada sigură a părtășiei noastre personale cu Răscumpărătorul.

⁴ Legământul faptelor – acordul sau înțelegerea pe care Dumnezeu a stabilit-o cu Adam în Grădina Edenului, înaintea căderii acestuia în păcat. Ea a stabilit obligația omului de a asculta de Dumnezeu, atașând acesteia pedeapsa cu moartea în cazul neascultării (Gen. 2:16-17).

Adevărul acesta este demonstrat clar în versete precum 1 Petru 1:2: „aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos”.

Decretul veșnic al lui Dumnezeu este împlinit, iar sângele lui Hristos este stropit asupra noastră atunci când primim Duhul sfințirii. Locuirea celui credincios de către Duhul Sfânt constituie garanția și arvuna moștenirii lui veșnice: „El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1:22).

DOVEZI ALE LOCUIRII DUHULUI SFÂNT ÎN SUFLET

Care sunt dovezile și roadele locuirii Duhului Sfânt în suflet?

În primul rând, oriunde locuiește Duhul, El produce într-o anumită măsură *omorârea și supunerea relexlor*. „Duhul [poftește] împotriva firii pământești” (Gal. 5:17), iar credincioșii, „prin Duhul, fac să moară faptele trupului” (Rom. 8:13). Aceasta este o componentă specială a lucrării Sale de sfințire. Chiar dacă El nu ucide păcatul în cei credincioși, El îl supune. Chiar dacă nu supune firea pământească așa încât ea să nu îi mai tulbure și nici să nu îi mai pângărească pe cei credincioși, stăpânirea ei este luată. Eliberarea totală și perfectă din prezența păcatului îi așteaptă pe cei credincioși în Rai. Acum, însă, animați fiind de Duhul Sfânt care locuiește

în ei, creștinii se leapădă de ei înșiși și folosesc mijloacele harului pe care Dumnezeu le-a rânduit spre eliberarea de sub puterea stăpânitoare a păcatului.

În al doilea rând, oriunde locuiește Duhul, El produce *un duh de rugăciune*. „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Rom. 8:26). Cele două lucruri sunt inseparabile: oriunde El este revărsat ca Duh al harului, El este trimis și ca Duh de rugăciune (Zah. 12:10).

El îi ajută pe creștini înainte ca ei să se roage prin a le trezi dorințele spirituale și prin a le stimula simțămintele sfinte. El îi ajută în rugăciune prin a-i învăța să ceară acele lucruri care sunt potrivite voii lui Dumnezeu. El este Cel care smerește mândria în inimile lor, le pune în acțiune voințele leneșe și îi face puternici în slăbiciune. El îi ajută și după rugăciune, trezind în ei nădejdea și răbdarea în așteptarea răspunsurilor de la Dumnezeu.

În al treilea rând, oriunde locuiește Duhul, El lucrează o *atitudine cerească și spirituală a minții*.

„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Rom. 8:5-6).

Acțiunile fiecărei ființe urmează esența și înclinația naturii ei. Dacă Dumnezeu, Hristos și Cerul angajează ferm gândurile și dorințele sufletului, acolo există Duhul lui Dumnezeu. Există momente în viața fiecărui credincios când acesta exclamă: „Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine” (Ps. 139:17-18) – și ia-tă atitudinea sfântă ce constituie însăși viața celui regenerat.

Dar, spune creștinul sincer, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în mine, ar putea inima mea să fie atât de reținută sau împotrivoitoare față de disciplinele spirituale? Răspunsul este că însăși faptul că ești împovărat și tulburat de această stare tristă dovedește prezența vieții spirituale în sufletul tău. Trebuie să ținem minte că există o diferență uriașă între a fi mort spiritual și a lupta cu lucrurile care atrag spre moarte spirituală: prima este starea celor neregenerați, în timp ce cealaltă este boala și subiectul suspinelor miilor de credincioși. Observați că David s-a rugat de nouă ori într-un singur psalm, „Înviează-mă, Doamne!” (Ps. 119). Chiar dacă acest lucru se întâmplă adesea, nu este o trăsătură care să îl definească pe cel credincios: există perioade când Domnul revarsă acțiunile Lui în inima ta, îți lărgeste dorințele și îți eliberează sufletul, ceea ce constituie dovada clară că nu ai fost părăsit de Mângâietorul.

19

DUHUL SFÂNT ÎL ÎNVAȚĂ PE CREDINCIOS

ÎNVĂȚAȚI DE DUHUL SFÂNT

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile” (Ioan 14:26). Aceste cuvinte și-au găsit prima împlinire în cei cărora le-au fost adresate atunci, căci apostolii au fost atât de umpluți și călăuziți de Duhul Sfânt, încât propovăduirea Evangheliei de către ei a fost fără greșală și scrierile lor fără eroare. Acei ambasadori inițiali ai lui Hristos au fost atât de bine învățați de a treia Persoană a Trinității încât ceea ce ei au propovăduit a fost însuși gândul lui Dumnezeu. Cea de-a doua împlinire a făgăduinței Mântuitorului a avut loc în acei bărbați pe care El i-a chemat să predice Evanghelia de-a lungul epocii creștine. Acestora din urmă nu le-au fost date noi revelații, ci ei au propovăduit și propovăduiesc potrivit cu măsura variată de credință și cu lucrarea specifică ce le-a fost atribuită, fiind iluminați de Duhul așa încât adevărul lui Dumnezeu a fost predicat în credincioșie. Cea de-a treia și cea

mai largă aplicare a cuvintelor Domnului nostru are loc în întreaga casă a credinței, și către acest sens ne vom îndrepta atenția în cele ce urmează.

Scriptura spune că „toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului” (Isaia 54:13; cf. Ioan 6:45). Iată unul dintre semnele distinctive ale celor regenerați: toți sunt „învățați de Domnul”. Mulțimi de oameni religioși neregenerați sunt învățați în literatura Scripturii, unii dintre ei destul de bine. Ei sunt bine familiarizați cu realitățile istorice și cu doctrinele creștinismului, dar învățătura lor a venit doar prin mijloace omenești – prin părinți, prin învățători de școală duminicală sau prin lectura cărților religioase. Cunoașterea intelectuală a lucrurilor spirituale este considerabilă, sănătoasă și clară în cazul lor. Totuși, ea nu este însoțită de vreo ungere cerească, nici de putere mântuitoare sau de efecte transformatoare.

În același fel, există mii de predicatori care se arată dezgustați de ereziile teologilor moderni și care luptă cu tot zelul în apărarea credinței. Ei au parte de educație în institute biblice și în școli teologice, și totuși temerea mea este că mulți dintre ei sunt complet străini de minunea harului produsă în inima lor. Și cât de potrivit este ca fiecare dintre noi să ne cercetăm cu toată sârguința în acest aspect!

Este un lucru ușor de observat și pe care oricine îl poate testa, că o mare parte a membrilor denominațiilor evanghelice au fost aduși în biserici din copilărie de către părinții lor.

Marea majoritate a celor din bisericile prezbiteriene de astăzi au avut părinți prezbiterieni, care și-au învățat copiii în credința lor. Același lucru este adevărat în ceea ce îi privește pe bapțiști, metodiști, ca și cei ce se află în părtășia adunărilor de frați. Generația actuală a fost crescută să creadă în doctrinele și obiceiurile religioase ale strămoșilor lor.

Departate de noi să spunem că, pentru că un om este prezbiterian și că, dacă a avut părinți prezbiterieni și l-au învățat Catehismul de la Westminster,¹ orice cunoștință pe care acesta ar putea să o aibă în ce privește lucrurile divine ar fi strict tradițională și teoretică. Nicidecum. Totuși, ceea ce pot spune este că o astfel de educație în litera adevărului face mai dificil să știi dacă acea persoană a fost sau nu învățată de Domnul, lucru care necesită o cercetare de sine mult mai atentă.

Chiar dacă noi nu credem că harul se transmite prin sânge, totuși suntem convingeți, ca o regulă generală, chiar dacă există multe excepții, că Dumnezeu îi plasează pe aleșii Lui în familii unde există cel puțin unul dintre părinți care Îl iubesc și caută să Îl slujească, și unde acel suflet ales va fi hrănit în frica și învățătura Domnului. Cel puțin trei pătrimi dintre creștinii pe care i-am cunoscut și am avut oportunitatea să îi întreb, aveau în familiile lor un tată sau o mamă care se ruga

¹ Catehismul Mare de la Westminster (1646) – scris de Westminster Assembly după finalizarea Mărturisirii de Credință de la Westminster (1646), cu scopul de a-i ajuta pe tați să dea învățatură sănătoasă în familiile lor.

și care citea Scriptura. Totuși, pe de altă parte, suntem obligați să recunoaștem că trei pătrimi dintre preținșii credincioși pe care i-am întâlnit au avut de asemenea părinți religioși, care i-au trimis la școala duminicală și care au căutat să îi educe în credința lor. Din nefericire, aceștia se bazează acum pe cunoașterea intelectuală a adevărului, confundând-o cu o experiență mântuitoare a acestuia. Această categorie de oameni este cel mai greu de atins cu Evanghelia. Este cel mai dificil să convingi un astfel de om să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă a fost sau nu învățat de Dumnezeu, fiind mai greu să le vorbești lor decât celor care n-au nicio pretenție de credință.

Nu trebuie să concluzionăm din ceea ce am spus mai de vreme că, acolo unde Duhul Sfânt învață un suflet, El nu ar folosi niciun fel de instrumente omenești. Nicidecum. Este adevărat că Duhul este suveran și, de aceea, lucrează unde dorește și când dorește. Tot așa, este o realitate că El este atotputernic, nefiind obligat să folosească mijloace, motiv pentru care lucrează așa cum vrea.

Cu toate acestea, El consideră frecvent de cuviință să folosească mijloace și instrumente foarte firave, în fapt aceasta părând să fie caracteristica generală a acțiunilor Lui, El lucrând prin oameni, uneori chiar prin copilași. Totuși, trebuie să spun cu hotărâre că nicio predicare, catehizare sau lectură nu produce vreun rezultat dătător de viață și spiritual decât dacă Dumnezeu Duhul Sfânt găsește plăcere să binecuvân-

teze acel instrument și să aplice puterea Sa în inima acelui individ. Astfel, există mulți oameni care au trecut de la moarte la viață și au fost aduși în punctul în care au iubit adevărul prin aplicarea de către Duhul a învățaturii venită printr-un părinte evlavios sau printr-un învățător de școală duminicală. Tot așa, există unii care nu s-au bucurat niciodată de astfel de privilegii, și totuși au fost învățați de Dumnezeu în mod autentic și profund.

TESTE ALE ÎNVĂȚĂTURII CARE VINE DE LA DUHUL SFÂNT

Din tot ceea ce s-a spus mai sus rezultă o întrebare foarte pertinentă: Cum aș putea să știu dacă învățătura pe care am primit-o a fost de la Duhul Sfânt? Răspunsul simplu și suficient este acesta: prin efectele produse.

În primul rând, acea cunoaștere spirituală pe care o dă învățătura Duhului Sfânt este una care *acționează*. Ea nu este doar o informație care se adaugă tezaurului nostru mental, ci Cuvântul inspirat care stârnește sufletul la acțiune. „Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). Lumina pe care Duhul Sfânt o aduce atinge inima. Ea încălzește inima și o înflăcărează pentru Dumnezeu. Ea stăpânește peste inimă și o aduce în dedicare față de Dumnezeu. Ea modelează inima și impregnează chipul lui Dumnezeu asupra

ei. De aceea, iată testul adevărului: Cât de mult îți afectează inima învățătura pe care ai primit-o și lucrurile divine pe care le cunoști?

În al doilea rând, acea cunoștință pe care Duhul Sfânt o aduce este una ce *smereste sufletul*. „Cunoștința îngâmfă” (1 Cor. 8:1), adică simpla cunoaștere teoretică și intelectuală pe care o putem primi într-o modalitate naturală, de la oameni sau din cărți. Prin contrast, cunoașterea spirituală care vine de la Dumnezeu îi descoperă omului planurile lui deșarte, ignoranța și lipsa de vrednicie, iar aceste lucruri îl smeresc. Învățătura pe care Duhul Sfânt o dă scoate la iveală păcătoșenia și ticăloșia noastră, lipsa de asemănare cu Hristos, lipsa noastră de sfințenie – toate acestea făcându-ne mici în ochii noștri. Printre cei născuți dintre femei, nu a fost niciunul mai mare ca Ioan Botezătorul: privilegiile care i-au fost date au fost minunate și lumina cu care a fost favorizat a fost bogată. Ce efect a avut aceasta asupra lui? „El este Acela care vine după mine, și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii” (Ioan 1:27). Cine a avut o privescătoare atât de profundă asupra lucrurilor cerești cum a avut Pavel? S-a lăudat el oare ca fiind „cel mai mare învățător biblic al secolului”? Nu, ci el a spus: „mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții” (Efes. 3:8). Iată așadar, un alt test sigur: Cât de mult te-a smerit învățătura pe care ai primit-o?

În al treilea rând, cunoștința care vine de la Duhul Sfânt

este una care *disprețuiește lumea*. Ea îl face pe om să aibă gânduri neînsemnate în legătură cu acele lucruri pe care aproapele lui neregenerat le prețuiește atât de mult și pe care el însuși le prețuia anterior. Această învățătură îi deschide ochii ca să vadă caracterul trecător și lipsa de valoare a onorurilor, bogățiilor și faimei lumești. Ea îl face să perceapă că toate locurile de sub soare sunt doar deșertăciune. Ea îl face să conștientizeze că lumea este lingușitoare, amăgitoare și mincinoasă, amăgind inimile a milioane de oameni. Acolo unde Duhul Sfânt revelează lucrurile veșnice, cele trecătoare sunt ignorate. Acele lucruri care erau cândva un câștig, sunt socotite acum ca o pierdere, ca un gunoi (Fil. 3:4-9). Învățătura dată de Duhul Sfânt ridică inima cu mult deasupra lumii acesteia pieritoare. Iată un alt test sigur: te-a determinat cunoașterea lucrurilor spirituale să ții la distanță lucrurile trecătoare și să disprețuiești plăcerile vâdate de alții cu atâta insistență?

În al patrulea rând, cunoașterea pe care învățătura Duhului o dă este una *transformatoare*. Lumina lui Dumnezeu arată cât de departe suntem de a satisface standardul revelat de Sfânta Scriptură, și ne îndeamnă la străduințele sfinte de a lăsa deoparte orice piedică și de a alerga cu răbdare în cursa dinaintea noastră. Învățătura Duhului ne determină să „o rupem cu păgânătatea” și „să trăim în veacul de acum cu cumplitare, dreptate și evlavie” (Tit 2:12). „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul

Domnului” (2 Cor. 3:18). Iată așadar, încă un test categoric: Cât de mult îți influențează inima cunoașterea lucrurilor spirituale? Cât îți călăuzesc ele voința și cât îți reglementează viața? Dacă ai o lumină spirituală mai mare, te face ea să ai o conștiință mai sensibilă, un caracter și un comportament mai asemănător cu ale lui Hristos? Dacă nu, poate că această cunoștință este zadarnică, lipsită de valoare și nu va face decât să adauge la condamnarea ta.

DUHUL SFÂNT APLICĂ ADEVĂRUL CUVÂNTULUI ÎN INIMĂ

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile” (Ioan 14:26).

Cât de urgent avem nevoie de un Învățător divin! O cunoaștere naturală și strict mentală a lucrurilor divine poate fi obținută prin oameni, dar una experimentală nu poate fi dată decât de Dumnezeu însuși.

Eu aș putea să mă dedic studiului Scripturii în același fel cum aș studia o anumită știință sau cum aș dori să stăpânesc o limbă străină. Prin sârguință și aplecare asupra disciplinei de studiu, prin efort perseverent și prin folosirea lucrărilor de referință (comentarii etc.), aș putea să capăt o cunoaștere clară și cuprinzătoare a literei Cuvântului lui Dumnezeu, și chiar să devin un predicator abil, dar nu pot să obțin o cunoaștere a lui care să-mi afecteze inima, să-mi curețe sufletul

și să îmi modeleze inima după standardul Cuvântului. Numai Duhul adevărului poate scrie Legea lui Dumnezeu în inima mea, numai El poate impregna chipul lui Dumnezeu în sufletul meu și să mă sfințească prin adevărul Lui.

Conștiința mă informează că sunt un păcătos, iar predicatorul mă poate convinge că, fără Hristos, sunt pierdut pe veci – dar niciunul dintre aceste instrumente nu este suficient pentru a mă determina să Îl primesc ca Domnul și Mântuitorul meu. Un singur om poate să ducă un cal la apă, dar zece oameni nu îl pot face să bea, dacă acesta nu vrea. Isus însuși a fost „uns să vestească Evanghelia” (Luca 4:18), și El a făcut acest lucru cu un zel pentru gloria lui Dumnezeu și cu o compasiune pentru suflete cum nimeni altcineva nu a avut, și totuși El a trebuit să le spună celor ce le vorbea: „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40). Ce dovadă este aceasta că avem nevoie de mai mult decât simpla prezentare exterioară a adevărului! Trebuie să existe o aplicare interioară a lui în inimă, prin putere divină, dacă vrem ca voința să fie mișcată la acțiune. Iată în ce constă învățarea noastră de către Duhul: ea este o comunicare eficace a Cuvântului, care lucrează cu putere în suflet.

Dar de ce observăm atât de mulți preținși creștini că își schimbă gândirea atât de repede și atât de ușor? Care este motivul pentru care există atât de multe mii de suflete instabile, care „plutesc încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățatură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele

de amăgire” (Efes. 4:14)? De ce este posibil ca ei să fie anul acesta sub predicarea unuia care spune adevărul și pretind să creadă și să se bucure de mesajele lui, în timp ce anul viitor se așază sub lucrarea unui om al ereziei și îi acceptă opiniile din inimă? Cauza trebuie să fie realitatea că ei n-au fost niciodată învățați de Duhul. „Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut” (Ecl. 3:14). Ceea ce Duhul Sfânt scrie în inimă rămâne: „ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi” (1 Ioan 2:27), astfel că această învățătură nu poate fi ștersă nici de oameni și nici de diavolul.

Cum se face că atât de mulți preținși creștini sunt lipsiți de roade în viețile lor? Lună de lună și an după an, ei participă la mijloacele harului, și totuși rămân neschimbați. Vistieria informației lor religioase crește foarte mult, cunoașterea intelectuală a adevărului avansează și ea, dar viețile lor rămân netransformate. Nu vedem lepădare de sine, luarea crucii și umblarea după Hristosul disprețuit pe calea îngustă a sfințeniei personale. Nu există dezgust de sine, nici smerenie, nici deplângerea păcatului interior, și nici omorârea lui. Nu se poate vedea o dragoste tot mai profundă pentru Hristos, dragoste dovedită alergând pe calea poruncilor Lui. Astfel de oameni „învăță întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Tim. 3:7), adică nu ajung la acea cunoaștere vie, experimentală, care să îi afecteze și să îi transforme. Ei nu sunt învățați de Duhul.

Care este explicația pentru care, în vremurile de ispită și în ceasul morții, atât de mulți oameni cad în disperare? Cauza este că aceștia nu și-au zidit casa pe Stâncă. De aceea, așa cum Domnul Isus a spus, „a dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare” (Matei 7:27). Ea nu putea să reziste testului. Când au venit încercările și necazurile, ispitele și persecuțiile, temelia ei nesigură a fost expusă. Observați apoi trăsătura specifică pe care Hristos o ilustrează aici: „oricine aude aceste cuvinte ale Mele [poruncile Sale foarte disprețuite din Predica de pe Munte], și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip” (v. 26). Oamenii pot continua să meargă pe căile lumești, în practici rele și obiceiuri păcătoase, având o cunoaștere cu mintea despre Hristos, și închipuindu-și că ea îi va mântui, însă când vor ajunge la „malurile umflate ale Iordanului” (Jer. 12:5), insuficiența acesteia va ieși la iveală.

O, dragă cititor, o cunoaștere mântuitoare nu doar vizează doar lucrurile divine, ci este o cunoaștere pe care o primim de la Dumnezeu. Ea nu doar că Îl are pe Dumnezeu ca obiect, ci Dumnezeu este Autorul ei. Trebuie să existe nu doar o cunoaștere a lucrurilor spirituale, ci și o cunoaștere spirituală a lor. Lumina pe care o avem despre ele trebuie să afecteze esența ființelor noastre: trebuie să le vedem în lumina lor. Deoarece aceste lucruri sunt spirituale în ele însele, ele trebuie să ne fie date și deschise înaintea ochilor de către Duhul

Sfânt. Acolo unde există o cunoaștere a adevărului produsă în inimă de Duhul, există și o cunoaștere experimentală a lor, o percepție conștientă, sensibilă, convingătoare și aducătoare de mângâiere a realității lor, iar siguranța acestor lucruri nu poate fi distrusă de nimic.

CE NE ÎNVAȚĂ DUHUL

În ceea ce privește lucrurile în care Duhul ne învață, cred că ne-am referit deja la ele, mai mult sau mai puțin, în capitolele anterioare. Mai întâi, El descoperă înaintea sufletului „*păcatul... afară din cale de păcătos*” (Rom. 7:13), așa încât sufletul să fie plin de groază și de spaimă în fața ticăloșiei, a lipsei de scuze și a răutății lui. Una este să citim despre durerea groaznică pe care pietrele la rinichi o pot produce, și cu totul altceva este să experimentăm suferința intolerabilă a unei astfel de boli. În același fel, una este să-i aud pe alții vorbind despre lucrarea Duhului în convingerea de păcat, și cu totul altceva este ca El să mă învețe că sunt un rebel împotriva lui Dumnezeu, dându-mi o pregustare a mâniei Lui, care arde în conștiința mea. Diferența este ca atunci când aș privi la un foc pictat, și aș fi aruncat într-unul adevărat.

În al doilea rând, Duhul îi descoperă sufletului *zădărnicia completă a tuturor eforturilor de a se mântui singur*. Primul efect al convingerii de păcat într-o conștiință trezită este acela de a încerca să corecteze tot ceea ce i se pare greșit în comportament. Astfel, el se pune pe un efort sârguincios de

a-și corecta greșelile trecute, fiind gata să facă penitențe dure-roase și să își dea toată silința în practicile exterioare ale religiei. Dar învățătura Duhului face ca inima să nu se poată baza pe faptele neprihănirii omului (Tit 3:5), dându-i o lumină tot mai mare, așa încât sufletul convins vede acum că în el se află o masă de corupție, că înseși rugăciunile lui sunt contaminate de motivații egoiste și că, dacă Dumnezeu nu îl va mântui, situația lui este fără speranță.

În al treilea rând, Duhul descoperă înaintea sufletului *potrivirea și suficiența lui Hristos pentru a satisface nevoile lui disperate*. Când Duhul ne învață, aceasta este o componentă importantă a învățăturii Lui, prin care deschide Evanghelia înaintea acelor pe care El i-a înviat, i-a iluminat și i-a convins de păcat, deschizându-le mintea și dorințele, astfel ca în ele să pătrundă conținutul prețios al Evangheliei. Mântuitorul spunea: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:14). Iată funcția Lui esențială: să-L preamărească pe Hristos în ochii celor care sunt ai Lui. Duhul îl învață multe lucruri pe cel credincios, dar subiectul Lui suprem este Hristos: El accentuează pretențiile Lui, înalță Persoana Sa, revelează perfecțiunile Sale și Îl face peste măsură de atractiv. Multe lucruri sunt frumoase în natură, dar când soarele strălucește asupra lor, putem aprecia cu atât mai mult splendoarea lor. Așa este și când suntem făcuți capabili să Îl vedem pe Hristos în lumina învățăturii Duhului.

Duhul Sfânt continuă să îi învețe pe cei regenerați de-a

lungul restului vieților lor. El le dă o conștientizare tot mai deplină și mai profundă a depravării naturii lor, convingându-i că în firea pământească nu locuiește nimic bun, și despărțindu-i gradual de orice așteptări de a putea îmbunătăți firea pământească. El le descoperă frumusețea sfințeniei și îi determină să tânjească și să se străduiască după o măsură tot mai mare a ei. El îi învață importanța supremă a evlaviei interioare.

20

DUHUL SFÂNT ȘI LUCRAREA DE CURĂȚARE

Titlul acestui capitol ar putea să îi surprindă pe anumiți cititori, care au presupus că lucrarea de curățare de păcat se face doar prin sângele lui Hristos. Juridic vorbind, așa stau lucrurile, însă dacă vorbim despre curățarea experimentală, trebuie făcute anumite deosebiri pentru a căpăta o înțelegere mai clară. În cazul acesta, acțiunea plină de har a Duhului Sfânt este cauza suficientă, sângele lui Hristos este cauza meritorie și care procură iertarea, iar actul credinței de a-și însuși Cuvântul este cauza instrumentală. Duhul Sfânt ne deschide ochii pentru a vedea și inimile pentru a simți enormitatea păcatului, fiind astfel făcuți capabili să percepem nevoia noastră după sângele lui Hristos. Prin Duhul Sfânt, noi suntem îndemnați să mergem la acel „Izvor” care a fost deschis pentru păcat și necurăție. Prin Duhul Sfânt, suntem în măsură să ne punem încrederea în suficiența jertfei lui Hristos, acum, că știm ce păcătoși vrednici de Iad suntem. Toate aceste lucruri sunt precedate de lucrarea Sa de regenerare, prin care El capacitează sufletul să vadă lumina din perspectiva lui Dumnezeu

și să își însușească proviziile îndurării Sale uimitoare.

Scopul nostru de aici este să observăm aspectele variate ale lucrării Duhului Sfânt de curățare a sufletelor credincioșilor, căci nu ne dorim să anticipăm prea mult lucrurile pe care sperăm să le tratăm în capitolele viitoare, legate de sfințire, însă subiectul de față ar fi incomplet dacă am ocoli această etapă importantă a acțiunilor Duhului. De aceea, mă voi limita la un singur aspect al subiectului, care este suficient de cuprinzător pentru a include în el tot ceea ce sunt îndemnat să spun, anume aspectul *omorării păcatului*. Nu voi încerca, pe de altă parte, să discut în detaliu ramificațiile variate ale acestui important adevăr, ci sper să văd ziua când să pot dedica o serie de articole acestui subiect, căci el este cu mult prea important și urgent pentru a fi tratat în doar câteva rânduri.

„Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”
(Rom. 8:13).

Acesta este un verset serios ce ne îndeamnă la cercetare, căci ne temem că ocupă un loc foarte mărunț în predicarea din zilele noastre. Cred că există cinci lucruri în acest verset care ne atrag atenția: mai întâi, persoanele cărora se adresează, apoi avertismentul înfricoșător pus înaintea lor, după care datoria care li se cere, apoi ajutorul eficace oferit, și în final promisiunea care le este făcută. Cei cărora apostolul li se adresează sunt credincioși regenerați, creștini, după cum este evident din întregul context: apostolul îi denumeste „frați”

(Rom. 8:12).

AVERTISMENTUL ÎNFRICOȘĂTOR

Așadar, pasajul nostru se adresează poporului lui Dumnezeu, cei care „nu îi mai datorează nimic firii pământești, ca să trăiască după îndemnul lor” (Rom. 8:12); ci ei sunt „datori” față de Hristos (care i-a răscumpărat) ca să trăiască pentru gloria Lui, „datori” Duhului Sfânt (care i-a regenerat), așa încât să se supună controlului Său absolut. Dar dacă conștientizarea privilegiului lor înalt (de a-I fi pe plac Mântuitorului lor) și a datoriei lor (față de Cel care i-a adus de la moarte la viață) nu reușește să îi îndemne la o trăire evlavioasă, probabil că o astfel de influență poate să vină din a înțelege pericolul înfricoșător în care s-ar putea afla. „Dacă trăiți după îndemnul lor, veți muri” – veți muri spiritual, veți muri veșnic, căci, în Epistola către Romani, „viața” și „moartea” semnifică întotdeauna mai mult decât viața și moartea trupească. Mai mult, a restricționa expresia „veți muri” la disoluția fizică ar fi un lucru inutil, căci deopotrivă păcătoșii și sfinții trec prin moartea trupească.

Trebuie observat că apostolul nu a spus, „dacă ați trăit după îndemnul firii pământești, veți muri”, căci oricare dintre copiii lui Dumnezeu a trăit astfel înainte să fie eliberat din puterea întinericului și adus în Împărăția Fiului dragostei Lui. Nu, ci textul spune, „dacă trăiți după îndemnul” firii pământești, adică acum. Aici este vorba de un curs continuu

al vieții, o perseverență statornică într-o astfel de trăire. De aceea, „a trăi după îndemnul firi pământești” are sensul de a urma perseverent înclinațiile și dorințele corupției interioare, a fi cu totul sub stăpânirea naturii depravate a omului decăzut. A „trăi după îndemnul firi pământești” înseamnă a trăi cu păcatul, a-l sluji mulțumit, a satisface eul în lucrurile vieții. Aceasta nu se limitează în niciun caz doar la formele mai grosolane de răutate și infraționalitate, ci include la fel de bine moralitatea și religiozitatea rafinată a celor mai buni dintre oameni, care, totuși, nu au niciun loc real pentru Dumnezeu în inimile și viețile lor. Iar plata păcatului este moartea (Rom. 6:23).

„Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri” - este regula care nu admite excepții. Indiferent care este experiența vieții tale sau mărturia ta, indiferent cât de singur ai fi de convertirea ta sau cât de biblică ar fi credința ta, rămâne acest adevăr:

„Nu vă înșelați: ‚Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit’. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6:7-8).

O, cât de nebuni trebuie să fie oamenii atunci când curtează moartea veșnică, mai degrabă decât să abandoneze plăcerile păcătoase și să trăiască o viață sfântă. Cât de nebuni trebuie să fie cei care își imaginează că pot să Îl împace pe Dumnezeu și păcatul, că pot să îi facă pe plac firi pământești

și totuși să fie fericiți în veșnicie. „Pe cât s-a slăvit pe sine înșăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire” (Apoc. 18:7) – atâta vreme cât firea pământească este satisfăcută, sufletul se află în pericol.

Dragul meu cititor, ai putea risca să ajungi sub mânia veșnică a lui Dumnezeu pentru o poftă mărunță și temporară? Ia aminte la acest avertisment solemn, dragă creștine: Dumnezeu ia în serios afirmația Lui care spune că, „DACĂ trăiți după îndemnul ei [firii pământești], veți muri”.

DATORIA DE A OMORÎ PĂCATUL

Haideți acum să ne îndreptăm privirea către disciplina spirituală cerută aici – „faceți să moară faptele trupului”. În această clauză, expresia „trupul” face referire la aceeași „fire pământească” din clauza anterioară, căci aceștia sunt termeni echivalenți și se referă amândoi la corupția firii pământești. Accentul este plasat aici pe trup, pentru că există tendința păcatului interior de a le face pe plac dorințelor noastre trupești. Sufletul celui neregnerat nu țintește la niciun scop mai înalt decât acela al unui animal, ci dorește să își satisfacă poftele carnale. Așadar, „faptele trupului” nu fac referire doar la acțiunile exterioare, ci și la izvoarele lor.

Astfel, responsabilitatea creștinilor de aici este aceea de a omorî pornirile către rău din interiorul lor. Viața păcatului și viața harului sunt complet inconsecvente una față de cealaltă, fiind reciproc respingătoare: trebuie să murim față de păcat

pentru a trăi pentru Dumnezeu.

În păcat există o putere care comportă trei aspecte, și trebuie să murim față de fiecare dintre acestea. În primul rând, este o *putere de condamnare*, prin care aduce sufletul sub mânia lui Dumnezeu. Această putere survine din Lege, căci „puterea păcatului este Legea” (1 Cor. 15:56). Dar binecuvântat fie Dumnezeu, sentința Legii divine nu mai este în vigoare împotriva credinciosului, căci aceasta a fost pusă în aplicare și epuizată asupra capului Garantului său, astfel că „am fost izbăviți de Lege” (Rom. 7:6). Chiar dacă păcatul ar putea să îi mai mânjească pe creștini înaintea lui Dumnezeu, să îi acuze înaintea Lui, să le îngrozească conștiința și să îi facă să își recunoască vinovăția, totuși el nu îi mai poate trage în Iad și nici nu îi mai poate expune mâniei veșnice. Astfel, prin credința în Hristos, păcatul este „dat morții” în ce privește puterea lui de condamnare (Ioan 5:24).

În al doilea rând, păcatul are o *putere de stăpânire*, prin care el ține sufletul sub o sclavie ticăloasă și sub o robie continuă. Această stăpânire a păcatului nu ține atât de mult de multitudinea, gravitatea sau prevalența păcatului, căci toate acestea pot exista într-o măsură și într-un copil de Dumnezeu, deși în el păcatul nu poate și nu stăpânește. Stăpânirea păcatului constă în faptul că prezența lui în suflet nu are parte de împotrivirea principiului harului, căci harul nu există în acel suflet. Astfel, păcatul este „omorât” eficace în stăpânirea lui din primul moment al regenerării, căci odată cu nașterea

din nou este implantat în suflet un principiu al vieții spirituale, iar acesta pofteste împotriva firii pământești, împotriva-vindu-se solicitărilor ei, așa încât păcatul nu mai poate să domine așa cum și-ar dori (Gal. 5:17), iar aceasta stârnește războiul și tirania păcatului. Bucuria noastră conștientă în eliberarea de stăpânirea păcatului este dependentă în principal de ascultarea noastră de porunca din Romani 6:11: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru”.

În al treilea rând, dacă nu este dat morții, păcatul are o *putere captivantă* în interior, prin care atacă continuu principiul vieții spirituale, încercând să zdrobească mijloacele de apărare ale creștinului, atacându-i armura, încercând să îi fure harurile, istovindu-i conștiința, distrugându-i pacea și, în final, ducându-l într-o captivitate groaznică.

Corupția nu doarme nici măcar în cel credincios: chiar dacă ea nu mai este supremă, nemaistăpânind, pentru că în suflet există principiul harului care i se opune, totuși ea lovește și învinge adesea într-o măsură considerabilă. Ca urmare a acestui fapt, creștinul este chemat să ducă un război constant împotriva ei: să „dea morții”, să lupte împotriva înclinațiilor ei și să îi respingă solicitările, să nu o hrănească, ci să umble în Duhul Sfânt, așa încât să nu împlinească poftele firii pământești.

Dacă cel credincios nu își folosește toate puterile într-un

război clar, fără compromis, zelos și constant împotriva păcatului interior, dacă el nu caută cu sârguință să îi slăbească rădăcinile, să îi suprime mișcările, să îi înfrâneze erupțiile exterioare și acțiunile, dacă nu caută să omoare vrăjmașul din sufletul său – el este vinovat de cea mai gravă lipsă de recunoștință față de Hristos.

Atâta vreme cât nu face aceste lucruri, viața creștinului va fi un eșec total, căci este imposibil ca deopotrivă harul și păcatul să fie simultan sănătoase și viguroase în suflet. Dacă o grădină este invadată și copleșită de buruieni, acestea vor sufoca și vor istovi plantele folositoare, absorbindu-le apa și hrana necesare. Tot așa, dacă poftele firii pământești absorb sufletul, harurile Duhului Sfânt nu se pot dezvolta. Dacă mintea este plină de lucruri murdare și lumești, gândirea îndreptată către lucrurile sfinte este alungată. Preocuparea cu păcatul încețoșează mintea și o lenește pentru disciplinele spirituale.

Dar cine este suficient într-o astfel de disciplină spirituală? Cine se poate aștepta să învingă un vrăjmaș atât de puternic cum este păcatul interior? Cine poate spera să-l omoare pe acela care sfidează orice efort pe care până și cel mai puternic dintre noi îl poate face împotriva lui? Dacă creștinii ar fi lăsați în întregime la îndemâna puterilor lor, priveliștea ar fi dezolantă și încercările inutile.

Totuși, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu aceasta

este situația creștinului, căci el are de partea lui un Ajutor eficient: „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4). Nu putem să „omorâm faptele trupului” decât „prin Duhul”.

ADEVĂRATA OMORÂRE A PĂCATULUI

Deși creștinul adevărat a fost eliberat de condamnare și de puterea stăpânitoare a păcatului, totuși el trebuie să continue să omoare principiul și acțiunile corupției interioare. Principala lui luptă este dusă împotriva permisiunii păcatului de a-l duce în robia poftelor firii pământești. „Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului” – nu faceți nimic înțelegere, nicio alianță cu acestea – „ba încă mai de grabă osândiți-le” (Efes. 5:11). Spune-ți ca și Efraim: „Ce mai am a face cu idoli?” (Osea 14:8).

Atât timp cât poftele păcătoase rămân nedate morții, nu poate exista o părtășie reală cu Dumnezeu. Păcatul care primește permisiune în inimă, o abate de la Dumnezeu, înfășoară dorințele, zguduie sufletul și Îl provoacă pe Dumnezeu să Își astupe urechile față de rugăciunile noastre (v. Ezec. 14:3).

Este important să facem aici deosebire între omorârea autentică a păcatului și cea falsă, între copiile contrafăcute ale acestei discipline spirituale și cea autentică. Există o omorâre păgână a păcatului, care constă din simpla suprimare a păcatelor pe care natura însăși le descoperă și plecând de la motive și rațiuni pe care chiar natura le sugerează (Rom. 2:14). Acest

lucru are tendința de a ascunde păcatul în loc să îl omoare. Această omorâre a păcatului nu constă dintr-o recuperare a sufletului din lume pentru Dumnezeu, nici doar din a căpăta un obicei de a trăi mai puțin scandalos între oameni. Există o „omorâre” superstițioasă și papistașă a păcatului, care constă din înfrânarea trupului, din refuzul căsătoriei, din abținerea de la anumite feluri de hrană și din a purta anumite haine. Aceste lucruri au doar o „înfățișare de înțelepciune” și sunt prețuite mai ales de lumea carnală, dar nefiind poruncite de Dumnezeu, n-au niciun fel de valoare spirituală. Ele mai degrabă ascund omul firesc decât să îl omoare. Există și o „omorâre protestantă” a păcatului, care nu diferă cu nimic, în esența ei, de cea papistașă: unii fanatici copiază anumite fapte ale lui Dumnezeu, iar alții cer abținerea acolo unde Dumnezeu solicită prudență și temperare.

Omorârea adevărată a păcatului constă în primul rând din *slăbirea rădăcinii și a principiului de viață al păcatului*. Este de prea puțin folos să tai capetele buruienilor atâta vreme cât rădăcinile lor rămân în sol, și nu realizăm prea mult dacă dorim să corectăm obiceiurile exterioare, în timp ce inima este neglijată. Cine este cuprins de o febră puternică nu se poate aștepta să-i scadă temperatura câtă vreme continuă să mănânce cu lăcomie, și nici poftele firii pământești nu pot fi slăbite atâta vreme cât le hrănim.

În al doilea rând, adevărata omorâre a păcatului constă din *suprimarea pornirilor corupției interioare*: prin a astupa

urechile față de glasul lor, prin a striga la Dumnezeu, cerându-I har să facem aceasta, prin a pleda sângele lui Hristos spre eliberarea noastră. Fii atent la gândurile și imaginațiile rele: nu le considera inevitabile, și cu atât mai mult nu le tolera. Îndreaptă-ți mintea către lucruri sfinte.

În al treilea rând, omorârea adevărată a păcatului constă din *înfrânarea acțiunilor lui exterioare*: „o rupem cu păgânatatea” (Tit 2:12).

AJUTORUL NOSTRU

Chiar dacă harul este adus de Duhul în inimile celor re-generați, nu ține de puterea acestor inimi să îl pună în acțiune: Acela care l-a implantat trebuie să îl înprospăteze, să îl stârnească și să îl îndemne la acțiune: „dacă, prin Duhul, faceți să moară...” (Rom. 8:13). În primul rând, El este Cel care descoperă păcatul ce trebuie dat morții, aducându-l la lumină înaintea sufletului, dezbrăcându-l de hainele lui amăgitoare și expunându-i urâciunea. În al doilea rând, Duhul este Cel care slăbește gradual puterea păcatului, acționând ca „Duhul judecării” (Isaia 4:4), mistuind zgora. În al treilea rând, El este Cel care descoperă și aplică eficacitatea crucii lui Hristos în suflet, în care este cuprinsă o virtute care omoară păcatul, și prin care suntem „făcuți asemenea cu moartea Lui” (Fil. 3:10). În al patrulea rând, Duhul Sfânt este Cel care ne întărește cu putere în omul interior, așa încât harurile noastre – cele care sunt contrare poftelor firii pământești – sunt înprospătate și chemate

la acțiune.

Duhul Sfânt este Ajutorul eficace. Oamenii pot folosi ajutorul rigorii interioare și al asprimii exterioare și, pentru o vreme, pot să sfideze și să suprimе obiceiurile lor rele, însă, dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu lucrează în ei, nimic nu poate să ducă la omorârea adevărată a păcatului. Totuși, observați bine că textul nu spune, „dacă Duhul va omorî”, nici măcar, „dacă Duhul va omorî prin voi”, ci el spune, „dacă, prin Duhul, faceți să moară”! În această lucrare, creștinul nu este pasiv, ci activ. Suntem îndemnați să ne „curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului” (2 Cor. 7:1). Suntem chemați să „ne zidim sufletește pe credința noastră preasfântă” și să ne „ținem în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20-21). Pavel a putut să spună aceasta: „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27). Numai ca urmare a supunerii noastre față de impulsurile Duhului, ca urmare a faptului că luăm aminte la îndemnurile Lui și ne supunem stăpânirii Lui putem să avem parte de orice măsură de succes în această lucrare de o importanță capitală.

Credinciosul nu este un spectator în această lucrare. Acțiunile pline de har ale Duhului n-au fost niciodată gândite să înlocuiască achitarea creștinului de această datorie.

Este adevărat, influența Duhului este indispensabilă, dar aceasta nu ne face să stăm relaxați și nici nu ne eliberează de responsabilitatea noastră individuală. „Copilașilor, păziți-vă

de idoli” (1 Ioan 5:21) este îndemnul care accentuează obligația noastră și care ne vorbește clar că Dumnezeu cere de la poporul Său mai mult decât o așteptare pasivă ca El să ne împingă la acțiune. O, cititorul meu, păzește-te ca nu cumva să hrănești o atitudine de indolență și lenevie, justificându-te cu gelozia ta aparentă pentru cinstirea Duhului. Nu cere oare niciun efort să scăpăm de capcanele Satanei prin a refuza să umblăm pe acele căi pe care Dumnezeu le-a interzis? Nu necesită acțiune din partea noastră să o rupem cu influența rea a prietenilor păcătoși? Nu suntem chemați la efort atunci când vrem să detronăm un obicei greșit? Omorârea păcatului este o responsabilitate în care fiecare creștin trebuie să se implice cu sârguință, hotărâre și rugăciune. Cu toate acestea, ea este o responsabilitate care trece cu mult peste puterile noastre firave.

Numai „prin Duhul” poate oricare dintre noi să omoare faptele trupului într-un mod acceptabil și eficace, în orice măsură. El este Cel care lucrează în noi un dezgust față de păcat, deplângerea acestuia și întoarcerea noastră cu spatele la păcat. El este Cel care insistă înaintea noastră cu cerințele și poruncile lui Hristos, reamintindu-ne că, așa cum El a murit pentru păcat, noi nu trebuie să scutim niciun efort în a muri față de păcat – „luptând împotriva păcatului” (Evrei 12:4), mărturisindu-l și abandonându-l (Prov. 28:13; 1 Ioan 1:9). El este Cel care ne ocrotește așa încât să nu cădem în disperare și ne încurajează să ne îmborsăvim în această luptă, asigurându-ne că, în final, vom fi mai mult decât biruitori prin Cel care ne-a iubit. El este

Cel care adâncește aspirațiile noastre după sfințenie, făcându-ne să strigăm: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule” (Ps. 51:10), și determinându-ne să „uităm ce este în urma noastră, și să ne aruncăm spre ce este înainte” (Fil. 3:13).

PROMISIUNEA

„Dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Rom. 8:13). Aici vedem așezată înaintea noastră o făgăduință încurajatoare pentru noi, cei profund implicați în lupta cu păcatul. Dumnezeu nu va fi dator față de nimeni: El îi răsplătește pe cei care Îl caută sârguincios (Evrei 11:6). Astfel, dacă, prin har, respingem firea pământească și cooperăm cu Duhul, dacă ne luptăm cu păcatul și tânjim după sfințenie, vom fi recompensați din plin. A spune că cel credincios este incapabil să conlucreze cu Duhul înseamnă să respingem că ar exista o diferență reală între cei înnoiți și cei morți în păcat. Este adevărat că, fără Hristos, nu putem face nimic (Ioan 15:5), dar la fel de adevărat este (chiar dacă mai rar citat) că „pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4:13). Învierea spirituală și omorârea păcatului sunt inseparabile. Moartea față de păcat și trăirea pentru Dumnezeu sunt legate indisolubil – una nu poate exista fără cealaltă. Dacă, prin Duhul, omorâm faptele trupului, atunci, și numai atunci, vom „trăi” – vom trăi o viață a harului și a mângâierii aici, și vom trăi o viață a gloriei și fericirii veșnice după aceea.

Unii se poticnesc aici, fiindu-le dificil să înțeleagă pasajul

din Romani 8:13, susținând că acesta ar afirma că el condiționează „viața” de împlinirea de către noi a responsabilității omorârii păcatului.

„În Evanghelie există făgăduințe ale vieții condiționate de ascultarea noastră. Făgăduințele nu sunt făcute lucrării, ci lucrătorului, și lucrătorului nu pentru lucrarea sa, și ca urmare a lucrării lui Hristos. De exemplu, făgăduința vieții nu îi este făcută lucrării de omorâre a păcatului, ci aceuia care omoară firea pământească, și aceasta nu pentru faptul că omoară firea pământească, ci pentru că el se găsește în Hristos, iar lucrarea sa de omorâre a păcatului este o dovadă a uniunii sale cu Hristos. De aceea, trebuie să ne amintim că toate făgăduințele Evangheliei, care par să includă acțiunea noastră, cuprind în ele împăcarea cu Dumnezeu în Hristos” (W. Perkins, 1604).

Condiționalitatea făgăduinței, așadar, nu este aceea a cauzalității sau incertitudinii, ci a coerenței și conexiunii, sau a legăturii dintre mijloace și scopuri. Calea sfințeniei este singura cale care duce la Cer: „cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6:8). Haideți, însă, să observăm că semănatul unui teren nu se realizează în câteva minute, ci este o sarcină de durată și laborioasă, necesitând sârguință și răbdare. Așa este și în cazul creștinului: lucrarea de omorâre a păcatului este una pe viață. O grădină ignorată nu poate fi scăpată de buruieni nici ușor și nici rapid, așa că este nevoie de multă grijă pentru cultivarea sănătoasă a ierburilor

și florilor. O inimă neglijată îndelung, cu toate poftele puternice și corupțiile ei interioare, odată ce este adusă în supunere față de Duhul prin câteva eforturi și rugăciuni spasmodice, nu se află în niciun caz într-o situație mai bună. Este nevoie de un efort dureros și prelungit, de lepădarea zilnică a eului, de aplicarea principiilor Crucii în umblarea noastră zilnică, ca și de rugăciuni fierbinți care cer ajutorul Duhului. De aceea, „să nu obosim” (Gal. 6:9).

În încheiere, haideți să căutăm să rezolvăm chestiunea obiecției care se ridică în creștinul descurajat.

„Dacă omorârea adevărată a păcatului trebuie să implice nu doar o străduință împotriva mișcărilor corupțiilor interioare, ci și o slăbire a rădăcinilor lor, atunci mă tem că toate străduințele mele au fost în zadar. Am obținut un oarece succes împotriva manifestărilor exterioare ale poftei, dar descopăr însă că ispita către acestea este la fel de puternică. Nu văd nicio scădere în puterea ei, ci mai degrabă văd că este din ce în ce mai agitată, cu fiecare zi care trece”.

Răspuns:

Acest lucru se petrece pentru că ești mai conștient și observi mai bine corupția interioară decât anterior. Când inima devine mai atentă printr-o practicare îndelungă a omorării păcatului, o ispită mai mică te necăjește mai mult decât o făcea o ispită mai mare în urmă cu ceva timp. Această întărire aparentă a corupției nu este un

semn că păcatul nu moare, ci mai degrabă o dovadă că ești viu spiritual și mai conștient de mișcările acestuia” (fragment condensat preluat din lucrarea lui Ezekiel Hopkins¹, 1680, căruia îi sunt îndatorat pentru mai multe idei importante din prima parte a acestui capitol).

¹ Ezekiel Hopkins (1634-1690) – predicator și autor anglican; capelan la Magdalen College, Oxford, și mai târziu episcop de Derry în Irlanda; scrierile sale sunt clare, ușor de citit și experimentale; s-a născut la Sandford, Crediton, Devonshire.

21

CĂLĂUZIREA DUHULUI SFÂNT

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:14). Acest verset ne aduce înaintea un alt aspect al lucrării variate a Duhului Sfânt cel binecuvântat. În plus față de toate celelalte funcții ale Sale, El împlinește slujba de călăuză a celor evlavioși. Această slujbă nu este specifică doar dispensației prezente, căci El a făcut această slujire și în Vechiul Testament. Adevărul acesta ne este prezentat clar în Isaia 63:

„Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise, și a zis: ‚Unde este Acela, care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel sfânt; care povățuia dreapta lui Moise, cu brațul Său cel slăvit; care despica apele înaintea lor, ca să-Și facă un Nume veșnic; care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticnească?’ ‚Ca fiara, care se pogoară în vale, așa i-a dus Duhul Domnului la odihnă. Așa l-ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca să-Ți

faci un Nume plin de slavă!” (v. 11-14).

Moise nu era mai în măsură să îi convingă pe evrei prin puterea lui să treacă printre apele separate ale Mării Roșii și să traverseze pustia fierbinte, decât era în măsură să separe acele ape prin a-și întinde toiagul. Moise a fost doar instrumentul omenesc. Duhul Sfânt fusese Agentul eficace.

ATRAȘI DIVIN

În pasajul de mai sus avem mai mult decât un indiciu al felului în care Duhul Sfânt „călăuzește”: prin îndemnuri interioare și prin călăuzire exterioară. Între comentariile lui pe marginea pasajului din Romani 8:14, Matthew Henry spunea: „A fi călăuzit de Duhul este ca atunci când cineva este călăuzit în învățătura lui de tutorele său, sau ca atunci când un călător este ghidat în călătoria lui de călăuza sa, ori când un soldat este condus în acțiunile sale de căpitanul lui”. Totuși, astfel de asemănări sunt incomplete, pentru că ele prezintă doar partea exterioară, trecând cu vederea acțiunile interioare ale Duhului, care sunt mai importante. „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10:23).

Prin natura noastră, noi nu cunoaștem calea lui Dumnezeu, și suntem reticenți să umblăm pe ea chiar și atunci când ne este arătată, motiv pentru care descoperim Biserica rugându-se: „Trage-mă după tine! Și haidem să alergăm!” (Cânt. 1:4). Ah, atât timp cât noi nu suntem atrași divin, nu

Îl vom căuta niciodată pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să „alergăm” după El.

David a înțeles acest adevăr cu smerenie. Mai întâi, el s-a rugat: „Învăță-mă, Doamne, calea orânduiri Tale... Dă-mi pricepere” (Ps. 119:33-34). Dar mai apoi, el a conștientizat că avea nevoie de mai mult decât iluminarea divină, motiv pentru care a adăugat: „Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale... Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale” (v. 35-36). Prin natura noastră, avem inimi împotrivoare față de Dumnezeu și față de sfințenie. Prin noi înșine, putem fi lumești, dar nu cerești. Puterea păcatului ține de dragostea față de el, și doar în măsura în care dorințele noastre sunt atrase divin către lucrurile de sus suntem și eliberați de sub stăpânirea păcatului. Mai mult, voința noastră este perversă, și numai atunci când harul supranatural este revărsat asupra noastră ajungem să fim atrași către Dumnezeu. Astfel, a fi „călăuziți de Duhul lui Dumnezeu” înseamnă să fim guvernați de El din interior, să fim supuși impulsurilor Sale reale, dar tainice.

Nu doar că inimile noastre sunt înclinate, prin natura lor, către lucrurile temporare, materiale, lumești și rele, în loc să fie îndreptate către lucrurile veșnice, spirituale, cerești și sfinte, ci inimile noastre sunt și încăpățânate într-un astfel de obicei. Imediat ce ne naștem, umblăm după înclinația plăcerilor noastre naturale, și vedem cum primii ani de viață sunt guvernați pur și simplu de simțuri, iar plăcerile care doresc să satisfacă simțurile noastre devin profund înrădăcinate în noi.

Mai mult, prin constanta trăire în lume și prin contactul îndelung cu lucrurile materiale, tendința aceasta crește în noi și devenim tot mai atașați de atitudinea lumească. „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe pe-tele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ier. 13:23). Obiceiurile rele sau obișnuința devin o „a doua natură” pentru noi: cu cât umblăm mai mult pe o anumită traiectorie a vieții, cu atât ne găsim mai mult plăcerea în ea, așa încât nu ne putem despărți de ea decât cu mari eforturi.

Întrucât poftele și dorințele naturale se nasc și sunt hrănite în noi din pruncie, ele continuă să strige după satisfacere și îndeostulare. Voința ajunde îndreptată spre un curs carnal al vieții, iar inima tânjește după plăceri materiale. Astfel, când ne sunt prezentate poruncile lui Dumnezeu, când interesele sufletelor noastre și lucrurile veșniciei sunt aduse înaintea noastră, când „frumusețea sfințeniei” ne este prezentată înaintea ochilor, toate acestea găsesc voințele noastre deja îndreptate în direcția contrară și inima noastră captivată de alte înclinații, lucruri care ne leagă prin faptul că ne-am complăcut îndelung în ele. Inima este profund angajată și își găsește plăcerea în lucrurile trecătoare și lumești, așa încât ea este incapabilă să răspundă dictatului rațiunii și să se îndrepte către cele divine și cerești – până și vocea conștiinței este alungată departe de suflet, pentru că el preferă lingușelile și cântecele insidioase ale Satanei. Doar puterea copleșitoare a Duhului

Sfânt poate întoarce sau poate îndrepta inima într-o direcție contrară.

Inima este înclinată acum către Dumnezeu, direcția obișnuită a dorințelor noastre fiind mai mult către sfințenie decât către lucrurile lumești. Întrucât puterea păcatului stă în dragostea față de el, la fel se manifestă lucrurile și în ce privește harul interior. Harul învinge în noi când iubim atât de mult lucrurile lui Dumnezeu, încât înclinația voinței și tăria dorințelor noastre ne conduc spre acestea. Când cursul dorințelor și al străduințelor noastre, alături de tăria și izvorul sufletelor noastre, aleargă după sfințenie, inima este înclinată către Dumnezeu. Cum se produce acest lucru și cum face Dumnezeu ca inimile noastre răzvrătite să fie modelate așa încât să își dorească ascultarea de voia Lui? Răspunsul este acesta: prin Cuvântul Lui și prin Duhul Sfânt, sau, altfel spus, prin convingerea morală și prin puterea harului.

„Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezec. 36:27). Dumnezeu face acest lucru combinând puterea invincibilă și atracțiile blânde. Dumnezeu lucrează asupra noastră în sens moral, nu fizic, pentru că El vrea să octrotească natura noastră și principiile acesteia. El nu ne forțează împotriva voinței noastre, ci ne atrage cu dulceața Lui. El prezintă motivații hotărâte, aducându-le în minte unul după altul, până când balanța se apleacă în direcția Lui și toate sunt făcute eficiente prin Duhul Său. Totuși, aceasta nu este o lucrare pe care

El o face în suflet odată pentru totdeauna, ci ea este înnoită adesea și repetată, și aceasta pentru că „fîrea pământească” sau natura păcătoasă rămâne în noi, fiind neschimbată, chiar și după regenerare. În acest context, trebuie să Îi cerem lui Dumnezeu să continue să încline inimile noastre către El.

Acest lucru ne face să observăm legătura apropiată dintre pasajul nostru de față și versetul care îl precedă imediat: „Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Rom. 8:13). Dacă ne supunem față de impulsurile Duhului Sfânt spre înfrânarea tendințelor noastre rele și a înclinației noastre de a ne complace în ele, Cerul va fi partea noastră de moștenire: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (v. 14).

Astfel, Romani 8:14 este prezentat spre confirmarea și accentuarea versetului 13: doar cei care sunt stăpâniți de Duhul aduc dovada că ei sunt „fii ai lui Dumnezeu”.

Așadar, a fi „călăuzit de Duhul” înseamnă, așa cum ne arată clar întreg contextul, a „trăi nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom. 8:4), a „umbla după lucrurile Duhului” (v. 5), a „face [prin Duhul] să moară faptele trupului” (v. 13). Pe bună dreptate a remarcat Calvin pe marginea versetului 14 că „astfel, lauda seacă a ipocriților este eliminată, căci aceștia își atribuie titlul de copii ai lui Dumnezeu fără vreun temei”.

Iată, acesta este felul în care suntem „călăuziți” de Duhul atât activ cât și pasiv: activ, în ceea ce privește îndemnul Lui; pasiv, din partea noastră, când ne supunem acelor îndemnuri. Activ, noi suntem călăuziți de El prin faptul că El insistă asupra noastră cu cerințele sfinte ale Scripturii, în timp ce pasiv, acest lucru are loc când ne supunem acelor cerințe.

Duhul este călăuză noastră, dar trebuie să ne supunem îndemnelor Lui. În contextul imediat, sunt avute în vedere motivațiile Sale care înfrânează, determinându-ne să omorâm păcatul. Totuși, această călăuzire a Lui nu trebuie limitată la omorârea păcatului, căci El lansează motivații care ne invită, încurajându-ne la creștere în sfințenie. Această călăuzire și stăpânire a Duhului Sfânt asupra noastră este o dovadă infailibilă că suntem membri vii ai familiei lui Dumnezeu.

CĂLĂUZIREA ACTIVĂ

După ce i-a chemat pe aleși din lume, slujba lui Iehova Duhul în legământul răscumpărării este aceea de a se așeza înaintea lor ca o călăuză, conducându-i mai departe pe cale. El cunoaște singura cale care duce la Cer. El știe care sunt dificultățile și pericolele ce ne înconjoară, știe drumul întortocheat al călătoriei vieții, știe mai dinainte numeroasele rute false prin care Satana încearcă să ne amăgească sufletele, și cunoaște înclinația inimii omului de a se duce după lucrurile rele, motiv pentru care, în harul Său infinit, îi ia în stăpânire pe cei „străini și călători” din această scenă, conducându-i în siguranță

către Cetatea Cerească.¹

O, ce laude se cuvin acestei Călăuze cerești! Cât de bucuroși și mulțumitori ar trebui să ne supunem direcțiilor și sfaturilor Lui! Cât de deznădăjduită ar trebui să fie starea noastră fără El! Cu ce urgență ar trebui să urmăm îndemnurile și călăuzirea Lui!

Așa cum am subliniat deja, Duhul binecuvântat al Tatălui călăuzește atât obiectiv cât și subiectiv: îndreptându-ne către preceptele călăuzitoare ale Cuvântului, așa încât acțiunile noastre să fie dictate de ele, și prin impulsurile tainice din suflet, îndemnându-ne către cursul pe care să îl urmăm, arătându-ne relele pe care să le evităm și responsabilitățile pe care să le împlinim. Duhul Sfânt acționează manifestându-și viața în sufletul înnoit. El lucrează în cel credincios o dispoziție corectă a inimii în raport cu adevărul și responsabilitatea lui. El păstrează în cel credincios o înclinație corectă a minții, pregătindu-l și îndreptându-l așa încât să fie atent la voia revelată a lui Dumnezeu. El îi vorbește eficace conștiinței, iluminează mintea, îndreaptă dorințele și călăuzește comportamentul acelora care se supun sugestiilor și îndemnurilor Sale sfinte. De aceea, a fi „călăuzit” de Duhul lui Dumnezeu înseamnă să te afli sub călăuzirea și stăpânirea Lui.

¹ călători... Cetatea Cerească – aluzie la cartea lui John Bunyan (1628-1688) intitulată *Călătoria Creștinului* (1678), o alegorie a vieții creștine, care parcurge întreaga experiență creștină, de la conștientizarea poverii grele a păcatului, la convertire și sfințire, și până la moarte și gloriificare.

UN AVERTISMENT

Copilul rătăcitor și tânărul încăpățânat sunt călăuziți de propriul spirit nesfințit și nesupus. Omul din lume este controlat de „duhul lumii”. Cei răi sunt stăpâniți de Satana, „duhul care lucrează acum în fiii neascultării” (Efes. 2:2), dar creștinul este chemat să se supună „susurului blând” al Duhului Sfânt (1 Împ. 19:12). Totuși, în acest moment este necesar un cuvânt de avertizare, căci în zilele noastre există mulți oameni fanatici și păcătoși care Îl dezonoarează grosolan pe Dumnezeu, sub pretenția că ei sunt îndemnați să acționeze de Duhul. A fi „călăuzit” de Duhul lui Dumnezeu nu înseamnă să fii influențat de sugestii și impulsuri nestăpânite sau necontrolate, care conduc la un comportament ce este neplăcut înaintea lui Dumnezeu și care le produce adesea răni atât persoanelor care practică așa ceva, cât și celor din jurul lor. Nu, nicidecum, căci Duhul lui Dumnezeu nu călăuzește pe nimeni în felul acesta.

Există un criteriu sigur și sănătos prin care creștinul poate să își verifice impulsurile interioare pentru a vedea dacă ele izvorăsc dintr-un spirit nestăpânit, chiar dintr-un spirit rău, sau de la Duhul lui Dumnezeu. Acel criteriu este Cuvântul scris al lui Dumnezeu, prin care trebuie cântărite toate lucrurile. Duhul Sfânt nu îndeamnă niciodată pe cineva să acționeze contrar Scripturii. Cum ar putea El, care este Autorul Scripturii, să călăuzească pe cineva la așa ceva? Îndemnurile Lui sunt îndreptate întotdeauna către ascultarea de poruncile

Sfintei Scripturi.

De aceea, dacă un om n-a fost chemat, separat și calificat de Domnul să fie un slujitor al Cuvântului Lui, dar el își asumă singur o așa-zisă chemare de a „predica”, indiferent cât de puternic ar fi impulsul din el, acela nu vine de la Duhul Sfânt.

Când o femeie „se simte îndemnată” să se roage în public,² acolo unde sunt prezenți bărbați, ea este îndemnată de „un alt duh” (2 Cor. 11:4), sau dacă cineva pretinde că este „călăuzit” să își asume un jug nepotrivit prin a se căsători cu un necredincios, 2 Corinteni 6:14 va dovedi clar că aceasta nu a fost „călăuzirea” Duhului Sfânt.

DIRECȚIA DIVINĂ

Duhul Sfânt împlinește slujba Lui de călăuză prin trei acțiuni distincte. În primul rând, El comunică viața și harul – o „natură nouă”. În al doilea rând, El stârnește acea viață la acțiune și dă „mai mult har”. În al treilea rând, El direcționează acțiunea către împlinirea îndatoririi creștine. Viața, mișcarea și comportamentul sunt diferite în natură și în har. Mai întâi, Duhul Sfânt ne înviază la o viață nouă, infuzând obiceiurile harului în suflet. „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou” (Ezec. 36:26). Mai apoi, El intervine în suflet și ajută noua natură pentru a acționa punând în

² Autorul susține o interpretare strict literală a 2 Corinteni 11, însă noi credem că nu există în context nicio restricție legată de rugăciunea în adunările publice ale bisericii locale, ci în ce privește darea de învățătură. – n.tr.

practică obiceiurile harului și principiile acestuia: El „lucrează în voi și vă dă și voința, și înfăptuirea bunei Sale plăceri” (Fil. 2:13, lit. KJV). După aceea, El ne îndreaptă acțiunile prin iluminarea minților noastre, călăuzind înclinațiile noastre și determinând voințele noastre să facă ceea ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Vom detalia acum această ultimă acțiune a Lui.

Sfinților le este făgăduită călăuzirea divină: „El îi face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El îi învață pe cei smeriți calea Sa” (Ps. 25:9); acest lucru este aplicat nu doar prin direcții generale, ci și prin îndemnuri specifice.

„Eu, Domnul, Dumnezeul tău, te învăț ce este de folos, și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi” (Isaia 48:17). Sfinții înșiși doresc călăuzirea divină ca pe o binecuvântare deosebită și necesară: „Arată-mi, Doamne, căile Tale, și învață-mă cărările Tale. Povățuiește-mă în adevărul Tău, și învață-mă; căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea” (Ps. 25:4-5). Observați insistența acestei rugăciuni: „arată-mi, învață-mă, povățuiește-mă”. Observați argumentul adus: „căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele” și, ca atare, Te-ai angajat să mă ajuți. Observați dorința: „Tu ești totdeauna nădejdea mea” [sau lit. KJV, „în fiecare clipă a zilei aștept călăuzirea Ta”, n.tr.], ca și cum el nu vrea să fie lăsat nici măcar o clipă la îndemâna puterii și a înțelepciunii sale sărmâne. „Natura cea nouă” este complet dependentă de Duhul Sfânt.

Deși copiii lui Dumnezeu sunt „lumină în Domnul” (Efes. 5:8) și au o înțelegere generală a căii evlaviei, totuși în ei rămâne multă ignoranță și mult întuneric, motiv pentru care, pentru a-și putea păstra un curs constant și statornic al ascultării, ei trebuie să fie călăuziți de Duhul Sfânt, așa încât lumina lor poate fi deopotrivă călăuzitoare și persuasivă. Chiar dacă cei credincioși au o înțelegere generală a responsabilităților lor, pentru împlinirea acestora ei au nevoie de mult har de la Dumnezeu. Dacă ar fi lăsați să trăiască prin puterile lor, corupțiile care încă există în ei i-ar orbi și i-ar stăpâni, motiv pentru care aceștia se roagă astfel: „Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău, și nu lăsa nicio nelegiuire să stăpânească peste mine” (Ps. 119:133). Călea către Cr este una „îngustă”, dificil de găsit și mai dificil de păzit, dacă Dumnezeu nu ne-ar învăța zilnic prin Duhul Său. Avem nevoie continuu de înțelepciune de sus pentru a ști cum să aplicăm regulile Scripturii în toate detaliile și circumstanțele variate ale vieților noastre. Duhul Sfânt este singurul izvor al sfințeniei, și către El trebuie să ne îndreptăm constant pentru a primi călăuzire.

Totuși, noi avem nevoie de mai mult decât simpla cunoștință: Duhul Sfânt trebuie să ne convingă și să ne îndrepte inimile, punând la lucru voințele noastre. Cât de puternică este înclinația noastră către păcat, cât de ușor ajung impulsurile firești să ne copleșească judecățile cele mai bune, și cât de slabi suntem înaintea ispitei! Noi știm ce trebuie să facem, dar suntem duși departe și abătuți de pe cale prin dorințe corupte.

Tocmai aici este necesar ca Duhul Sfânt să guverneze din interior. În primul rând, El stăpânește prin înfrânarea acțiunilor naturii corupte, îndemnându-ne să evităm și să omorâm păcatul. În al doilea rând, El guvernează în interior prin a ne îndemna, invitându-ne să umblăm după sfințenie. Atâta vreme cât ne supunem îndemnurilor Lui, suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Fiind agenți morali, noi suntem responsabili să cooperăm cu Duhul și să răspundem îndemnurilor Sale blânde. Vai, adesea eșuăm să facem aceasta. Totuși, chiar dacă El permite acest lucru până într-un anumit punct – spre smerirea noastră – totuși, prin puterea Sa invincibilă, El previne abandonul total al credinței noastre și, după multe disciplinări, ne conduce în siguranță în slavă.

CUM ȘTIM CĂ SUNTEM CĂLĂUZIȚI DE DUHUL

În încheiere, voi căuta să răspund la următoarea întrebare: Cum pot ști creștinii că sunt „călăuziți de Duhul lui Dumnezeu”? În general, cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt mișcați să își cerceteze inimile și să observe frecvent căile pe care merg, să își deplângă carnalitatea și perversitatea, să își mărturisească păcatele, să ceară cu sârguință har pentru a fi ascultători. Ei sunt hotărâți să cerceteze zilnic Scripturile pentru a înțelege lucrurile pe care Dumnezeu le-a interzis și cele pe care El le încurajează. Ei caută o ascultare tot mai mare de Legea sfântă a lui Dumnezeu, iar Duhul produce în ei o abilitate tot mai mare de a satisface cerințele poruncilor

lui Dumnezeu binecuvântând mijloacele harului în ei. Aș vrea să fiu mai specific.

În primul rând, în măsura în care suntem conduși de Duhul lui Dumnezeu, suntem și îndepărtați de noi înșine, de încrederea în înțelepciunea noastră, de dependența de propria putere și de a gândi că am putea avea vreo neprihănire proprie. Ajungem astfel să fim separați de grandomanie, de încăpățănare și de pasiunea de a place eului. Duhul ne îndepărtează de noi înșine și ne îndreaptă spre Dumnezeu. Totuși, trebuie subliniat că această separare de noi înșine nu este realizată într-o clipă, ci este o lucrare perpetuă și progresivă. Vai, în cel mai fericit caz, Dumnezeu primește doar o parte din dorințele noastre. Este adevărat că există momente când dorim sincer și fierbinte să Îi fim predați total și fără rezerve, dar puterea amăgitoare a unui obiect rival confirmă de îndată cât de imperfectă și parțială a fost supunerea noastră.

În al doilea rând, în măsura în care suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, suntem conduși și către Hristos. La cine să mergem cu nevoia noastră profundă? Cine altcineva ar putea fi atât de potrivit ca să rezolve problema ticăloșiei și a sărăciei noastre spirituale? După ce ne-a despărțit într-o anume măsură de noi înșine, Duhul ne face să conștientizăm mai îndeaproape unirea noastră cu Mântuitorul. Suntem oare conștienți de propria murdărie și vinovăție? Duhul ne conduce la sângele lui Hristos. Suntem mult încercați și apă-

sați? Duhul ne conduce la Cel care poate să îi ajute pe cei ispitiți. Ne deplângem goliciunea și lipsa de rodnicie? Duhul ne conduce la Acela în care locuiește trupește toată Dumnezeirea. Slujba specială a Duhului este să ia din lucrurile lui Hristos și să ni le arate.

În al treilea rând, în măsura în care suntem conduși de Duhul lui Dumnezeu, în aceeași măsură suntem și călăuziți pe calea sfințeniei. Duhul îl conduce pe creștin departe de deșertăciunile lumii, îndreptându-l către fericirea aducătoare de împlinire care se găsește în Domnul. El ne abate de la cojile cu care se hrănesc porcii și ne hrănește cu realitățile spirituale (Luca 15:16-17), îndreptând dorințele noastre către lucrurile de sus. El ne face să umblăm după o părtășie tot mai intimă și mai constantă cu Dumnezeu, părtășie care nu poate fi obținută decât prin separarea de lucrurile de care El este scârbit. Țelul Lui este să ne conducă tot mai mult către conformarea după chipul lui Hristos. În final, El ne va duce în Cer, căci Duhul Sfânt este deopotrivă pecetea și arvuna Cerului.

22

DUHUL SFÂNT ȘI SIGURANȚA MÂNTUIRII

Nu ne propunem să tratăm lucrarea Duhului Sfânt în conferirea siguranței mântuirii într-o modalitate generală, ci vrem să ne limităm la actul Lui de a-l inspira pe credincios cu o conștientizare a înfierii sale în familia lui Dumnezeu, motiv pentru care vom rămâne la două sau trei pasaje biblice specifice, care tratează acest subiect. În Romani 8:15, citim că „voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‚Ava! adică: Tată!’”.

Capitolul 8 al Epistolei către Romani a fost dintotdeauna unul foarte îndrăgit de poporul lui Dumnezeu, căci el conține o varietate largă de motive spre încurajarea și întărirea copiilor Lui în alergarea acelei curse cerești pusă înaintea lor în Cuvântul lui Dumnezeu. În acest capitol, apostolul le scrie celor care, prin harul și puterea Duhului Sfânt, au ajuns să Îl cunoască și să creadă în Domnul Isus, oameni care, prin părtășia cu El, sunt îndreptați să își ațintească privirile și dorințele către lucrurile de sus.

Pentru început, haideți să observăm că Romani 8:15 începe cu termenul „și”, care sugerează nu doar o legătură apropiată cu versetul anterior, ci și o dovadă a ceea ce tocmai fusese afirmat. În versetul 12, apostolul spusese: „Așadar, fraților, noi nu îi mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnul ei”, acest „așadar” fiind o concluzie a tuturor considerațiilor prezentate în primele 11 versete. Mai apoi, apostolul a afirmat: „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (v. 13); ceea ce înseamnă, în primul rând, că vom continua să „trăim” o viață a harului acum, și, în al doilea rând, că aceasta va fi urmată de „viață” de slavă de-a lungul veșniciei. Iar apostolul adaugă: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (v. 14), ceea ce este o confirmare și accentuare a versetului 13: nimeni nu trăiește o viață de har, decât cei „călăuziți de Duhul lui Dumnezeu” – cei controlați în interior și exterior de El, căci doar aceștia sunt „fiii lui Dumnezeu”.

„NU AȚI PRIMIT UN DUH DE ROBIE”

În versetul 15, apostolul subliniază și confirmă deoptrivă ceea ce a spus în versetul 14; el arată acolo realitatea acelei relații cu Dumnezeu pe care regenerarea noastră o scoate la lumină – supunerea ascultătoare față de El, fiind copiii Lui dragi. Aici, el aduce înaintea noastră o altă dovadă a calității divine de fii – eliberarea dintr-o frică servilă, și exersarea încrederii de

copii în Tatăl nostru. Haideți să luăm în considerare primul aspect: „voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică”. Prin natura noastră, noi eram în „robie” față de păcat, față de Satana și față de lume. Totuși, acestea nu au lucrat în noi un duh de „frică”, așa că apostolul nu putea să facă referire la el, așa cum au presupus unii, ci mai degrabă aici este convingerea de păcat produsă de Duhul în noi. Când El aplică Legea în conștiința noastră, complezența ne este zguduită, falsa pace este distrusă, și suntem îngroziți la gândul mâniei drepte a lui Dumnezeu și la așteptarea pedepsei viitoare.

Când un suflet primește viața și lumina de la Duhul lui Dumnezeu – așa încât vede enormitatea infinită și murdăria păcatului, ca și depravarea totală și corupția fiecărei facultăți a sufletului și a trupului lui – acel spirit legalist care se găsește în toți oamenii prin naștere este stârnit dintr-o dată și alarmat, așa încât mintea ajunge să fie obsedată de îndoielei tainice și de suspiciuni legate de îndurarea lui Dumnezeu în Hristos, spre mântuire. De aceea, sufletul ajunge într-o stare de frică și robie legalistă. Când un suflet este trezit pentru prima dată prin lucrarea Duhului Sfânt, El ajunge să fie expus unei diversități de temeri. Totuși, nu rezultă de aici că Duhul ar da naștere acestor temeri în suflet sau că El ar fi autorul lor, ci mai degrabă ele sunt atribuite necredinței noastre. Când Duhul găsește plăcere să dea convingerea de păcat și când face așa încât conștiința să își simtă vinovăția păcatului, El face aceste lucruri pentru a-i

arăta sufletului că are nevoie de Hristos, nu să îl ducă la disperare. Nu încapă îndoială că există și o aluzie dispensațională în pasajul pe care îl analizăm. În decursul perioadei mozaice, evreii credincioși se aflau într-o măsură considerabilă sub atitudinea de robie legalistă, ca urmare a jertfelor și a ceremoniilor levitice care nu puteau să șteargă păcatele. Poruncile legii ceremoniale erau atât de numeroase, atât de variate, atât de împovărătoare, încât evreii erau într-o robie perpetuă. De aceea, îl putem vedea pe apostolul Petru referindu-se la același lucru prin expresia următoare: „un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta” (F.A. 15:10). Mare parte dintre cei care au trăit sub dispensația Vechiului Testament au avut înclinația către un duh legalist. Dar, sub Evanghelie, credincioșii au favoarea unei manifestări și a unei descoperiri mai clare, mai depline și mai glorioase a harului lui Dumnezeu în Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos, Evanghelia făcându-le cunoscut planul și suficiența lucrării Sale complete, așa încât le este oferită acum soluția deplină pentru a fi eliberați de sub orice frică servilă.

„AȚI PRIMIT UN DUH DE ÎNFIERE”

Îndreptându-ne acum către celălalt aspect, trebuie să spunem că cei credincioși au „primit un Duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!”; ei au primit acel dar indescriptibil care atestă și le face cunoscută înfierea lor de către Dumnezeu. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu i-a

predestinat „să fie înfiați prin Isus Hristos” (Efes. 1:5).

Ba mai mult, aleșii nu au fost doar predestinați să fie înfiați, să se bucure în mod real și deschis de această favoare inestimabilă în această viață, ci binecuvântarea însăși a fost adusă și revărsată asupra lor în legământul veșnic al harului, prin care au avut nu doar făgăduința acestei relații, ci ei I-au fost dați lui Hristos în acel legământ, ca atare. De aceea, Domnul Isus Hristos spune: „Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu!” (Evrei 2:13).

Trebuie observat cu atenție că aleșii lui Dumnezeu sunt caracterizați ca fiind „copii” înainte ca Duhul Sfânt să fie trimis în inimile lor: „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său” (Gal. 4:6). Așadar, ei nu sunt făcuți copii prin nașterea din nou. Ei erau „copii” înainte ca Hristos să moară pentru ei: „a prorocit că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11:51-52). Astfel, ei nu au fost făcuți copii prin faptul că Hristos a murit pentru ei. Ei erau „copii” înainte ca Domnul Isus Hristos să Se întrupeze: „deoarece copiii sunt pătași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă pătaș la ele” (Evrei 2:14). De aceea, este o mare greșală să confundăm și să amestecăm înfierea și regenerarea: ele sunt două lucruri distincte, cea de-a doua fiind efectul și dovada primeia. Înfierea s-a făcut prin actul voinței lui Dumnezeu din veșnicie, pe când regenerarea prin lucrarea harului Său în

timp.

Dacă nu ar fi existat nicio înfiere, n-ar fi existat nicio regenerare. Totuși, prima nu este completă fără cea de-a doua. Prin înfiere, aleșii au fost așezați în calitate de copii. Prin regenerare, li se dă natura potrivită acelei calități. Atât de înaltă este onoarea de a fi luați în familia lui Dumnezeu, și atât de uluitor este privilegiul de a-L avea ca Tată al nostru pe Dumnezeu, încât avem nevoie de un beneficiu extraordinar ca să ne asigurăm inimile de același lucru. Și primim acest beneficiu când ne este dat Duhul înfierii. Faptul că Dumnezeu ne dă Duhul Său este cu mult mai mult decât El ne-ar fi dat întreaga lume, căci dacă ne-ar fi dat lumea, acest lucru ar fi fost ceva din exteriorul Lui, în timp ce Duhul face parte din Dumnezeire! Moartea lui Hristos pe cruce a fost o demonstrație a dragostei lui Dumnezeu pentru poporul Său, însă ea a avut loc în afara lor. Prin contrast, în ceea ce analizăm noi acum, „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5:5).

Este un lucru minunat și binecuvântat ca Dumnezeu să Își manifeste dragostea față de membrii Bisericii Sale în exact același fel în care El Și-a dovedit dragostea față de Capul acesteia când El S-a întrupat, anume prin darul transcendent al Duhului Său. Duhul a venit asupra lui Isus Hristos ca dovadă a dragostei lui Dumnezeu față de El, și ca demonstrație vizibilă a calității Sale de Fiu. Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât ca un porumbel și S-a așezat deasupra Lui, după care s-a auzit glasul

Tatălui spunând: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” (Luca 3:22; cf. Ioan 3:34-35). Împlinind rugăciunea lui Hristos, „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (Ioan 17:26), Duhul le este dat răscumpăraților Lui dovedind aceeași dragoste a Tatălui față de Fiul Său și față de fiii Lui. Astfel, locuirea Duhului în cei credincioși este deopotrivă cel mai sigur semn al dragostei părintești a lui Dumnezeu și dovida înfierii lor.

ÎNCLINAREA INIMILOR SPRE DRAGOSTEA DE DUMNEZEU

„Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6). Întrucât ei fuseseră predestinați veșnic la înfierea lor (Efes. 1:4-5), și pentru că Îi fuseseră dați în realitate lui Hristos ca fii, în legământul cel veșnic (Ioan 17:2; Evrei 2:13), la momentul rânduit de Dumnezeu, Duhul Sfânt este trimis în inimile lor pentru a le da cunoștința acelei realități minunate, anume că au un loc în însăși familia lui Dumnezeu și că El este Tatăl lor. Acest lucru este ceea ce le înclină inimile în dragoste față de El, în a-și găsi plăcerea în El și în a fi total dependenți de El. Marele țel al Evangheliei este să descopere dragostea lui Dumnezeu față de poporul Său și să recucerească astfel dragostea lor pentru El, așa încât aceștia să Îl iubească pe Cel ce i-a iubit mai

întâi. Însă simpla descoperire a acelei iubiri în Cuvântul lui Dumnezeu nu asigură aceasta, până când „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5:5).

Prin lucrarea plină de har a Duhului Sfânt, aleșii sunt recuperați din firea pământească și din lume, și dedicați lui Dumnezeu. Prin natură, ei se iubeau pe ei înșiși și lumea mai presus decât pe Dumnezeu, dar Duhul Sfânt le dă o nouă natură și El însuși locuiește în ei, așa încât Îl iubesc acum pe Dumnezeu și trăiesc pentru El. Aceasta este ceea ce îi pregătește să creadă și să își însușească Evanghelia. Efectele intrării Duhului Sfânt ca Duh de înfiere în ei sunt libertatea, încrederea și bucuria sfântă. Așa cum ei primiseră de la primul Adam un „duh de robie”, un duh legalist care producea „frică”, ei primesc acum Duhul înfierii cu atât mai bucuroși, libertatea lor fiind acum mai dulce când se gândesc la robia lor anterioară. După ce Legea și-a făcut lucrarea în conștiință, ei pot să primească acum vestea bună a Evangheliei – revelația dragostei uimitoare și a harului lui Dumnezeu în Isus Hristos. În ei crește acum o atitudine de dragoste prin cunoașterea lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Rodul binecuvântat al primirii Duhului înfierii este că în inimă se naște o dragoste ca de copil față de Dumnezeu, și o încredere asemănătoare în El: „prin care strigăm, Ava, adică Tată”. Apostolul folosește în exprimarea originală două limbi diferite, „Ava” provenind din limba siriană și „Tată” din

greacă, un termen fiindu-le familiar Evreilor, celălalt Neamurilor. Procedând în felul acesta, el arată că evreii credincioși și creștinii dintre Neamuri sunt copii ai unei singure familii, deopotrivă privilegiați să se apropie de Dumnezeu ca Tată al lor.

„Odată ce Hristos, Pacea noastră, a frânt zidul care îi despărțea, acum, la același capac al îndurării, creștinul iudeu și cel dintre Neamuri, amândoi fiind una în Hristos Isus, se întâlnesc așa cum razele de lumină converg și se amestecă într-una singură, la picioarele Tatălui împăcat” (O. Winslow).¹

O ATITUDINE DE FII

Ca Duh de înfiere, Duhul Sfânt revarsă o atitudine filială asupra sufletului înviat: El acționează la unison cu Fiul și ne dă o conștientizare a relației noastre cu El. Odată ce ne-a scos din acea robie și frică stârnite de aplicarea Legii în noi, El ne conduce la libertatea fericită pe care ne-o dă primirea Evangheliei. Ce fericit trebuie să fie creștinul pentru că este eliberat de legământul faptelor! Ce fericite este să citim sentința iertării noastre în sângele lui Emanuel! Doar în virtutea faptului că am primit Duhul înfierii putem să exclamăm acum, „Tată! Tată!” Acesta este strigătul inimilor noastre, dorința sufletului nostru înaintea lui Dumnezeu. Totuși, duhul nostru nu manifestă de la sine această atitudine, căci, fără prezența nemijlocită,

¹ Octavius Winslow (1808-1878) – păstor englez și unul dintre cei mai prețioși predicatori din secolul al XIX-lea. A fost cunoscut pentru promovarea unei cunoașteri practice a adevărurilor prețioase ale lui Dumnezeu.

acțiunea și harul Duhului Sfânt, n-am putea niciodată să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca „Tatăl nostru”. Duhul este Autorul a tot ceea ce se găsește în noi și care este îndreptat către Dumnezeu.

Această atitudine de fii pe care creștinii o primesc se dovedește în diferite căi. În primul rând, printr-o reverență sfântă față de Dumnezeu, Tatăl nostru, așa cum un copil trupesc ar trebui să își cinstească și să își respecte părintele. În al doilea rând, ea se manifestă printr-o încredere în Dumnezeu, Tatăl nostru, după cum copilul se încrede și se bazează pe părintele său pământesc. În al treilea rând, ea se manifestă printr-o dragoste față de Tatăl nostru, după cum copilul are o afecțiune și dragoste față de părintele lui. În al patrulea rând, ea se manifestă printr-o supunere față de Tatăl nostru, după cum și un copil își ascultă părintele. Această atitudine de copil de Dumnezeu îl îndeamnă să se apropie de El cu libertate spirituală, așa încât se alipește de El cu încrederea unui prunc, bazându-se pe El cu calmul unui micuț care stă liniștit în brațele părintelui său. Această calitate de copii permite cea mai apropiată intimitate. Creștinul ar trebui să apeleze la Dumnezeu ca „Tatăl” său în orice moment, aruncând toate îngrijorările asupra Lui, știind că El îngrijește de fiecare copil al Lui (1 Petru 5:7). Ea trebuie să se manifeste printr-o supunere în dragoste față de El, „ca niște copii preaiubiți” (Efes. 5:1).

„Duhul înfierii este Duhul lui Dumnezeu, care precede de la Tatăl și de la Fiul, și care este trimis de Ei

pentru a fi revărsată astfel dragostea lui Dumnezeu în inimă, pentru a ne da o bucurie reală în aceasta, și pentru a umple sufletul cu pace și bucurie în credință. El vine pentru a mărturisi despre Hristos. Prin a lua din lucrurile lui Hristos și a le arăta poporului Său, El atrage inimile lor către Fiul. Prin a le deschide libertatea și plinătatea harului divin înaintea ochilor, ca și făgăduințele prețioase și deosebite pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său, El îi face să își cunoască partea de moștenire în Hristos, și îi ajută să se apropie de Tatăl lor ceresc cu o încântare sfântă, în Numele, sângele și neprihănirea lui Hristos” (S.E. Pierce).²

John Gill notează că termenul „Ava” se citește la fel din ambele părți, implicația fiind aceea că Dumnezeu este Tatăl poporului Său atât în neazuri, cât și în vremurile de prosperitate. Relația creștinului cu Dumnezeu este una neschimbătoare: Dumnezeu este „Tatăl său” atât când îl disciplinează, cât și când se bucură de el, când este încruntat și când zâmbește. Dumnezeu nu Își va dezmoșteni copiii și nu Se va lepăda de ei. Când Hristos i-a învățat pe ucenicii Lui cum să se roage, El i-a îndemnat să se apropie de scaunul îndurării și să spună: „Tatăl nostru, care ești în ceruri”. La Ghetsimani, El însuși a strigat: „Ava, Tată” (Marcu 14:36) – o expresie a încrederii și a dependenței Lui de Tatăl. Faptul că ne adresăm lui Dumnezeu ca „Tată” ne încurajează la credință, ne confirmă nădejdea, ne încălzește inima și ne stârnește la dragoste

² Samuel Eyles Pierce (1746-1849) – păstor și teolog englez.

pentru El, care este dragostea însăși.

GRIJA

Haideți să arătăm mai departe că acest spirit filial este influențat de starea și locul în care creștinul se găsește. Unii presupun că, dacă am primit Duhul înfierii, ar trebui să existe în noi o siguranță statornică și uniformă, un foc perpetuu care arde pe altarul inimii. Totuși, realitatea nu este așa. Când Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, El S-a arătat gata de a Se supune tuturor neputințelor fără păcat ale naturii omenești, așa încât El a fost înfometat și a mâncat, a fost obosit și S-a odihnit. În aceeași manieră, Duhul Sfânt consideră de cuviință să Se supună legilor și circumstanțelor care dictează în mod obișnuit asupra naturii omenești.

În Cer, Omul Isus Hristos este glorificat, iar tot în Cer, Duhul din cel credincios va străluci ca o stea perpetuă. Totuși, aici, pe pământ, El locuiește în inimile noastre ca o flacără licărind, care nu se stinge niciodată, dar care nu este totdeauna la fel de strălucitoare, ci trebuie să fie păzită constant de vânturile aspre, căci altfel nu am fi îndemnați niciodată „să nu stingem Duhul” (1 Tes. 5:19).

Așadar, Duhul Sfânt nu îi dă credinciosului siguranța independent de sânguința și grija lui în a se păzi. „Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse” (Luca 12:35): condiția de pe urmă fiind în mare măsură dependentă de împlinirea primă. Creștinul nu este totdeauna în situația de a se bucura

de o încredere ca de copil. De ce? Pentru că el se regăsește adeseori vinovat de „întristarea” Duhului, momente când El retrage mare parte din mângâierea Sa. Astfel, putem să înțelegem când părtășia noastră cu Dumnezeu funcționează și când este întreruptă, când El găsește plăcere în noi sau când este întristat – prin îndemnul sau retragerea mângâierilor Duhului. Observați ordinea din Faptele Apostolilor 9:31, „Biserica se bucura de pace în toată Iudea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește, și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea”; și iarăși în Faptele Apostolilor 11:24, „Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt”. De aceea, atunci când încrederea noastră față de „Tatăl” este înceteșată, ar trebui să ne cercetăm căile și să descoperim care este cauza.

Falșii credincioși sunt amăgiți fatal de o încredere mincinoasă, de o însușire superficială a calității de creștin adevărat, în vreme ce ei n-au fost niciodată născuți din nou. Însă mulți posesori adevărați ai credinței sunt răniți de o falsă neîncredere, îndoindu-se dacă sunt credincioși cu adevărat. Nimeni nu este atât de încurcat în truda unei false încrederi ca aceia care nu își pun întrebări cu privire la amăgirea lor și care nu sunt conștienți de pericolul iminent în care se află. De cealaltă parte, nimeni nu este mai departe de cea falsă încredere cum sunt cei care tremură chiar la gândul de a se putea bucura de ea. Adevărata încredere vine dintr-o neîncredere în mine însumi. Adevărata încredere este o bizuire totală pe Hristos, iar aceasta este întotdeauna însoțită de o renunțare totală la

eu. Abandonarea eului constituie recunoașterea din inimă a faptului că hotărârile mele, cele mai bune eforturi ale credinței și chiar sfințenia sunt nimic înaintea lui Dumnezeu, și că Hristos trebuie să fie totul pentru mine.

În toți credincioșii adevărați există un amestec de încredere adevărată și neîncredere falsă, pentru că, atâta vreme cât se află pe acest pământ, în ei rămân deopotrivă rădăcina credinței și rădăcina îndoielii. De aceea, rugăciunea lor este aceasta: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24). În anumiți creștini, credința învinge mai mult decât în alții. În alții, necredința este mai activă decât în frații lor. De aceea, unii au o siguranță mai puternică și mai statornică decât alții. Prezența Duhului Sfânt în ei este dovedită în mare parte prin întoarcerea lor frecventă în rugăciune către Tatăl, adesea cu suspine, dureri și lacrimi. Conștientizarea lucrării Duhului înfierii din noi este dictată în mare parte de măsura în care ne supunem stăpânirii Lui.

23

MĂRTURIA DUHULUI SFÂNT

Duhul Sfânt este mai întâi un Martor al lui Hristos, după care este un Martor față de poporul Său cu privire la dragostea infinită a lui Hristos și cu privire la suficiența lucrării Sale complete. „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15:26).

Duhul aduce mărturia Lui despre Hristos în Scriptură. El aduce mărturia Sa înaintea noastră, în mințile noastre iluminate. El este un Martor al Domnului Isus Hristos prin tot ceea ce este revelat despre El în volumul sacru [Biblie, n.tr.]. El mărturisește despre eficacitatea durabilă a jertfei lui Hristos: păcatul este șters în mod eficace în felul acesta, Tatăl a acceptat jertfa, aleșii sunt desăvârșiți pe veci prin ea și iertarea păcatelor este rodul jertfei lui Hristos. Suficiența Duhului în mărturia Lui despre Hristos înaintea poporului Său este dovedită mai întâi prin aceea că El este o Persoană divină, mai apoi prin prezența Lui când a fost stabilit legământul cel veșnic, și prin cunoașterea perfectă de către El a identității fiecărui membru al alegerii prin har. Când sosește ceasul rânduit

ca fiecare ales să fie înviat prin El, Duhul face așa încât sufletul să fie capabil să primească cunoștința spirituală a lui Hristos. El strălucește asupra Scripturilor adevărului și în inima înnoită. El îl face capabil pe cel născut din nou să primească în inima sa mărturia Tatălui despre Fiul Său Preaiubit și să îi dea credit pe deplin. El îl face capabil să conștientizeze că Tatăl este pe veci fericit pentru fiecare dintre cei ce sunt satisfăcuți cu Persoana, neprihănirea și ispășirea Fiului Său co-egal, și care au întreaga nădejde și mântuire în El. De aceea, Duhul îl asigură pe cel ales de acceptarea Tatălui în Cel Preaiubit.

MĂRTURIA OBIECTIVĂ ȘI CEA SUBIECTIVĂ

Duhul este un Martor înaintea poporului lui Dumnezeu deopotrivă în mod obiectiv și subiectiv; altfel spus, El aduce mărturie înaintea lor și în ei – căci așa este lucrarea harului Său minunat față de ei. Mărturia Lui înaintea lor se face în și prin Scriptură. „Căci printr-o singură jertfă El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt” (Evrei 10:14-15), adevăr explicat prin versetele imediat următoare. Apostolul citează din profetul Ieremia, care vorbise mișcat de Duhul Sfânt (2 Petru 1:21). Domnul afirmă despre poporul Său: „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” (Evrei 10:17). După aceasta, Duhul Sfânt subliniază că, „acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat” (v. 18). Astfel, El mărturisește înaintea noastră, prin Cuvânt,

despre suficiența și finalitatea jertfei unice a lui Hristos.

Totuși, este nevoie de ceva mai mult pentru poporul nevoieș al Domnului, căci ei sunt supuși multor temeri, iar Satana le atacă frecvent credința. Aici nu se pune problema ca ei să aibă vreo îndoială despre inspirația divină a Scripturii sau despre infailibilitatea fiecărui cuvânt cuprins în ea. Nu este cazul să spunem că ei ar fi înclinați pentru o clipă să pună sub semnul întrebării suficiența infinită și eficacitatea durabilă a jertfei lui Hristos. Nu – ceea ce îi afectează profund este că ei nu știu dacă sunt părtași acestor lucruri în sens mântuitor. Ei știu că există o credință (așa cum demonii au, Iacov 2:19) care nu conduce la niciun fel de mântuire. Ei înțeleg că acea credință pe care o au mulți falși credincioși, cu care ei se laudă, nu este dovedită prin faptele lor. Mai mult, ei descoperă în propriile persoane lucruri care par incompatibile cu faptul că ei sunt făpturi noi în Hristos, așa că adesea se tem ca nu cumva propria convertire să nu fie decât o amăgire. Când un suflet onest contemplă la măreția uimitoare a cinstei și la imensitatea calității de a fi privit el însuși ca un moștenitor împreună cu Hristos, el este zguduit și uluit.

Ce, eu să fiu copil de Dumnezeu? Dumnezeu să fie Tatăl meu? Cine sunt eu să fiu înălțat într-o favoare atât de mare? Cu siguranță că așa ceva nu poate fi adevărat. Când mă uit la păcătoșenia mea înfricoșată și la nevrednicia mea, la depravarea îngrozitoare a inimii mele, la carnalitatea gândirii mele, la răzvrătirea voinței, când văd cât de înclinat sunt către rău în

fiecare clipă și ce greșeli groaznice fac – cu siguranță că n-aș putea fi un părtaș al naturii divine. Acest lucru pare imposibil, iar Satana este oricând gata să mă asigure că nu sunt copilul lui Dumnezeu. Dacă cititorul este străin de astfel de temeri chinuitoare, îmi este pur și simplu milă de el. Dar dacă experiența lui este înțesată de ceea ce tocmai am descris, va vedea cât de indispensabil este ca Duhul Sfânt să aducă mărturie în interiorul lui. Totuși, unii spun că ar fi un păcat dacă vreun credincios și-ar pune sub semnul întrebării acceptarea înaintea lui Dumnezeu, doar pentru că este încă atât de depravat, sau să se îndoiască de mântuirea lui pentru că vede puțină sfințenie în interiorul său. Acești oameni spun că astfel de îndoieli ar însemna să punem sub semnul întrebării adevărul lui Dumnezeu și credințioșia Lui, căci El ne-a asigurat de dragostea Lui și de disponibilitatea de a-i mântui pe toți cei care cred în Fiul Său. Ei afirmă că nu este datoria noastră să ne cercetăm inimile, pentru că, în felul acesta, nu vom ajunge niciodată să căpătăm siguranța mântuirii. Ei spun că trebuie să privim doar la Hristos, și să ne odihnim în cuvintele Lui din Scriptură. Dar nu spune oare Scriptura că „lauda noastră este mărturia pe care ne-o dă cugetul nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu” (2 Cor. 1:12)? Și iarăși ni se spune: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui” (1 Ioan 3:18-19).

ÎNDOIELILE ȘI MĂRTURIA CREȘTINILOR

Totuși, unii insistă că Scriptura interzice orice fel de îndoială: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31). Da, dar Hristos nu îl blamează aici pe Petru pentru că se îndoia de starea lui spirituală, ci pentru că se temea că s-ar putea îneca. Totuși, Hristos „i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor” (Marcu 16:14); este adevărat, pentru că nu credeau că El fusese înviat din morți, nu pentru că își puneau regenerarea sub semnul întrebării! Dar Avraam este lăudat pentru că, „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi [a tuturor aparențelor], el a crezut” (Rom. 4:18); da, și nădejdea era că avea să aibă un fiu! Dar cum este acest lucru relevant pentru tema pe care o discutăm? Dar noi „umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5:7). Da, comportamentul apostolilor a fost dictat de conștientizarea a ceea ce avea să vină (vezi v. 11), însă „tot ce nu vine din încredințare, e păcat” (Rom. 14:23), numai că acest verset nu vorbește despre subiectul nostru, ci spune că, dacă un om nu crede că este corect să facă un lucru, și totuși se aventurează să îl facă, păcătuiește.

Haideți să definim mai clar subiectul discuției noastre. Am putea să îl formulăm în felul următor: Îi cere Dumnezeu cuiva să creadă că a fost născut din nou câtă vreme nu există nicio dovadă clară a acestui fapt? Cu siguranță că întrebarea răspunde de la sine: Dumnezeuul adevărului nu îi cere nimănui să creadă o minciună. Dacă păcatele mele nu au fost iertate, cu cât sunt mai ferm convins că ele ar fi fost iertate, cu

atât situația mea este mai gravă. Este clar că, în aceste situații, Satana mă va ajuta în auto-amăgirea mea! Diavolul vrea ca eu să fiu sigur că totul îmi este bine, fără să fie necesară o cercetare sârguincioasă și o examinare profundă în căutarea dovezilor suficiente care să-mi spună că sunt o faptură nouă în Hristos. O, mulți sunt amăgiți de cel rău când el îi face să creadă că ar fi greșit să își verifice mărturia credinței și să își testeze inimile prin adevăr! Este adevărat că este un păcat ca un credincios adevărat să trăiască de parcă dovezile regenerării sale nu ar fi clare, dar nu este niciun păcat ca el să fie onest și imparțial, sau chiar să se îndoiască atunci când, în fapt, dovezile lui nu sunt clare. Este un păcat să îmi încetez dovezile mântuirii, dar nu este niciun păcat să descopăr că ele sunt neclare. Este păcat ca un om, prin trăire lumească și beție, să se îmbolnăvească, dar nu este niciun păcat să simtă că este bolnav dacă are temei pentru asta, și chiar să-și pună întrebarea dacă ar putea să supraviețuiască. Păcatele noastre produc în noi dezastre interioare și exterioare, dar acestea sunt mai degrabă modalități de disciplinare decât păcate. Ceea ce stă la temelia îndoielilor este păcatul, însă acele îndoieli nu sunt în ele însele păcate.

Dar poate că se va spune că cei credincioși sunt îndemnați să „păstreze până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care se laudă” (Evrei 3:6), și că „ne-am făcut [am fost făcuți, lit. KJV] părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (v. 14). Da, dar

acea „încredere” ține de faptul că Isus este Hristosul, alături de o credință autentică în El, așa cum este clar din contextul acestor versete. Nimic n-ar fi mai absurd decât să spunem că cei ce sunt credincioși sunt făcuți părtași lui Hristos prin a păstra încrederea că ei sunt mântuiți, căci lucrul acesta este făcut de multe suflete amăgite, și unii o fac până la moarte (Matei 7:22). Nu poate exista nicio încredere bine întemeiată câtă vreme ea nu este așezată pe dovezi clare și pe mărturii credibile. În acest sens, trebuie să avem nu doar „mărturia unui cuget curat” (1 Petru 3:21), ci și mărturia Duhului Sfânt, care o confirmă.

SLUJBA MĂRTURIEI

Duhul Sfânt, care locuiește în Hristos, marele și veșnicul Cap al poporului Său, locuiește de asemenea în toate membrele vii ale trupului Său tainic, pentru a le asemăna cu El și pentru a le face ca El. El este Cel care ia în posesie fiecare suflet înviat, locuind în acesta ca Duh de viață, de har, de sfințenie, de mângâiere și de slavă. Cel care i-a înviat *în* Domnul, îi face acum vii *pentru* Domnul. El le aduce cunoașterea Tatălui în Fiul, și cunoașterea unirii lor cu Hristos. El îi duce la părtășie cu Tatăl și cu Fiul, și împlinește în ei toată buna plăcere a voii Sale, ca și lucrarea credinței cu putere (2 Tes. 1:11). În înfăptuirea acestei „bune lucrări” a Lui în suflet – începută prin regenerare și dovedită prin convertirea față de Domnul – Duhul găsește plăcere să acționeze și să împlinească slujba de

Martor: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:16).

Slujba unui „martor” este să aducă mărturie sau să ofere dovezi convingătoare. Prima dată când apare acest termen este în Epistola către Romani, în 2:15: „și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele”. Referința care se face aici este la cei păgâni, care, deși nu primiseră de la Dumnezeu o revelație scrisă, asemenea evreilor, totuși, ei erau creația Lui, făpturi responsabile, supuse autorității Lui și care vor fi judecate de El. Temeiul pentru care Dumnezeu îi face responsabili ține mai întâi de faptul că le-a fost dată o revelație a Sa în creație, care îi face să nu se poată „dezvinovăți” (Rom. 1:19-20), și mai apoi de Legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor, anume rațiunea sau „lumina naturii”. Dar nu doar că instinctele lor morale îi învață să facă diferența între bine și rău, și îi avertizează de o zi viitoare a judecății, ci și conștiința lor mărturisește, fiind un indicator divin interior, dovedind că Dumnezeu este Stăpânul și Judecătorul lor.

Dar, întrucât creștinul rămâne întotdeauna o ființă responsabilă în fața Creatorului și a Stăpânului lui, el este de asemenea un copil de Dumnezeu și, așa cum este normal, adică atâta vreme cât el se străduiește sincer să umble ca atare, conștiința lui înnoită aduce mărturie despre acest fapt, adică

aduce dovezi. Am spus „conștiința înnoită”, întrucât creștinul a fost înnoit în întregul om lăuntric. Creștinul autentic poate să spună: „căci sunt încredințat că am un cuget bun” (Evrei 13:18); înclinația inimii lui este către Dumnezeu și către ascultarea de El. Nu doar că în el există dorința de a-I fi plăcut lui Dumnezeu, ci se și străduiește responsabil în acest sens: „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (F.A. 24:16). Când aceste străduințe sunt practice, căpătăm o siguranță interioară despre starea noastră spirituală: „Lauda noastră este mărturia, pe care ne-o dă cugetul nostru” (2 Cor. 1:12). Astfel, sinceritatea creștinului este dovedită prin conștiința lui. Este adevărat că există și o „altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Rom. 7:23), dar aceasta este sursa întristării, nu a bucuriei celui credincios.

Această lege a păcatului este povara lui, nu satisfacția lui. Este adevărat că „ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac”. Da, el adesea nu face binele pe care dorește și iubește să îl facă, ci cade în răul pe care urăște să îl facă (Rom. 7:18).

Chiar dacă astfel de lucruri sunt lamentabile și vrednice de blamare, ele nu schimbă în niciun fel faptul că cel ce trăiește în felul acesta poate să Îl cheme pe Dumnezeu mărturisind că dorește din toată inima să trăiască altfel, iar conștiința

lui aduce mărturie și dovedește sinceritatea lui în exprimarea unei astfel de dorințe.

CE ANUME MĂRTURISEȘTE DUHUL

Este foarte important ca orice creștin să știe clar despre ce anume aduce mărturie propriul „duh” sau conștiință. Este clar că conștiința lui nu-i poate mărturisi despre eradicarea răului din inimă, nici despre vreo purificare ori îmbunătățire a naturii sale carnale, fiindcă orice om a cărui conștiință mărturisește așa ceva nu face decât să mărturisească o minciună, căci „dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Câtă vreme creștinul se află pe pământ, „firea pământească [principiul păcatului] poftește împotriva Duhului”, adică împotriva principiului harului (Gal. 5:17).

De altfel, cu cât gândurile noastre sunt modelate mai mult de Cuvânt, cu atât vom descoperi cât de plini de corupție suntem. Cu cât umblăm mai îndeaproape cu Dumnezeu, cu atât mai multă lumină vom avea, și cu atât mai mult vor fi scoase înaintea privirilor noastre îngrozite lucrurile ascunse (neașteptate) ale întunericului din interior. Astfel, siguranța creștinului că este o persoană regenerată nu înseamnă deloc că el nu ar fi conștient că moare tot mai mult față de prezența și acțiunile păcatului interior. Dumnezeu nu vrea ca noi să ne îndrăgostim tot mai mult de propriile persoane.

Inima înnoită a creștinului mărturisește că el este un copil de Dumnezeu. Alături de zdrobirea nelegiurii care locuiește în credincios sub forma legii păcatului, de care el devine tot mai conștient și pentru care suspină zilnic, vine duhul înfierii care i-a fost dat în inimă. Acest duh de fiu îi atrage inima în dragoste pentru Dumnezeu, așa încât tânjește după bucuria conștientă a fetei Sale zâmbitoare și care prețuiește părtășia cu El mai presus de toate celelalte privilegii. Acest duh de fiu îi inspiră încredere în Dumnezeu, așa încât pledează făgăduințele Lui în rugăciune, prețuiește îndurarea Lui și se bazează pe bunătatea Lui. Acest duh de fiu produce în el reverență față de Dumnezeu, așa încât măreția Lui de necuprins este purtată în inima lui cu uimire, autoritatea Lui înaltă este respectată și el tremură înaintea Cuvântului Domnului. Acest duh de fiu produce supunere față de Dumnezeu, astfel că el dorește să se supună lui Dumnezeu în toate lucrurile, și se străduiește sincer să umble în ascultare de poruncile și îndemnurile Lui.

Există semne clare prin care creștinul poate să se cercezeze. Este adevărat, el este foarte departe de a fi ceea ce ar trebui să fie, sau de ceea ce ar putea să fie dacă dorințele lui cele mai fierbinți ar fi împlinite, însă el este foarte diferit de starea sa anterioară. În loc să caute să Îl alunge pe Dumnezeu din gândurile lui, dorința sa de acum este ca inima și mintea lui să fie pline de El, și ca meditarea la perfecțiunile Sale să fie bucuria lui. În loc să se preocupe foarte puțin ca purtarea lui să Îl onoreze pe Domnul, străduința lui sinceră este aceea de a-I

fi pe plac în toate căile lui. În loc să ignore păcatul interior, plaga inimii sale a devenit cea mai mare povară și sursă de durere. Ei bine, aceste lucruri dovedesc că el este copil de Dumnezeu. Ele nu erau acolo în natura sa, așa că trebuie să fi fost implantate în e; de Duhul Sfânt. Acele haruri pot fi foarte firave, însă luptele lor prezente în mijlocul corupțiilor firii pământești sunt semnele nașterii din nou.

Dacă mă descopăr tânjind după sfințenie, după asemănarea cu Hristos și deplângându-mi eșecurile de a atinge aceste ținte, cu onestitatea scopului, cu smerenia inimii și cu cercetarea în rugăciune a sufletului, atunci nu este niciun motiv de mândrie să concluzionez că sunt un copil al lui Dumnezeu, căci ar fi o dovadă de orbire încăpățânată să refuz să recunosc lucrarea Duhului în sufletul meu. Când conștiința mea mărturisește că doresc sincer și mă străduiesc la fel de sincer să Îl slujesc și să Îl glorific pe Dumnezeu, ar fi greșit să resping sau chiar să mă îndoiesc de faptul că Dumnezeu a „început o bună lucrare” în mine. Observă sănătatea ta spirituală, dragă cititor, ca și boala din sufletul tău! Învață-te cu limbajul Miresei lui Hristos: „Adormisem, dar inima îmi veghea” (Cânt. 5:2) – harul trebuie recunoscut chiar și atunci când avem infirmități, căci lucrurile care cauzează smerirea noastră nu trebuie să constituie un temei de îndoială.

Totuși, în ciuda dovezilor pe care un creștin le are despre calitatea sa de fiu al lui Dumnezeu, el descoperă că nu este ușor să fie sigur de sinceritatea lui și să aibă o mângâiere solidă

în sufletul său. El este nestatornic, atitudinea lui fiind fluctuantă. În cei mai buni dintre noi, harul nu este decât mic și slab, și avem motive să ne deplângem credința firavă, răceala dragostei și imperfecțiunile dureroase ale ascultării noastre. Însă tocmai în acest aspect, Duhul binecuvântat al lui Dumnezeu ne ajută în neputințele noastre, în minunăția harului Său – El adaugă mărturia Lui la mărturia conștiinței noastre înnoite, așa încât, uneori, convingerea este confirmată, iar inima tremurândă este asigurată. În astfel de perioade, creștinul poate să spună: „cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor” (Rom. 9:1).

Întrebarea care apasă cel mai profund asupra unui sfânt adevărat nu este: „M-am pocăit, am credința în Hristos, am dragoste pentru Dumnezeu”? – ci mai degrabă: „Sunt pocăința, credința și dragostea mea sincere și autentice?” El a descoperit că Scriptura face deosebire între pocăință (1 Împ. 21:27) și pocăința „de care cineva nu se căiește niciodată” (2 Cor. 7:10); între credință (F.A. 8:13) și „credința neprefăcută” (1 Tim. 1:5); între dragoste (Matei 26:49) și „dragostea în sinceritate” (Efes. 6:24, lit. KJV) – și doar prin lucrarea Duhului Sfânt poate fi sufletul capabil să facă deosebire între ele. Acela care i-a dat creștinului pocăința și credința trebuie să îl facă să cunoască lucrurile care îi sunt date fără plată de Dumnezeu (1 Cor. 2:12). Harul nu poate fi cunoscut decât ca har, după cum soarele nu poate fi văzut decât în lumina lui. Doar prin Duhul Sfânt putem fi asigurați cu adevărat că am fost

născuți din nou prin El.

ERORI ÎN CE PRIVEȘTE MĂRTURIA SUBIECTIVĂ

Jonathan Edwards afirma pe bună dreptate că,

„Multe au fost relele provocate de acea falsă și amăgitoare idee a mărturiei Duhului, anume că ea ar fi un fel de voce interioară, o sugestie sau revelație de la Dumnezeu față de om, prin care să-i spună că este iubit de El și că păcatele îi sunt iertate – însoțită sau nu de un text al Scripturii. Multe dorințe false și zadarnice au rezultat dintr-o astfel de gândire, deși unele aparent foarte înălțătoare. Mă tem că foarte multe suflete suferă veșnic din această cauză”.

Acest lucru este aplicabil în special anumitor vremuri, când fanatismul a pus mare preț pe acest fel de mărturie a Duhului în sufletele oamenilor.

Un copil iubitor și ascultător are în inima lui dovada relației speciale cu tatăl său. Așa este și în cazul creștinului: înclinațiile și aspirațiile lui față de Dumnezeu dovedesc că este copilul Lui. În plus față de aceasta, Duhul Sfânt dă siguranța aceluiași fapt binecuvântat revărsând dragostea lui Dumnezeu în inima celui credincios (Rom. 5:5). Locuirea Duhului Sfânt în inima creștinului este semnul sigur al înfierii acestuia. Da, noi nu putem să observăm Duhul în esența Lui, ci doar prin intermediul

acțiunilor Sale. Atunci când observăm lucrarea Lui, Îl observăm și pe Cel ce lucrează. Modalitatea în care lucrarea Lui poate fi observată în suflet ține de cercetarea atentă a vieții noastre interioare și de compararea ei cu Scriptura. Nu știu să existe un alt fel de a observa lucrarea Lui. Duhul Se descoperă față de noi locuind în noi.

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:16). Trebuie să observăm atent că acest verset nu spune că Duhul îi mărturisește duhului nostru (așa cum este adesea citat greșit), ci „împreună” – în greacă există un singur cuvânt, un verb compus: „adeverește împreună cu...” Și este foarte important să notăm această deosebire: mărturia Duhului nu este atât de mult o revelație făcută duhului meu, considerat ca recipient al mărturiei, pe cât este o confirmare făcută în sau împreună cu duhul meu, luat în considerare ca și cum ar coopera în mărturie. Nu se pune problema ca duhul meu să aducă mărturie că sunt copil de Dumnezeu, ci că Duhul lui Dumnezeu vine printr-un proces ce poate fi observat împreună cu o mărturie separată, spunând Amin spre siguranța mea, dar aici există o mărturie unică ce are o origine conjugată.

Așadar, „mărturia” Duhului nu vine prin intermediul vreunei vedenii supranaturale sau prin vreo voce misterioasă care mă informează că sunt copil de Dumnezeu, căci până și diavolul i-ar putea spune acest lucru unui fățarnic.

„Mărturia nu vine printr-o revelație nemijlocită sau printr-un impuls de la Dumnezeu, ori pur și simplu printr-un text care ne este adus în minte, căci toate aceste lucruri pot fi amăgitoare, ci prin lucrarea conjugată a mărturiei conștiințelor celor credincioși despre sinceritatea și corectitudinea primirii Evangheliei și a dedicării lor în slujba lui Dumnezeu. În felul acesta, în timp ce se cercetează pe ei înșiși cu privire la realitatea convertirii lor și găsesc dovezi scripturale ale acesteia, Duhul Sfânt strălucește din când în când asupra lucrării Lui, stârnind dorințele lor sfinte spre punerea lor vie în practică, făcându-le foarte eficace asupra comportamentului lor și, în felul acesta, le vorbește fără îndoială despre realitatea înfierii lor” (Thomas Scott).

SFATURI ÎN CE PRIVEȘTE MĂRTURIA

În primul rând, mărturia Duhului se află în strict acord cu învățătura Sfintei Scripturi. El ne-a dat în Cuvântul Său anumite semne prin care întrebarea – sunt sau nu copil de Dumnezeu? – poate să-și găsească un răspuns clar. El a trasat anumite lucruri prin care pot să mă văd în situația mea reală (Ioan 8:39). Prin Duhul Sfânt, poporul lui Dumnezeu este iluminat, convins, mângâiat, hrănit și călăuzit; prin adevăr, El mărturisește odată cu duhurile lor. Există o armonie perfectă între mărturia Scripturii și experiența variată a fiecărui suflet înnoit, și prin a ne revela această armonie, prin a arăta corespondența dintre istoria sufletelor noastre și mărturia

Cuvântului, El ne convinge că suntem născuți din nou: „Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști [asigura] inimile înaintea Lui” (1 Ioan 3:19).

În al doilea rând, El lucrează în noi acele haruri speciale ale copiilor lui Dumnezeu, aducând astfel dovezile părtășiei noastre cu Dumnezeu. El îl face pe creștin să se simtă „sărac în duh”, un cerșetor dependent de îndurarea lui Dumnezeu. El îl determină să își deplângă lucrurile care nu îl preocupă în niciun fel pe cel lumesc. El revarsă asupra celui credincios un duh de „blândețe”, așa încât voința lui este supusă cel puțin în parte, și adusă în ascultare de voia lui Dumnezeu. El îi dă sufletului „sete și foame după neprihănire”, făcându-l să simtă că cele mai bune lucruri pe care această lume pieritoare i le poate oferi nu sunt decât niște coji seci, care nu satisfac. El îl face „milostiv” față de alții, contracarând acea înclinație egoistă care se află în noi, prin natura noastră. El îl face „curat în inimă” prin a-i da dorință după sfințenie și ură față de lucrurile rele (Matei 5:3-8). Prin propriul rod produs în suflet, Duhul Își dovedește prezența în interiorul inimii.

În al treilea rând, El ne ajută să observăm mai clar lucrarea harului Său în sufletele noastre. Conștiința își face partea, iar Duhul o confirmă. Mărturia comună a Duhului și a conștiinței noastre îi dă vigoare și certitudine siguranței inimilor noastre. Când apele mari se amestecă într-un râu, ele devin un singur curs de apă, însă el este mai rapid și mai puternic. În aceeași manieră, mărturia conștiinței noastre și cea a Duhului se

unesc și ajung astfel să zdrobească temerile noastre și să ne copleșească îndoielile. Când Duhul binecuvântat strălucește asupra propriei lucrări a harului și sfințeniei în inimile noastre, atunci, în lumina Lui, noi „vedem lumina” (Ps. 36:9). Sfințenia interioară, un duh de fiu, o inimă smerită și supunerea față de Dumnezeu sunt lucruri pe care Satana nu le poate imita.

În al patrulea rând, El ne ajută nu doar să vedem harul, ci și să discernem sinceritatea și realitatea lui. În acest aspect, multe suflete oneste sunt încercate din greu. Este mult mai ușor să dovedim ceea ce credem, decât să fim asigurați de faptul că avem o credință mântuitoare. Este mult mai ușor să concluzionăm că Îl iubim pe Hristos, decât să fim siguri că Îl iubim sincer și pentru ceea ce El este în Sine. Inimile noastre sunt ușor de amăgit, căci există multe situații când avem în noi un amestec de credință și necredință (Marcu 9:24), iar harul din noi este atât de firav, încât ezităm să ne pronunțăm în ce privește starea noastră spirituală. Dar atunci când Duhul Sfânt crește credința noastră, reaprinde dragostea noastră și ne întărește cu putere în omul interior, El ne face capabili să ajungem la o concluzie clară. Mai întâi, El ne sfințește, după care ne asigură.

Amăgirile Satanei, chiar dacă sunt adesea niște imitări plauzibile până într-un punct, în tendința și rezultatul lor sunt întotdeauna împotrivoare lucrurilor pe care Dumnezeu le cere și le încurajează. Pe de altă parte, acțiunile Duhului

sunt întotdeauna la unison cu Scriptura. Iată, așadar, un criteriu sigur prin care putem să testăm și să vedem ce duh se află la lucru în noi. Cele trei ale adevăruri ale Scripturii care ne privesc mai direct sunt pierzarea noastră prin naștere, răscumpărarea noastră prin har și responsabilitățile pe care le datorăm în virtutea eliberării noastre. Când credințele, sentimentele și siguranța noastră tind să înalțe natura depravată, să deprecieze și să minimizeze harul divin sau să conducă la o viață firească, cu siguranță că ele nu vin de la Dumnezeu. Dar dacă acestea au o tendință contrară, convingându-ne de ticăloșia noastră, prin natura noastră, făcându-L pe Hristos să fie tot mai prețios pentru noi și conducându-ne către ascultarea de îndatoririle pe care El ni le cere, ele vin de la Duhul Sfânt.

Nu ne mai rămâne aici decât să întrebăm: de ce nu le dă Duhul Sfânt creștinilor o siguranță mai puternică și mai mângâietoare cu privire la calitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, și asta în mod constant? Aici pot fi date mai multe răspunsuri. Mai întâi, trebuie să facem deosebire între lucrarea Duhului Sfânt și mărturia Lui: slujba Lui este adesea să ne convingă de ticăloșia noastră, mai degrabă decât să ne dea mângâiere și bucurie. În al doilea rând, mângâierea Lui în siguranță este adesea înfrânată de lenevia noastră spirituală; noi suntem îndemnați să „căutăm cu atât mai mult să ne întărim chemarea și alegerea” și să ne „silim să fim găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 1:10; 3:14) – astfel că mângâierile Duhului nu vin în suflete leneșe. În al treilea

rând, El nu face acest lucru din cauza păcatelor noastre: „S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul” (F.A. 10:44) – nu câtă vreme ei umblă pe căile nelegiurii. Mărturia Lui este una sfântă: El nu pune o bijuterie în râțul porcului (Prov. 11:22). Rămâneți în dragostea lui Dumnezeu (Iuda 1:21), și veți avea parte de mărturia Duhului.

24

PECETLUIREA CU DUHUL SFÂNT

În strânsă legătură cu lucrarea Duhului de mărturisire împreună cu duhul creștinului că este copil de Dumnezeu este lucrarea Sa de pecetluire. Acest lucru este dovedit clar în Scriptură în pasaje precum 2 Corinteni 1:19-22 și Efeseni 1:13.

Bogățiile creștinului se găsesc în făgăduințele lui Dumnezeu, și ele toate sunt „Da și Amin” în Hristos, și dacă nu avem credința întemeiată pe ele, ea este lipsită de valoare. Nu este suficient ca făgăduințele să fie sigure, ci trebuie să fim „întemeiați” pe ele. Oricât de fermă ar fi temelia (fie ea și de stâncă), dacă nu avem casa legată de ea, zidită de fapt pe această temelie, ea este nesigură. Trebuie să existe un dublu „Amin”: unul în făgăduințe și unul în noi. Trebuie să existe un ecou în inima creștinului: Dumnezeu spune aceste lucruri, așa că ele trebuie să fie adevărate; credința și le însușește și spune că ele sunt ale mele. Dacă vrem să avem siguranța și pacea indispensabile, trebuie să fim înrădăcinați în făgăduințele lui Dumnezeu și să fim zidiți pe ele.

Bogățiile creștinului sunt puse în fâgăduințele lui Dumnezeu: tăria și mângâierea lui în credință sunt zidite pe ele. Aceeași putere divină care l-a eliberat pe creștin din împărăția Satanei și l-a adus într-o stare de har, trebuie să îl elibereze și de atacurile lansate de vrăjmașul lui asupra credinței sale, și să îl întărească în starea de har. Doar Dumnezeu poate produce stabilitatea; doar El poate să ocrotească acea scânteie de credință în fața vânturilor și a valurilor necredinței, iar El găsește plăcere să facă acest lucru: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi” (Fil. 1:6). De aceea, ni se spune că „Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu”. Observați cu atenție că apostolul nu spune că „ne-a întărit”, ci că „ne întărește”, fiind vorba de un proces continuu, care se desfășoară pe tot parcursul vieții creștinului pe pământ.

În ceea ce urmează, apostolul ne arată în ce constă această „întărire” și cum este ea realizată: „El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1:22). Fiecare dintre aceste imagini se referă la același lucru, și au de-a face cu „întărirea” sau asigurarea inimilor noastre. În economia Vechiului Testament, profeții, preoții și regii erau autorizați și confirmați în slujba lor prin „ungere” (Lev. 8:11; 2 Sam. 5:3; 1 Împ. 19:16). Apoi contractele și acordurile erau ratificate prin „pecetluire” (Est. 8:8; Ier. 32:8-10). Apoi o „arvună” garanta un acord sau o înțelegere (Gen. 38:17-18; Deut. 24:10). Astfel,

starea sigură a creștinului este exprimată mai întâi prin termenul general care vorbește despre „întărire”, apoi este subliniat prin acești trei termeni figurativi, „ungere”, „pecetluire” și „arvună”. Aici ne vom concentra atenția pe cel de-al doilea termen.

Cineva poate pune următoarea întrebare: Dar ce nevoie mai are creștinul de atestarea sau confirmarea stării sale în Hristos? Nu este credința în sine o dovadă suficientă? O, dar deseori credința și cunoștința pe care le avem despre credința noastră în Hristos sunt puternic clătinate; acțiunile păcatului remanent interior stârnesc un nor gros de îndoieli, iar Satana însuși se folosește de acestea ca să ne spună că profesiunea noastră de credință este seacă. Dar, în harul și bunătatea Lui. Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt și, din când în când, El „pecetluiește” sau confirmă credința noastră prin acțiunile Lui mângâietoare, care ne înviează. El ne atrage proaspăt inimile către Dumnezeu și ne face în stare să strigăm „Ava, Tată”. El ia din lucrurile lui Hristos, ni le arată și ne face să conștientizăm că suntem părtași în mod personal la acestea.

Același adevăr binecuvântat se găsește din nou în Efeseni 1:13. Este important să observăm ordinea celor trei lucruri remarcate aici despre sfinți: ei „au auzit”, „au crezut” și au fost „pecetluiți”, astfel că pecetluirea este un lucru diferit de credință, urmând după ea, la fel cum credința vine în urma auzirii. Există două lucruri, și doar două, pe care Duhul Își pune pecetea, anume două lucrări puternice și eficace: în primul rând, pe lucrarea încheiată a lui Hristos, prin care El

îndepărtează păcatul prin jertfirea de Sine; și în al doilea rând, pe lucrarea Sa în inimile celor ce cred. În documentele legale, scrierea articolelor lor precedă întotdeauna mărturia și pecetluirea; așa și aici, Duhul scrie poruncile lui Dumnezeu pe inimă (Evrei 8:10), apoi El pecetluiește adevărul și realitatea lucrării Sale în conștiința celor ce beneficiază de ea.

Principalul scop al „pecetluirii” este cel al garantării, al certificării și ratificării. În primul rând, Duhul Sfânt aduce o siguranță legată de veridicitatea făgăduințelor lui Dumnezeu, prin care priceperea omului este convinsă spiritual că făgăduințele sunt de la Dumnezeu. Nici lumina rațiunii și nici puterea de convingere a semenilor nu poate aduce pe cineva în starea în care să își odihnească inima pe făgăduințele divine, întrucât pentru a avea loc așa ceva, trebuie să intervină lucrarea directă a Duhului Sfânt: „Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală [siguranță, cf. KJV]” (1 Tes. 1:5), iar „marea siguranță” a venit la urmă! În al doilea rând, El îi dă credinciosului o siguranță legată de părtășia lui personală la aceste făgăduințe, și din nou, acest lucru nu poate fi dat decât de Duhul Sfânt. Eu nu spun că această pecetluire exclude orice fel de îndoieli, ci că o astfel de siguranță iese victorioasă asupra îndoielilor.

Există multe utilizări ale unei „peceți”, cum ar fi pentru a indica proprietatea, identitatea, confirmarea, tăinuirea și garantarea, dar în Efeseni 1:13, lucrul la care se face referire

este pecetluirea unei moșteniri, anume că am obținut o moștenire prin credință, și odată ce am crezut, suntem „pecetluiți”. În ce constă folosirea specifică a unei „peceti” în legătură cu o moștenire? Ea poate fi folosită fie pentru a-i garanta acelui moștenitor că o va primi, fie pentru a-i face cunoscut acelui om că este moștenitor sigur. Este evident că nu avem de-a face cu primul caz, căci noi nu avem nevoie de nimic ca să ne garanteze Cerul odată ce păcătosul crede cu adevărat, fiindcă moștenirea lui este sigură de îndată ce el se alipește de Hristos. De aceea, înțelegem că aici este vorba de al doilea sens, anume să ne asigure în inimile noastre de faptul că moștenirea este a noastră. Și Duhul este Cel ce face acest lucru prin „pecetea” Lui.

Duhul Sfânt nu este denumit niciodată o „pecete”, așa cum este denumit „Arvună” (2 Cor. 5:5); această metaforă este folosită în legătură cu El doar în ce privește un act de pecetluire, ea fiind astfel o acțiune distinctă a Lui „în inimile noastre” (2 Cor. 1:22). În Efeseni 1:13 nu se face referire la impregnarea chipului lui Dumnezeu în suflet (așa cum mulți dintre puritani au presupus), căci acel lucru se petrece înaintea credinței, nu după ea. Ordinea din acel verset este foarte simplă și decisivă: în Evanghelie, mântuirea este oferită, ea poate fi a mea; credința acceptă acea ofertă și face ca mântuirea să fie a mea; Duhul pecetluiește sau confirmă față de inima mea că acea mântuire îmi aparține. Astfel, prin „pecetluire”, Duhul Sfânt autentifică, certifică și ratifică acest fapt.

Observați că El face acest lucru în calitatea Sa specială de „Duh al făgăduinței”. El este denumit astfel pentru că, în primul rând, Duhul a fost făgăduința măreață și grandioasă a Noului Testament (Ioan 14:26; 15:26 etc.), la fel cum Hristos a fost făgăduința Vechiului Testament. În al doilea rând, El este denumit astfel pentru că El lucrează prin intermediul făgăduințelor, și, în al treilea rând, pentru că, în întreaga Lui lucrare, El acționează potrivit legământului cel veșnic, care, în privința aleșilor, este un legământ al făgăduinței (Efes. 2:12). Când El pecetluiește într-un suflet conștientizarea dragostei lui Dumnezeu și îi dă acelui suflet o imagine a părtășiei lui în Hristos, El face acest lucru prin Cuvântul făgăduinței. Așa s-au petrecut lucrurile când El „L-a pecetluit” pe Hristos (Ioan 6:27) și L-a consacrat în lucrarea de răscumpărare. Tatăl a vorbit din Cer și a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”; și acest lucru repeta ceea ce fusese pronunțat în planul lui Iehova Tatăl legat de Mijlocitorul (Isaia 42:1); iar Duhul Sfânt a „pecetluit” acest lucru în gândul lui Isus la acel moment.

Acțiunile de asigurare sau „pecetluire” ale Duhului Sfânt sunt descoperite celui credincios în două feluri. În primul rând, El face acest lucru pe calea deducției, făcându-l în stare să perceapă lucrarea Lui în suflet și, de aici, să tragă concluzia că este născut din nou. Când văd undeva ridicându-se fum, trag concluzia că acolo există un foc. Tot așa, când observ harurile spirituale (oricât de firave ar fi),

gândul îmi este îndreptat către Cel ce le-a produs. Când simt în mine o putere interioară care se ridică împotriva corupției mele, și când ea lovește în intențiile mele de a mă complăce în poftele firii pământești, trag de aici concluzia că Duhul se împotrivesc firii pământești (Gal. 5:17). În al doilea rând, El aduce asigurarea pe cale intuitivă, printr-o lumină divină în inimă, printr-o autoritate divină conștientizată, prin dragostea lui Dumnezeu turnată în suflet. Dacă am vreo nădejde în mine, fie privind către sângele lui Hristos, fie către harul din mine, aceasta vine prin puterea Duhului (Rom. 15:13).

Duhul aduce făgăduințele sfinte în mintea creștinului. El ne arată binele conținut în ele, harul exprimat prin ele, perfecțiunea și caracterul liber al mântuirii adusă de Hristos și declarată prin ele. Astfel, El le pecetluiește în mintea noastră și ne face în stare să ne odihnim în ele. El ne arată veridicitatea și credințioșia lui Dumnezeu în făgăduințe, nestrămutarea legământului veșnic, caracterul etern al dragostei lui Dumnezeu și că, prin două lucruri care nu se pot schimba (Cuvântul și jurământul Lui), căci este imposibil ca El să minte, Dumnezeu ne-a dat o temelie solidă a unei mângâieri puternice, nouă, celor care am alergat la El, găsindu-ne refugiul în nădejdea ce ne-a fost pusă înainte în Evanghelie (Evrei 6:18). Acesta este felul în care „Dumnezeul oricărui har” ne va „desăvârși”, ne va întări, ne va da putere și ne va face neclintiți” (1 Petru 5:10). Temerile creștinului sunt reduse la tăcere prin acțiunile Duhului, îndoielile lui sunt

astfel supuse, iar inima lui este asigurată că „o bună lucrare” (Fil. 1:6) a început în el, lucrarea lui Dumnezeu. Duhul care locuiește în noi este pecetea lui Hristos (semnul identificării) care ne spune că suntem oile Sale; lucrarea de autentificare pe care Duhul o face ne arată că El este Autorul lucrării binecuvântate ce are loc în sufletele noastre, descoperindu-ne care este „moștenirea” noastră din Ceruri, și face aceste lucruri prin pecetea Lui.

25

AJUTORUL DUHULUI SFÂNT

ROLUL SUFERINȚEI

Un copil de Dumnezeu apăsător, suferind din greu, adesea întins la maximum – ce lucru ciudat! Un moștenitor împreună cu Hristos prins în probleme financiare, sărac în lucrurile acestei lumi, punându-și întrebări de unde să își procure următoarea masă, este perceput ca un lucru anormal! Ce lucru bizar pare ca un obiect al dragostei veșnice și al favorii și harului Lui deosebit să fie lovit din toate părțile de un ocean de necazuri, aflat în ceea ce pare o barcă fragilă, pe punctul de a fi zdrobită de valuri! Ce enigmă trebuie să fie să îl vezi pe unul care a fost regenerat și este locuit acum de Duhul Sfânt cum este atacat zilnic de Satana și cum este copleșit frecvent de păcatul interior! Ce mister ca unul care este iubit de Tatăl, răscumpărat de Fiul, cu trupul făcut templu al Duhului Sfânt, să fie lăsat în lumea aceasta an după an ca să sufere necazuri și persecuții, să își deplângă și să suspine în fața numeroaselor eșecuri, să se confrunte cu încercări după încercări, și să fie adesea în circumstanțe cu mult mai nefavorabile decât cei răi,

să suspine și să strige după eliberare, și totuși să nu aibă parte decât de încercări și suferințe tot mai mari! Ce creștin nu a simțit forța acestor lucruri și nu a fost încurcat de neputința de a le înțelege?

Aș vrea acum să aruncăm ceva lumină asupra acestei teme presante a credinciosului încercat din greu, și să facem aceasta plecând de la capitolul 8 din Epistola către Romani, pentru că eu cred că scopul lui a fost tocmai acesta. Acolo, apostolul a vrut să arate că „suferințele din vremea de acum” (v. 18) nu sunt inconsecvente cu harul special și cu dragostea infinită pe care Dumnezeu le poartă poporului Său. În primul rând, prin acele suferințe, creștinul este adus într-o părtașie personală și practică cu suferințele lui Hristos (v. 17; cf. Fil. 3:10). În al doilea rând, chiar dacă unele dintre suferințele noastre ar putea fi severe și prelungite, totuși există o disproporție foarte mare între suferințele prezente și gloria viitoare (v. 18-23). În al treilea rând, înseși suferințele noastre ne oferă ocazia să exersăm nădejdea și să dezvoltăm răbdarea (v. 24-25). În al patrulea rând, ajutorul și susținerea din partea lui Dumnezeu ne sunt oferite chiar când trecem prin suferințe, și despre aceste lucruri aș vrea să vorbim acum (v. 26-27).

AJUTOR ÎN MIJLOCUL SUFERINȚEI

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Rom.

8:26).

„Tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”. Nu doar că „nădejdea” (o așteptare sigură a împlinirii promisiunilor bune ale lui Dumnezeu) îl susține și îl îmbărbătează pe sfântul în suferință, conducându-l la o așteptare răbdătoare a eliberării din suferințele sale, ci Mângâietorul binecuvântat i-a fost dat pentru a-i oferi ajutor tocmai în acest scop.

Prin ajutorul plin de har al Duhului, credinciosul este ocrotit așa încât să nu se cufunde total în îndoieli și temeri. Prin acțiunile Duhului Sfânt care îi împropătează inima, licăririle credinței sunt păstrate, în ciuda vânturilor înfocate ale Satanei, care îl asaltează. Prin tăria Duhului Sfânt, creștinul atacat din greu și plin de suspine este păzit de cufundarea în scepticism total, în disperare abjectă și în necredință. Nădejdea îi este păstrată vie și glasul rugăciunii încă se aude tocmai datorită puterii Duhului Sfânt.

Dar cum se manifestă ajutorul plin de har al Duhului? Iată cum: văzând cum creștinul este plecat prin apăsare și depresie, compasiunea Duhului este chemată la acțiune, întărind omul interior prin puterea Sa. Fiecare creștin este o mărturie vie a acestui adevăr, chiar dacă poate să nu fie conștient de acțiunile lui Dumnezeu în viața sa. Care crezi că este motivul, dragul meu frate suferind și draga mea soră necăjită, pentru care nu ți-ai abandonat mărturia credinței până acum? Cine te-a păzit să nu iei aminte la ispita repetată a

Satanei de a abandona total lupta cea bună a credinței? De ce crezi că multele tale neputințe nu au anihilat credința ta, de ce nu au stins nădejdea ta și nu au aruncat un nor constant asupra viitorului tău? Răspunsul este că toate acestea nu s-au petrecut datorită faptului că Duhul Sfânt cel binecuvântat te-a ajutat în tăcere, invizibil, și totuși eficace și cu toată compasiunea. Unele făgăduințe prețioase au fost pecetluite în inima ta, iar sufletul a beneficiat de pe urma unei imagini asupra lui Hristos care ți-a adus mângâiere, care ți-a șoptit despre dragostea Lui așa încât presiunea asupra duhului tău a fost redusă, durerea ta a fost alinată și ai primit o doză de curaj proaspăt.

Iată o lumină reală aruncată asupra problemei creștinului în suferință – cea mai ciudată trăsătură a acelei probleme fiind acum armonizată cu dragostea lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu ar fi încetat să îngrijească de copilul Său, dacă l-ar fi abandonat, l-ar fi lăsat să se descurce singur? Totuși, situația reală este complet diferită: acestui credincios îi este trimis Mângâietorul divin care să îl ajute în neputințele lui (Rom. 8:26). Aici avem și un răspuns suficient la obiecția pe care mintea carnală este gata să o ridice împotriva raționamentului inspirat din acest context al apostolului: Cum putem noi, care suntem atât de slabi în noi înșine, atât de inferiori în putere față de vrăjmașii care ne înfruntă, să suportăm încercările, atât de numeroase, îndelungi și zdrobitoare? Noi nu am putea, motiv pentru care harul divin ne-a trimis un Ajutor atotsuficient. Fără ajutorul Lui, am fi sucombat de multă vreme și am

fi fost zdrobiți de încercări. Nădejdea privește înainte la gloria viitoare. În această perioadă grea, de așteptare, Duhul Sfânt ne susține inimile slabe și păstrează harul viu în interiorul nostru.

„Slăbiciunea [neputințele, lit. KJV]”: observați pluralul din această expresie, căci creștinul are parte din plin de ele, fizic, mental și spiritual. Noi suntem fragili și slabi în noi înșine, căci „orice faptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp” (Isaia 40:6). Suntem „cuprinși de slăbiciune” (Evrei 5:2) atât din interior cât și din exterior. Când vin încercările și necazurile asupra noastră, suntem adesea tulburați și leșinăm sub greutatea lor. Când împotrivirea și persecuția răbufnesc împotriva noastră, ca urmare a atașamentului nostru față de adevăr și a umblării noastre cu Hristos, suntem uluiți. Când nuiaua disciplinei Tatălui nostru cade asupra noastră, adeseori nu înțelegem și ne frământăm. Există lucruri foarte mărunte care ne tulbură pacea, care lovesc în glasul laudei, și care ne determină să plângem și să cântim. Cât de ușor ni se prăbușește sufletul, cât de repede uităm de făgăduințele lui Dumnezeu și de viitorul glorios care ne așteaptă! Cât de înclinați suntem să spunem asemenea lui Iacov, „Toate acestea pe mine mă lovesc!”, sau ca David: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul” (Gen. 42:36; 1 Sam. 27:1).

Neputințele creștinilor sunt variate și numeroase. Unii sunt slabi în credință, și își pun constant sub semnul întrebării părtășia în Hristos. Alții sunt imperfect educați în adevăr,

motiv pentru care nu sunt pregătiți să confrunte minciunile Satanei. Unii sunt călători mai lenți pe calea ascultării, rămânând frecvent în urmă. Alții suspină sub povara suferințelor trupești. Unii sunt loviți de un temperament emotiv, care produce în ei o stare de pesimism continuu, făcându-i să privească doar la partea întunecată a lucrurilor. Alții sunt împovărați de grijile acestei vieți, așa încât îi vezi constant depri-mați. Alții sunt vorbiți de rău și batjocoriți, persecutați și boi-cotați, așa încât atitudinea lor față de viață pare uneori insupor-tabilă. Neputințele noastre includ toate acele lucruri care ne fac să suspinăm și să devenim obiectele compasiunii divine.

Totuși, „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”. Aici avem o revelație divină, căci n-am cunoaște nimic despre acest subiect dacă nu am avea Scriptura. Noi nu suntem abando-nați să îndurăm propriile neputințe: avem un Ajutor, un Aju-tor divin. Avem un Ajutor care nu este departe, ci alături de noi, ba chiar în interiorul nostru. Termenul din limba greacă tradus aici prin „ajută” este unul uimitor. El face referire la ideea de a fi părtaș cuiva sau a fi alături de cineva. Acest ter-men se găsește într-un singur alt pasaj, anume când se spune că Marta I-a cerut lui Hristos: „Zi-i dar să-mi ajute” (Luca 10:40), unde ideea evidentă este că Marta cere ajutorul Ma-riei, anume să fie părtașă trudei de la bucătărie, așa încât sar-cina ei să fie ușurată. Duhul îl ajută pe creștin în neputințele lui nu doar printr-o privire plină de compasiune, ci și printr-o participare personală, susținându-l, la fel cum o mamă își

ajută copilul sprijinindu-l pentru a-l învăța să meargă sau cum un prieten îi întinde brațul unui bătrân, pe care acesta să se sprijine.

În comentariul său pe marginea acestei părți a versetului, Calvin scria: „Duhul Sfânt ia asupra Lui o parte din povara cu care este apăsată slăbiciunea noastră, așa încât El nu doar că ne mângâie, ci ne și ridică, ca și cum S-ar fi așezat sub povară alături de noi”. Și oare acest lucru n-ar trebui să ne determine să-L îndrăgim cu atât mai mult pe Duhul lui Dumnezeu? Noi ne închinăm Tatălui de la care izvorăște orice îndurare, Îl adorăm pe Fiul, de unde curge orice binecuvântare, dar cât de adesea Îl trecem cu vederea pe Duhul Sfânt, prin care ne sunt transmise și aplicate toate binecuvântările! Gândește-te la compasiunea Lui profundă, la actele Sale multiple de blândețe, la dragostea Lui dulce, la puterea Sa deosebită, la harul Său eficace, și la răbdarea Sa infinită – toate acestea ne stârnesc inimile și ar trebui să trezească laudele din partea noastră. Dacă am medita mai mult asupra lor, cu siguranță am observa că așa trebuie să acționăm.

Duhul nu elimină „neputințele” noastre mai mult decât i-a îndepărtat Domnul lui Pavel țepușul din carne, dar El ne face capabili să le suportăm. Constrâns de o dragoste pe care nimeni nu o poate concepe și determinat de o blândețe pe care nicio limbă nu o poate descrie, El pune brațul Său puternic sub lucrul care ne apasă, și astfel ne susține. Chiar dacă El a fost tratat cu superficialitate și întristat de noi în mii de situații,

primind din partea noastră cea mai neînsemnată recunoștință pentru blândețea și harul Lui, totuși, când o sabie intră în sufletul nostru și când vreun necaz proaspăt ne zdrobește la pământ, El pune din nou brațele dragostei Sale veșnice sub noi și previne prăbușirea noastră în disperare totală (Deut. 33:27).

AJUTOR ÎN RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

Este o mare neputință sau slăbiciune când creștinul leșină în ziua necazului, și totuși ne întâlnim adesea cu astfel de situații. Este un lucru trist când, asemenea Rahelei din vechime, care plângea pentru copiii ei, creștinul „nu vrea să se mângâie” (Ier. 31:15). Cea mai de deplâns situație este aceea când îi permitem necredinței să ne ducă în situația în care Domnul să trebuiască să ne spună: „Tot n-aveți credință?” (Marcu 4:40). Dacă Dumnezeu l-ar abandona total, groaznic ar fi sfârșitul creștinului. Acest adevăr rezultă clar din ceea ce se spune în Marcu 4:17, „cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el”, sau așa cum spune Luca: „cred până la o vreme, iar când vine ispita, cad” (8:13). Dar de ce cade în apostazie acela care este asemănat cu terenul stâncos? Pentru că el nu are ajutorul Duhului Sfânt! Autorul acestor rânduri și cititorul deopotrivă ar avea aceeași soartă dacă n-ar exista ajutorul divin!

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, credinciosul sărman și firav nu este abandonat: „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră” (Rom. 8:26). Acest ajutor vine în forme variate așa

cum sunt și nevoile noastre, însă apostolul subliniază o „neputință” specială care îi caracterizează pe toți credincioșii, și unde Duhul binecuvântat Își oferă ajutorul prin har: „căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi” (v. 26). Cum ar trebui ca această afirmație divină să ne smerească până la pământ; atât de depravat este sfântul încât, în ceasul nevoii, este incapabil să se roage corect lui Dumnezeu și să Îi ceară ajutorul.

Păcatul a corupt inima lui atât de mult și i-a întunecat mintea până acolo încât, dacă ar fi abandonat, n-ar putea nici măcar să deosebească ce anume să-I ceară lui Dumnezeu. Vai, cum ne-a orbit mândria ca să nu vedem starea noastră reală și nevoia noastră profundă.

Nu există un lucru în care sfinții să aibă nevoie mai mare de prezența și ajutorul plin de har al Duhului Sfânt decât în a se adresa lui Dumnezeu înaintea tronului de har. Ei știu că Dumnezeu, în Persoanele și perfecțiunile Lui, constituie obiectul închinării lor. Ei cunosc că nu pot veni înaintea Tatălui decât prin Hristos, singurul Mijlocitor, și știu că accesul lor la El trebuie să se facă prin Duhul (Efes. 2:18). Totuși, circumstanțele în care ei se găsesc sunt atât de variate, ispitele sunt atât de multe și rătăcirile atât de frecvente, încât se regăsesc frecvent în atitudini reci în ce privește dorințele lor, în împietrirea inimii față de Dumnezeu și față de lucrurile spirituale, încât nu cunosc uneori ce anume să ceară în rugăciune, așa cum ar trebui. Totuși, acesta este locul și momentul în care dragostea și

harul Duhului Sfânt se manifestă într-o manieră dumnezeiască: El ajută neputințelor lor și face mijlocire pentru ei!

Cineva ar putea să își imagineze că, dacă ar exista un moment când creștinul ar trebui să se roage în mod autentic, fierbinte și perseverent, și ar ști ce să ceară, acela ar trebui să fie momentul când este încercat și apăsător din greu. Dar vai, cât de puțin ne cunoaștem propriile suflete. Până și un animal sălbatic va striga când suferă de o durere severă, și este un lucru natural (nu spiritual) ca și noi să facem același lucru. Dumnezeu a spus despre Israelul degenerat din vechime: „nu strigă către Mine din inimă, ci se bocesc în așternutul lor” (Osea 7:14) – nu, ci tot ceea ce ei își doreau era eliberarea din suferințele lor. În natura lor, inimile noastre sunt exact la fel! Atâta vreme cât suntem lăsați să acționăm prin puterile noastre (pentru a ne încerca și a ne arăta cine și ce suntem, cf. 2 Cron. 32:31), când presiunea încercării grele vine asupra noastră, nu ne preocupă decât eliberarea de ea, nicidecum ca Dumnezeu să fie glorificat sau ca acea încercare să fie sfințită spre binele sufletelor noastre.

Lăsat să acționeze în puterea sa, omul Îi cere lui Dumnezeu lucruri care ar fi mai degrabă blesteme decât binecuvântări, căci ele se vor dovedi a fi capcane, nu lucruri care să îl ajute spiritual. N-am citit oare despre Israel că „L-au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor” (Ps. 78:18), iar „El le-a dat ce cereau; dar a trimis o molimă printre ei” (Ps. 106:15)? Poate că cineva ar replica spunând că

aceștia nu erau suflete regenerate. Atunci ar trebui să citim în Iacov: „cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (4:3)? Ah, cititorul meu, acesta este un adevăr foarte neplăcut pentru inimile noastre mândre. Nu l-a cerut oare Moise Domnului să i se permită să intre în țara Canaanului? (Deut. 3:26-27). Nu l-a implorat Pavel de trei ori pe Domnul să îi îndepărteze țepușul din trup? Ce dovezi sunt acestea în sprijinul adevărului că „nu știm cum trebuie să ne rugăm!”

„Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”. Având în vedere acest lucru, putem ști sigur că tot ce putem face este să Îi cerem ajutorul, să Îl implorăm să vină în sprijinul nostru. Și totuși, cât de rar facem acest lucru! Așa cum am sugerat mai sus, când presiunea necazului apasă pentru prima dată asupra noastră, este în general natura noastră să strigăm după ajutor.

Alteori, sufletul este atât de prăbușit, încât chiar și glasul „rugăciunii” naturale este stins. În inimile noastre descoperim adeseori atât de multă răzvrătire aflată la lucru împotriva acțiunilor providenței lui Dumnezeu față de noi, încât ni se pare că ar fi o batjocură să căutăm fața Lui. Ba chiar ne simțim rușinați să facem asta. Cel puțin aceasta a fost experiența autorului acestor rânduri în mai multe situații, și nu cu mult timp în urmă, chiar dacă îmi roșește obrazul să recunosc acest lucru. O, ce infinită este răbdarea și îndelunga răbdare a Dumnezeului nostru plin de har!

DE CE AVEM NEVOIE DE AJUTOR

„Nu știm cum trebuie să ne rugăm”. Și de ce? În primul rând, pentru că suntem atât de orbiți de dragostea de sine, încât nu putem să deosebim care este situația care Îl glorifică cel mai mult pe Dumnezeu, ce anume va promova cel mai bine interesele și binele fraților noștri (prin faptul că suntem noi înșine curățați de zgura din noi) și ce va duce la propria creștere spirituală. Ce „rugăciuni” ticăloase facem când suntem călăuziți și mânați de interese egoiste, și cât de mult Îi oferim Domnului ocazia să spună despre noi: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți” (Luca 9:55). Vai, cât de des încercăm să facem din Dumnezeu slujitorul dorințelor noastre carnale. Cum să Îi cerem Tatălui nostru ceresc succesul lumesc? Cum să venim înaintea Aceluia care S-a născut într-un staul și să Îi cerem luxul temporar?

De ce vedem că „nu știm cum trebuie să ne rugăm”? Pentru că mințile noastre sunt atât de tulburate de încercări și suferințe, încât ne simțim nevoiți să spunem ca aceia din vechime, „de mult ce mă frământ, nu pot vorbi” (Ps. 77:4). Așadar, vezi dragă „frate și părtaș la necaz” (cf. Apoc. 1:9), că nu ești primul care trece prin neazuri spirituale! Totuși, este o mare binecuvântare să legăm de aceasta o promisiune: „căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți” (Luca 12:12).

De ce vedem că „nu știm cum trebuie să ne rugăm”? În

al treilea rând, pentru că adeseori vocile noastre sunt rezultatul stării superficiale a sufletelor noastre. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34) și, atunci când cuvântul lui Hristos nu locuiește în noi „din belșug” (Col. 3:16), cum am putea să ne așteptăm să avem cererea corectă pe care să o aducem în ceasul necazului înaintea lui Dumnezeu?

„Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”, dar El face acest lucru în tăcere, liniște și în taină, așa încât nu suntem conștienți de ajutorul Lui la vremea când El îl trimite. Acel ajutor blând și eficace este manifestat față de noi prin efectele pe care le-a produs în noi, dar inimile noastre sunt atât de stricate și mândria noastră este atât de mare, încât adesea atribuim acele efecte puterii voinței noastre sau hotărârii noastre. Am ieșit vreodată brusc sau chiar gradual din mlaștina disperării? Aceasta nu s-a produs pentru că noi „ne-am fi venit în fire” sau pentru că ne-am fi recăpătat vitalitatea, ci doar pentru că Duhul Sfânt a făcut lucrarea de înnoire a noastră în omul interior. A fost calmată furtuna din interiorul nostru, care a fost stârnită de faptul că Dumnezeu ne-a trecut calea? Acest lucru s-a petrecut deoarece Duhul Sfânt a considerat de cuviință să supună nelegiuirile noastre. A fost înălțat glasul rugăciunii adevărate din noi? Am putut face asta pentru că Duhul a făcut mijlocire pentru noi.

Doamne, Dumnezeule, căruia Ți se cuvin gloria și cinstea în mod egal în Persoanele Trinității, vreau să aduc înain-

tea Ta lauda sinceră și recunoștința din inimă. O, cât de îndatorat Îți sunt: cât de răbdător m-ai suportat, cât de blând ai fost față de mine, cât de bun și plin de har ai lucrat în mine. Dragostea Ta întrece cunoștința, răbdarea Ta este cu adevărat divină. O, dacă aș fi mai conștient și mai sârguincios în a căuta să nu Te întristez și să nu Te ignor!

26

MIJLOCIREA DUHULUI SFÂNT

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Rom. 8:26-27).

Dacă ar fi lăsat să se descurce singur, credinciosul n-ar vedea niciodată (prin credință) mâna atotînțeleaptă a lui Dumnezeu în suferințele lui, și chiar inima lui nu ar putea să spună cu onestitate despre ele: „facă-se voia Ta” (Matei 6:10).

Lăsat la îndemâna puterii sale, el n-ar vedea niciodată harul de a îndura încercarea cu răbdare, și nici nu ar nădăjdui ca, după aceea, răbdarea să producă roada plină de pace a neprihănirii (Evrei 12:11). Tot așa, el ar continua să cărtească și să lovească asemenea „unui junc nedepins la jug” (Ier. 31:18), și ar blestema ziua nașterii lui (Iov 3:1). El nu ar crede nicidecum că suferințele sale ar fi numărate printre acele „toate lucruri” care lucrează împreună spre binele său final (Rom. 8:28), și cu atât mai puțin ar fi dispus să se „laude mult

mai bucuros cu slăbiciunile lui, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el” (2 Cor. 12:9). Nu, dragă cititor, astfel de exerciții sfinte ale inimii nu sunt produsul naturii omenești decăzute și sărmame, ci ele sunt numai roadele nemijlocite, grațioase și plăcute ale Duhului Sfânt, produse în ciuda unui teren atât de neprielnic. Ce minunăție!

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm” (Rom. 8:26). Nu există vreun moment sau vreun lucru în care creștinul să fie făcut mai conștient de „neputințele” lui decât în legătură cu viața lui de rugăciune. Efectele corupției interioare sunt de așa natură încât rugăciunea devine adesea o sarcină ce pare grea, în loc să fie resimțită ca încântarea unui privilegiu prețios. Oricât s-ar strădui, el nu poate să depășească întotdeauna această atitudine îngrozitoare. Chiar și atunci când se străduiește să se roage, el este handicapat de rătăcirile minții, de împietrirea inimii, de amestecul grijirilor carnale, în timp ce este dureros de conștient de lipsa de realism a cererilor lui și de mărturisirile pe care nu le simte în inima lui așa cum le prezintă cu buzele.

Cât de reci sunt pornirile inimilor noastre în devoțiunile de taină, cât de firave sunt cererile noastre și cât de puțină seriozitate a minții și zdrobire a inimii manifestăm în rugăciune! Adesea vedem cum rugăciunea sufletelor noastre pare un ghiveci de confuzie și contradicții.

„Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Ceea ce doresc să accentuez acum este tocmai ajutorul pe care Mângâietorul binecuvântat îl dă creștinului în viața sa de rugăciune, în contracararea „neputințelor” lui. În Zaharia 12:10, El este prezentat și caracterizat cu hotărâre ca „duh de îndurare și de rugăciune”, Cel ce este Autorul fiecărei dorințe spirituale, a oricărei aspirații sfinte, a oricărei porniri a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea a fost pe bună dreptate denumită „suflarea sufletului nou născut”, și totuși trebuie să ținem bine minte că această respirație a lui este determinată cu totul de îndemnurile Duhului Sfânt în noi. Așa cum Persoana, lucrarea și mijlocirea lui Hristos constituie temelia oricărei încrederi a noastră în a ne apropia de Tatăl, tot așa fiecare exercițiu spiritual în rugăciune este rodul acțiunilor și a mijlocirii Duhului.

CUM MIJLOCEȘTE DUHUL

În primul rând, când credinciosul este cel mai apăsător de încercări exterioare și cel mai doborât de un sentiment al ticăloșiei sale interioare, când este la capătul puterilor și gata să cedeze în fața disperării, sau când este cel mai conștient de împietirea sa spirituală și de incapacitatea de a-și exprima păcătoșenia, Duhul Sfânt îi vorbește în profunzimea ființei sale: „Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Au existat anumite diferențe de opinie legate de sensul acestui verset, anume dacă se referă direct la suspinele Duhului însuși,

sau indirect la suspinele spirituale ale creștinului, care sunt produse și stârnite de El. Totuși, cu siguranță că nu este lăsat loc pentru incertitudine: expresia „negraite” nu se poate aplica unei Persoane divine. Ceea ce este produs de El în și prin credincios, este atribuit Duhului: este „roada” din Galateni 5:22 (cf. 4:6; Rom. 8:15)!

Întrucât El este Duhul care ne iluminează și ne face să vedem păcătoșenia nespusă a păcatului și depravarea inimilor noastre, El este Acela care ne face să suspinăm din același motiv. Conștiința este străpunsă, inima este cercetată, iar sufletul ajunge să simtă ceva din starea sa înfricoșată. Conștientizarea clară a „plăgii inimilor noastre” (1 Împ. 8:38, lit. KJV) și a „vânățiilor nestoarse” (Isaia 1:6) produce o durere de nedescris. Atunci când constatăm cu durere că în noi rămâne o vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, că avem răzvrătire în dorințele noastre, și că ne lipsește supunerea față de Legea Lui sfântă, aceste lucruri ne zdrobesc sufletul până acolo încât pare temporar paralizat. Acesta este momentul când Duhul Sfânt pune în aplicare acțiunile Sale de împărobare și când noi „suspina” atât de profund, încât nu putem să ne exprimăm simțămintele, să ne articulăm vaietele sau să ne lepădăm de povara inimilor noastre. Tot ceea ce putem face este să suspinăm în interiorul nostru. Totuși, astfel de lacrimi ale inimii sunt prețioase înaintea lui Dumnezeu, pentru că ele sunt produse prin Duhul Său binecuvântat (Ps. 56:8).

În al doilea rând, când sufletul este atât de profund apăsător și lovit, Duhul îi descoperă minții lucrurile pentru care să se roage. El este Acela care toarnă untdelemn peste apele noastre tulburi, liniștește într-o măsură furtuna din interior, spiritualizează gândirea și ne face capabili să percepem natura nevoii noastre specifice. Duhul Sfânt este Cel care ne face conștienți de lipsa noastră de credință, de nesupunerea noastră, de lipsa de ascultare, de absența curajului sau de orice altceva. El este Cel care ne face să ne vedem și să ne simțim lipsurile spirituale, apoi ne determină să le aducem înaintea tronului de har. Duhul Sfânt ne ajută în neputințele noastre prin a ne supune temerile, prin a ne crește credința, prin a ne întări nădejdea și prin a ne atrage inimile către Dumnezeu. El ne dă un sentiment înnoit al măreției îndurării lui Dumnezeu, asupra caracterului neschimbat al dragostei Sale și asupra meritelor infinite ale jertfei lui Hristos înaintea Tatălui, făcută pentru noi.

În al treilea rând, Duhul Sfânt le descoperă sfinților greu încercați că proviziile de har pentru diferitele lor nevoi sunt toate cuprinse în făgăduințele lui Dumnezeu. Acele făgăduințe constituie măsura rugăciunii și conțin elementele ei: ceea ce Dumnezeu a făgăduit, El a făgăduit, așa că aceasta este ceea ce noi trebuie să cerem.

„Nu există nimic de care să avem nevoie cu adevărat, pe care Dumnezeu să nu fi făgăduit că ne va da, și asta într-o astfel de modalitate și în acele limite încât lucrurile făgăduite de El să fie bune și utile. Dumnezeu nu a

făgăduit nimic altceva decât lucrurile de care noi avem nevoie, ca membri ai trupului tainic al lui Hristos” (John Owen).

În acest sens, ajutorul Duhului Sfânt este de asemenea imperativ, „ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Cor. 2:12).

Astfel, Duhul Sfânt încurajează mințile agitate ale creștinilor, îndreptându-le gândurile către acele făgăduințe potrivite stării lor curente, dându-le în minte un simțământ legat de aceste făgăduințe, făcându-i să deosebească faptul că acele făgăduințe prețioase conțin în ele roadele mijlocirii lui Hristos, și înnoindu-le credința așa încât devin capabili să se alipească de ele și să le ceară de la Dumnezeu. Rugăciunea adevărată se face cu credință: credința privește în mod necesar către făgăduințele lui Dumnezeu. De aceea, dacă nu înțelegem caracterul spiritual al făgăduințelor, faptul că ele sunt potrivite circumstanțelor noastre variate și că suntem îndemnați să cerem împlinirea lor faptică în viețile noastre, nu ne-am rugat deloc. Totuși, pentru a putea vedea și simți făgăduințele în felul acesta, și pentru a ni le însuși, suntem cu totul dependenți de Duhul Sfânt.

În al patrulea rând, Duhul îi ajută pe creștini să își îndrepte cererile către Dumnezeu având în vedere scopuri corecte. Multe rugăciuni rămân fără răspuns ca urmare a eșecului nostru în această privință: „cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4:3).

În acest pasaj, expresia „cereți cu gând rău” are sensul de a cere ceva cu un scop greșit, așa că, dacă am fi lăsați să ne descurcăm prin puterile noastre în rugăciune, aceasta ar fi întotdeauna situația în care ne-am afla. Doar următoarele trei obiective sunt permise: Dumnezeu să fie glorificat, viața noastră spirituală să crească, și frații noștri să fie binecuvântați. Totuși, numai Duhul Sfânt ne poate face capabili să subordonăm toate dorințele și cererile noastre gloriei lui Dumnezeu. Numai Duhul Sfânt ne poate face să țintim creșterea noastră în sfințenie atunci când ne aducem cererile înaintea lui Dumnezeu. El face aceasta prin a pune în mințile noastre un preț înalt pe asemănarea cu Dumnezeu, o tânjire adâncă în inimă după chipul Lui făcut mai evident în noi, o înclinație puternică a voinței de a căuta cu sârguință același lucru prin folosirea tuturor mijloacelor rânduite de El.

Creștinul necăjit de păcat este ajutat prin Duhul Sfânt să se apropie de Dumnezeu ca de Tatăl Său și ca inima lui să prindă curaj să vină înaintea Lui ca atare. Prin Duhul, noi primim un acces conștient la tronul de har. El este Cel care ne determină să pledăm acolo meritele infinite ale lui Hristos. El este Cel care ne întărește să ne rugăm într-o manieră sfântă, în loc să avem motivații și atitudini carnale. El este Cel care ne dă orice măsură de fervoare în inimi așa încât să „strigăm” la Dumnezeu – lucru care nu vorbește despre intensitatea vociilor noastre, ci despre insistența cererilor noastre. El este Cel care ne dă o atitudine curajoasă, așa că putem spune uneori

ca Iacov: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Gen. 32:26). Tot El este Cel care pregătește inima să primească răspunsul lui Dumnezeu, astfel ca orice lucru ce ne este dat ca răspuns să fie primit ca o binecuvântare, nicidecum ca un blestem.

În încheiere, vreau să subliniez că îndemnurile și acțiunile Duhului în sfinți sunt un „ajutor” în vederea rugăciunii, nu regula sau motivul ei. Există unii care spun că ei nu îndrăznesc să se roage dacă nu sunt conștienți de îndemnul Duhului Sfânt la rugăciune. Dar acest lucru este greșit, căci Duhul ne este dat să ne ajute în achitarea de îndatoririle noastre, nu în neglijarea lor! Dumnezeu ne poruncește să ne rugăm, căci aceasta este „regula” noastră: „rugați-vă necurmat” (Luca 18:1), „aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri” (Fil. 4:6).

Cu mulți ani în urmă, eu însumi aveam obiceiul să îmi încep rugăciunile prin a cere clar și cu încredere ajutorul Duhului (Luca 11:13). Totuși, nu trage concluzia că lipsa cuvintelor și a expresiilor potrivite ar fi o dovadă că Duhul Sfânt Și-ar înfrâna ajutorul. În final, ține minte că El este Suveran: „vântul suflă încotro vrea” (Ioan 3:8).

DOUĂ SCOPURI

Cuvântul lui Dumnezeu este gândit să aibă un efect dublu asupra creștinului: să îl confrunte și să îl mângâie. Atunci când aplicăm Scriptura la noi înșine, mândria va fi zdrobită și

omul cel vechi este smerit; pe de altă parte, credința va fi întărită și omul nou va fi zidit. Inimile noastre firave au nevoie mai întâi să fie smerite, și apoi să fie înălțate; trebuie să ajungem mai întâi să ne deplângem păcatele, apoi să fim umpluți de laudă când vedem harul măreț al lui Dumnezeu. În Romani 8:26-27 vedem ceea ce produce ambele efecte în noi. În primul rând, ni se amintește de „neputințele” sau slăbiciunile noastre; observați pluralul, căci suntem plini de ele. Cum ar trebui ca priveriștea lor să alunge „mândria” de noi (Iov 33:17)! Da, în al doilea rând, vedem un motiv autentic pentru mângâiere și nădejde: „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”. Credinciosul firav și supus greșelii nu este abandonat pentru a se descurca prin puterile sale: un Ajutor plin de har, puternic și mereu prezent îi este dat pentru a-l susține și ajuta. Cum ar trebui ca acest fapt binecuvântat să ne înveselească inimile!

De aceea, tonurile Scripturii cad asupra urechii copiilor lui Dumnezeu în chei mereu alternante: minoră și majoră. Așa ne este prezentată situația în pasajul dinaintea noastră, căci citim apoi: „nu știm cum trebuie să ne rugăm”. Acestea sunt expresii care ofilesc mândria! Ele se află în totală opoziție cu ceea ce am presupune în general. Credința generală este că oamenii știu suficient de bine ce trebuie să se roage, dar sunt prea nepăsători și răi ca să se roage, însă Dumnezeu spune că ei „nu știu”. Nici cel mai evlavios sfânt sau cel mai înțelept predicator nu îl poate ajuta pe cel neregnerat în acest sens, nici măcar prin a le dicta anumite cuvinte special alese pentru nevoile

lor, căci una este să ai cuvintele Scripturii pe buze, și cu totul alta ca sufletul să simtă acut nevoia după lucrurile pe care le cere. Chiar și în rugăciune, rămâne valabilă că „din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34), altfel Dumnezeu nu va asculta acea rugăciune.

Dar cuvintele textului nostru sunt și mai serioase și profunde: ele nu se aplică celui neregnerat (deși sunt valabile și în cazul lui), ci celui născut din nou: „[creștinii] nu știu cum trebuie să se roage”. Și spunem iarăși că acestea sunt cuvinte care smeresc inima. Noi suntem părtași acum naturii divine, avem deschisă calea către prezența lui Dumnezeu, avem acces la tronul de har, și suntem invitați să ne aducem cererile înaintea Domnului (Fil. 4:6). Totuși, păcatul ne-a întunecat atât de mult judecata, inimile noastre sunt atât de înșelătoare și rele, iar orbirea noastră este atât de mare în ce privește promovarea gloriei lui Dumnezeu și a celui mai mare bine al nostru, încât „nu știm cum trebuie să ne rugăm”. Crezi cu adevărat acest lucru? Dacă da, asta trebuie să ne arunce în țărână înaintea Aceluia cu care avem a face.

„Nu știm cum trebuie să ne rugăm”. Nu, noi „nu știm” nici măcar cu Biblia în mâini, în care găsim învățături suficiente pentru a ne ghida sufletele în rugăciune, în care se găsesc multe rugăciuni inspirate, care ne pot călăuzi. Nu, noi „nu știm” nici chiar după ce Domnul însuși ne-a oferit cu bucurie un model de rugăciune, după care să ne formulăm propriile

rugăciuni (Matei 6:9-15). Păcatul a pervertit atât de mult gândirea noastră, iubirea de sine ne-a încetoșat ochii atât de mult, lumescul ne-a corupt dorințele atât de mult, încât chiar cu un manual divin de rugăciune în mâinile noastre, suntem destul de incapabili (în noi înșine) să deosebim lucrurile pe care să le cerem – provizii de har divin care să ne ajute în nevoile noastre spirituale – și nu suntem în stare să ne prezentăm într-o manieră spirituală acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. O, cum ar trebui ca recunoașterea acestei realități să ne golească inimile de mândrie! Cum ar trebui să ne umplem de rușine! Cum ar trebui să strigăm, „Doamne, învață-ne cum să ne rugăm!”

Dar haideți să trecem acum de cealaltă parte. Ca să nu fim cu totul doborâți de conștientizarea ignoranței noastre vinovate și fără scuze, suntem informați de Dumnezeu că „în-suși Duhul mijlocește pentru noi”. Iată un lucru cu adevărat uimitor, nespus de fericit! În loc să ne întoarcă spatele fiind dezgustat de ignoranța noastră culpabilă, Dumnezeu nu doar că ne-a dat un Mijlocitor la dreapta Sa (Evrei 7:25), ci ceea ce scrie acest autor inspirat este și mai remarcabil, anume că Dumnezeu i-a dat poporului Său nevoiaș un Mijlocitor la dreapta lor, anume pe Duhul Sfânt. Acest fapt glorios ar trebui să înalțe sufletele noastre apăsate, să revoluționeze gândurile noastre despre rugăciune și să ne umple inimile de mulțumire și laudă pentru acest Dar indescrribil. Dacă ar întreba cineva de ce i-a dat Dumnezeu poporului Său doi Mijlocitori,

răspunsul este acesta: pentru a face un pod peste marea prăpastie dintre El și noi. Unul este pentru a ni-L prezenta pe Dumnezeu, Celălalt pentru a ne reprezenta înaintea lui Dumnezeu. Unul are rolul de a ne îndemna în rugăciunile noastre, Celălalt de a le aduce înaintea Tatălui. Unul este dat pentru a cere binecuvântări pentru noi, iar Celălalt pentru a ne da binecuvântările!

SUSPINELE DUHULUI

Este cu adevărat uimitor să observăm această alternare între cheia minoră și cea majoră în pasajul nostru, căci imediat ni se spune că „însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negraite”. Așa cum am văzut, acest lucru se referă la zbuciumul interior pe care Duhul îl produce în cel credincios. Avem și aici un motiv în plus să ne dezgustăm de noi înșine: chiar și când ne este dată conștientizarea nevoii noastre, suntem atât de dezorientați, încât bietele noastre inimi sunt copleșite, și tot ce putem face este să suspinăm și să fim îndurerați.

Deși Duhul ne convinge de corupția noastră și ne dă o tângire adâncă după harul divin, noi rămânem incapabili să ne articulăm nevoile sau să ne exprimăm dorințele. Situația noastră este mai degrabă asemănătoare cu a psalmistului, când a spus: „Am stat mut, în tăcere” (39:2). Dacă am fi lăsați să ne descurcăm singuri, tulburarea dată de păcătoșenia noastră ne-ar face incapabili să ne rugăm.

Unii pot obiecta astfel: Care este scopul pentru care Duhul stârnește în noi astfel de „suspine”, pe care creștinul nu le poate nici înțelege, nici exprima? Acest lucru ne conduce iarăși de partea aceea strălucitoare: „Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului” (Rom. 8:27). Dumnezeu știe ce înseamnă acele suspine, căci El cunoaște gândurile și intențiile inimilor noastre. De aceea, este mângâietor să știm că, în rugăciune, venim înaintea Aceluia care ne înțelege perfect! Cât de fericite este să fim asigurați că Dumnezeu va interpreta corect fiecare mișcare pe care Duhul o stârnește în noi! Dumnezeu știe „gândul Duhului”, adică intențiile Lui atunci când produce astfel de suspine în noi. Dumnezeu poate să facă deosebirea între simplul plânset al naturii noastre și „suspinele” ale căror Autor este Duhul.

În rugăciune se manifestă patru aspecte ale „duhului”. În primul rând, duhul natural al omului, care își caută binele și ocrotirea. Acest lucru nu este păcătos, după cum putem vedea în cazul lui Hristos, în Grădina Ghetsimani: dorința nevinovată a naturii omenești de a fi eliberată de sub presiunea imensă ce se manifesta asupra Lui, apoi supunerea față de voia Tatălui. În al doilea rând, se poate manifesta un duh sau o atitudine carnală și păcătoasă: „Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: ‚Să-Și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!’” (Isaia 66:5), dar Dumnezeu nu le-a răspuns în felul în care ei doreau. În al treilea rând, în rugăciune se manifestă natura nouă a credinciosului,

care are aspirații sfinte, dar este lipsită de putere în sine pentru a se exprima. În al patrulea rând, se manifestă în rugăciunea „prin Duhul Sfânt” (Iuda 20) – prin îndemnul și puterea Lui. Dumnezeu face deosebire între pornirile naturii noastre omenești, poftele firii pământești, tânjirile harului și dorințele produse în inimă de Duhul. Aceasta explică ce spune Scriptura, anume că „Cel ce cercetează duhurile este Domnul” (Prov. 16:2) – făcând referire la aceste patru atitudini menționate mai sus.

Numai Dumnezeu poate să facă această deosebire și să interpreteze „suspinele” Duhului în cel credincios. O dovadă uimitoare o putem găsi în acest verset: „Ana vorbea în inima ei, și numai buzele și le mișca, dar nu i se auzea glasul. Eli credea că este beată” (1 Sam. 1:12-13) – nici măcar marele preot al Israelului nu a putut să înțeleagă tulburarea inimii ei și ceea ce Duhul stârnise în ea. „Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului” (Rom. 8:27) – adică mai mult decât ceea ce se înțelege la prima vedere, pentru că Dumnezeu găsește bucurie într-o astfel de rugăciune – și acest fel de a folosi cuvântul „știe” se regăsește în pasaje multiple, precum Psalmul 1:6, Amos 3:2, Ioan 10:14 și 1 Corinteni 8:3. De ce găsește Dumnezeu plăcere perfectă în gândurile Ajutorului nostru? Pentru că, așa cum Tatăl și Fiul sunt una, tot așa Tatăl și Duhul sunt una – una în natură, în scop și în slavă.

„Pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Rom. 8:27). Iată o încurajare suplimentară

pentru noi. Expresia „voia lui Dumnezeu” este scrisă în caractere aldine în traducerea noastră [autorul face referire la Biblia King James], indicând că aceste cuvinte nu există în manuscrisele din limba greacă, ci au fost adăugate de traducătorii noștri. Ele adaugă o limitare inutilă. Ceea ce Duhul Sfânt produce în cel sfânt este, mai întâi de toate, în acord cu natura lui Dumnezeu – anume duhovnicesc și sfânt. În al doilea rând, aceasta este după Cuvântul lui Dumnezeu, căci Duhul ne îndeamnă întotdeauna să cerem ceea ce a fost revelat sau făgăduit. În al treilea rând, acestea sunt după planul lui Dumnezeu, căci Duhul cunoaște toate sfaturile divine. În al patrulea rând, ele sunt spre gloria lui Dumnezeu, căci Duhul ne învață să ne facem rugăciunile cu acest țel. O, ce încurajare găsim aici: Duhul creează dorințe sfinte în noi, Fiul le aduce înaintea Tatălui, iar Tatăl le înțelege și le acceptă! Așadar, haideți să „ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4:16).

27

LUCRAREA TRANSFORMATOARE A DUHULUI SFÂNT

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

Întocmai cum există anumite versete din Vechiul Testament și din Evanghelii care ne prezintă o imagine în miniatură a lucrării răscumpărătoare a lui Hristos pentru poporul lui Dumnezeu – cum ar fi Isaia 53:5 și Ioan 3:16 – tot așa există în epistole unele afirmații condensate care surprind, în câteva cuvinte, toată lucrarea Duhului Sfânt în reformarea, conformarea și transformarea credincioșilor. 2 Corinteni 3:18 este un astfel de text. Acest pasaj important ne oferă un sumar binecuvântat al lucrării progresive a harului în cel credincios, lucrare făcută prin Duhul ce locuiește în el. Aici se concentrează razele emise de diferitele haruri pe care El le dă, anume că sfântul este transformat încet, dar sigur, după însuși chipul

Domnului.

Există multe părți componente și aspecte ale lucrării Duhului în reformarea, conformarea și transformarea credinciosului, dar ele sunt aici rezumate într-o afirmație scurtă, dar cuprinzătoare, afirmație pe care ne propunem să o analizăm și să o explicăm. În acest sens, haideți să ridicăm câteva întrebări legate de acest verset.

În primul rând, ce anume înseamnă expresia „slava Domnului”, și ce vrea să spună că toți credincioșii sunt „schimbați” în „același chip”? – „sunt”, nu „vor fi”. În al doilea rând, ce este „oglanda” în care noi privim gloria aceasta? În al treilea rând, la ce se referă faptul că noi „suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă”? În al patrulea rând, care este forța adevărului că „noi toți privim cu fața descoperită” această glorie? În final, cum împlinește Duhul Domnului această schimbare deosebită în cei credincioși? Sunt ei cu totul pasivi în această schimbare, sau există o cooperare activă din partea lor?

Poate că cititorul va fi ajutat aici dacă are câteva răspunsuri scurte la aceste întrebări, după care să le detaliem. Expresia „slava Domnului” face referire la perfecțiunile Sale morale și ale caracterului Său. „Oglanda” în care este revelată gloria Lui, în care cei care au ochii unși o pot privi, este Sfânta Scriptură. Faptul că noi suntem „schimbați în același chip” se referă la sfințirea noastră, văzută în caracterul ei practic și experimental, iar ceea ce se

spune prin expresia „din slavă în slavă” indică o lucrare graduală și progresivă. Privirea noastră către acea slavă cu „fața descoperită” face referire la vălul întunericului, al prejudecății, al „vrăjmășiei”, văl care era asupra inimilor noastre depravate prin natura lor, dar care a fost îndepărtat – astfel încât, în lumina lui Dumnezeu, acum vedem lumina. Duhul împlinește această schimbare măreață atât nemijlocit cât și mijlocit, adică prin acțiunile Lui directe asupra sufletului și prin binecuvântarea pe care o dă când noi folosim mijloacele rânduite ale harului.

„SLAVA DOMNULUI”

Am spus că această expresie face referire la perfecțiunile Sale morale și de caracter. Cei mai buni teologi au împărțit atributele lui Dumnezeu în două categorii: transmisibile și netransmisibile. Există anumite atribute ale Ființei divine care Îi sunt specifice și a căror natură face imposibil ca ele să fie transmise vreunei ființe create; ele includ veșnicia, imutabilitatea, omniprezența, atotștiința și atotputernicia Lui. Există alte atribute ale Ființei divine pe care El găsește plăcerea să le transmită, într-o măsură anume, îngerilor curați și oamenilor răscumparați; acestea includ bunătatea, harul, îndurarea, sfințenia, neprihănirea și înțelepciunea Lui. Este evident că la a doua categorie de atribute s-a referit apostolul în 2 Corinteni 3:18, căci credincioșii nu sunt, nu vor fi și nu pot fi schimbați în „același chip”, de exemplu, după atotștiința

Domnului etc. De aceea, „noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl... plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), anume perfecțiunile Lui morale.

OGLINDA

„Oglinda” în care ne este revelată gloria Domnului și în care o putem vedea este Cuvântul Lui scris, după cum este clar dacă vom compara acest pasaj cu cel din Iacov 1:22-25: „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într-o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui”. Totuși, trebuie să ne amintim cu atenție că Scriptura are două părți, împărțite în două Testamente. Conținutul acestor două Testamente poate fi rezumat prin termenii Lege și Evanghelie.

Ceea ce reiese ca element major în Vechiul Testament este Legea, iar ceea ce este preminent în Noul Testament este Evanghelia. Astfel, oferind o explicație a ceea ce înseamnă „oglindea” în care credincioșii privesc gloria Domnului, nu putem spune mai bine decât că ea se referă la Legea și Evanghelia în care gloria Lui ne este înfățișată. Este absolut esențial să insistăm pe această explicație, căci o „slavă a Domnului”

diferită este revelată în fiecare dintre cele două și față de amândouă – creștinul fiind „schimbat” prin Duhul.

Dacă cineva ar spune că „citim ideile noastre în” sensul termenului „ogindă” în care este revelată slava Domnului, obiectând astfel față de insistența noastră de aici, mai întâi vom arăta că Legea este lucrul la care se face referire în contextul imediat al versetului din 2 Corinteni 3:18, iar ceea ce se găsește în text ne obligă să avem acest punct de vedere. Apostolul compară și contrastează aici cele două mari dispensații, cea mozaică și cea creștină, arătând că superioritatea uneia față de cealaltă ține de faptul că una este o slujbă exterioară („litera”), în timp ce a doua este interioară, în inimă („Duhul”); totuși, el afirmă că prima slujbă avea „slavă” (v. 7) și că, „dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită” (v. 9), „ce a fost slăvit” (v. 10), deși „era trecător, era cu slavă” (v. 11) – totul este explicat prin faptul că gloria Domnului era manifestată în ea.

În „oginda” Legii, Domnul a făcut o revelare uimitoare a „slavei” Sale. Legea fusese dată pe drept și cu înțelepciune ca o transcriere a naturii divine, deși (așa cum este de așteptat) unii dintre teologii din perioada modernă au ocolit acea afirmație, punându-se astfel în opoziție față de Scriptură. În Romani 8:7 ni se spune că „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”, și dovada acestei afirmații este că „ea nu se supune Legii lui Dumnezeu”, un alt fel de a spune că Legea este o reflectare a caracterului lui Dumnezeu. De aceea, citim iarăși că „Legea, negreșit, este

sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12), și aceasta nu poate fi decât o descriere condensată a perfecțiunilor divine! Dacă Dumnezeu însuși este „sfânt, drept și bun”, iar Legea este o reflectare nemijlocită a naturii Sale, atunci Legea însăși este „sfântă, dreaptă și bună”. Din nou, dacă Dumnezeu însuși este „dragoste” (1 Ioan 4:8), iar Legea este o oglindă în care strălucesc perfecțiunile Sale, atunci ceea ce Legea cere, tot ceea ce ea cere, va fi dragoste, lucru demonstrat clar și în Matei 22:37-39: „Isus i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși””.

Ce cuvânt este acesta în Exod 24:16: „Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai”. Gloria Domnului a fost manifestată cu adevărat pe muntele Sinai, așa cum este arătată acum pe Muntele Sion – anume că omul, în starea sa curentă, era incapabil să aprecieze descoperirea uimitoare pe care Dumnezeu a făcut-o despre perfecțiunile Sale, și acest lucru nu alterează în niciun fel realitatea că El este un Dumnezeu vrednic de temut și de iubit.

În „oglindea” Legii, noi vedem gloria măreției și a suveranității Domnului, gloria stăpânirii și a autorității Lui, gloria dreptății și a sfințeniei Lui. „Slava” bunătății Lui se arată prin scrierea unei astfel de Legi care cere de la noi să Îl iubim cu toată inima și pentru cine este El, și să iubim faptele Sale și

pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Dar „slava” Domnului este descoperită mai mult în „oglindea” Evangheliei, prin care Dumnezeu a făcut o revelație mai deplină și mai binecuvântată a perfecțiunilor Sale morale decât făcuse la muntele Sinai. Evanghelia implică sau presupune în mod necesar următoarele lucruri: în primul rând, ea vorbește despre o Lege încălcată și despre incapacitatea celor ce au încălcat-o de a repara răul făcut. În al doilea rând, ea revelează că Dumnezeu a hotărât în harul Lui să mântuiască un popor din blestemul Legii. În al treilea rând, ea scoate la iveală faptul că El plănuiește și face acest lucru fără a trece cu vederea păcatele, fără a dezonora Legea și fără a face compromis în ce privește sfințenia Lui – și El procedează așa încât împlinește toată dreptatea prin Hristos, așa cum ne descoperă Evanghelia. În Fiul Său, Dumnezeu strălucește mai presus de meridianul splendorii, căci Isus Hristos este strălucirea slavei Sale, chipul precis al Persoanei Sale. În Hristos, vălul este rupt și Sfânta Sfințelor ne este arătată, căci acum privim „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6).

În Evanghelie sunt descoperite nu doar harul măreț și mila infinită, ci și „înțelepciunea felurită” a lui Dumnezeu. Aici învățăm cum harul este pus la lucru într-un fel drept, cum îndurarea este revărsată onorabil și cum cei ce au încălcat Legea sunt iertați pe drept. Dumnezeu nu a considerat potrivit să onoreze măreția Sa prin iertarea suverană a păcătoșilor fără să se facă satisfacerea dreptății Sale, motiv pentru care a

rându-i un Mijlocitor pentru a cinste Legea și pentru a o face onorabilă. Marele scop al întrupării, vieții și morții lui Hristos a fost să demonstreze într-o manieră publică adevărul că Dumnezeu este vrednic de toată acea dragoste, cinste și ascultare pe care Legea le cerea, și că păcatul era un rău atât de mare, încât merita pedeapsa despre care Legea vorbea în chip de avertizare. Esența Evangheliei glorioase a lui Hristos este Crucea, și acolo vedem toate perfecțiunile divine revelate pe deplin: în moartea Domnului Isus, Legea a fost onorată, sfințenia divină a fost apărută, păcatul a fost zdrobit, păcătosul a fost mântuit, harul a fost înălțat și Satana a fost învins!

CEL NEREGENERAT NU VEDE

Deși gloria Domnului este atât de clar revelată în această „ogîndă” a Legii și a Evangheliei, totuși cei neregenerați nu o pot aprecia. În ceea ce îi privește, despre ei se spune că, „da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor” (2 Cor. 3:15); și mai departe citim despre ei astfel: „a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Cor. 4:4). Cei neregenerați sunt orbi față de atractivitatea caracterului divin. Nu doar că ei nu au ochi să vadă, ci și i-au închis intenționat (Matei 13:115); aici nu este vorba că ei nu sunt convinși intelectual de perfecțiunile divine, ci că inimile lor sunt neafectate de acestea. Deoarece omul este o ființă decăzută, depravată și

plină de vicii, el nu este atras, nici câștigat de „frumusețea sfințeniei” (Ps. 29:2, lit. KJV).

„Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Cea mai clară dovadă a acestui adevăr a fost oferită atunci când Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre oameni. Cei care au fost „născuți... din Dumnezeu” (Ioan 1:13) pot spune: „noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), dar starea acelor care au fost lăsați în situația lor spirituală naturală este foarte diferită.

În ciuda educației, culturii și religiei lor, ei sunt atât de departe de vedea orice lucru atractiv în Hristos, încât scrâșnesc din dinți, spunând: „Nu zicem noi bine că ești Samaritan, și că ai drac?” (Ioan 8:48). Totuși, este clar ca lumina zilei că orbirea fariseilor nu ținea nici de lipsa facultăților mintale necesare, nici de absența oportunităților exterioare, ci ea era cauzată de starea pervertită a minții lor și de situația depravată a inimilor lor – ei aveau o natură cu totul greșită!

Este clar din ceea ce tocmai am subliniat că, atunci când apostolul afirmă că „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului” (2 Cor. 3:18), în cei ce pot face acest lucru s-a petrecut o minune a harului. Așa cum orbirea spirituală constă dintr-o absență a gustului pentru frumusețea sfântă – orbire ce poate crește și poate fi confirmată prin exersarea și influența diferitelor corupții ale unei inimi rele, și pe

care Satana o inflamează prin toate mijloacele puterii sale – tot așa vederea spirituală constă din încântarea sufletului față de lucrurile divine și duhovnicești. În regenerare, sufletului i se dă o dorință sfântă, așa încât inima se îndreaptă acum către Dumnezeu și către Hristosul Lui. Scriptura se referă la aceasta în felurite căi. Ea este împlinirea acelei făgăduințe care spune: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și-L vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești” (Deut. 30:6).

Acest nou gust și această nouă dorință după lucrurile spirituale, care se naște în suflet prin acțiunile nemijlocite ale Duhului, constituie de asemenea împlinirea unei alte făgăduințe: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne” (Ezec. 36:26); „Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor” (Ier. 24:7). Tot așa, „se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor” (Isaia 35:5).

Despre Lidia, noi citim că „Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel” (F.A. 16:14). Mai mult, apostolul le scria credincioșilor din Corint: „Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile” (2 Cor. 4:6). În consecință, beneficiarii fericiți ai acestei lucrări a harului divin percep și gustă cu plăcere din caracterul sfânt al lui Dumnezeu, fiind îndrăgostiți de perfecțiunile Lui.

„SCHIMBAȚI ÎN ACELAȘI CHIP”

- „Dar noi toți”, altfel spus, aici este vorba despre toți cei care au fost aduși supranatural de la moarte la viață, din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu.
- „Cu fața descoperită” – cu inimi de peste care a fost înlăturat vălul prejudecăților (2 Cor. 3:15), adică acea „mahramă care acoperă toate popoarele” (Isaia 25:7); vălul vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu, care a fost distrus.
- „Privim” – observați atent aici timpul prezent, căci se are în vedere o acțiune continuă.
- „Ca într-o oglindă”, anume oglinda Legii și a Evangheliei.
- „Slava Domnului” – expresia aceasta face referire la atributele Sale transmisibile, la caracterul Său moral.
- „Suntem schimbați în același chip” – aceasta este clauza către care ne vom îndrepta acum atenția.

După obiceiul nostru, voi oferi o scurtă definiție, apoi voi trece la detalii. A fi schimbat în „același chip” înseamnă că sufletul regenerat devine asemenea caracterului divin, că principiile și dorințele necesare sunt produse în inima lui, ducându-l în armonie cu perfecțiunile lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie situația, căci sufletele iluminate divin au o dorință după

frumusețea sfântă, după frumusețea din caracterul lui Dumnezeu, așa că orice adevăr divin înfățișat înaintea lor va fi apreciat ca frumos, și va stârni și stimula dorințe sfinte corespunzătoare naturii acestora. Sau, ca să fiu mai specific, în măsura în care inima este preocupată de perfecțiunile multiple ale lui Dumnezeu descoperite în Lege și în Evanghelie, dorințele corespunzătoare și hotărârile asociate lor vor fi trezite și se vor pune în practică de către acel suflet.

Ar fi o contradicție să ne imaginăm că vreo inimă ar putea să fie încântată de un caracter contrar ei. Mîntea carnală este în vrăjmășie față de Dumnezeu, respingând autoritatea Lui, fiind dezgustată de sfințenia Lui, urînd suveranitatea Lui și condamnînd dreptatea Sa – altfel spus, ea se împotrivesc gloriei Sale așa cum strălucește în oglinda Legii și a Evangheliei. Acela care a fost iluminat divin, însă, iubește adevărul, pentru că el are o atitudine potrivită a inimii – așa cum sufletul neregnerat iubește lumea, pentru că ea se potrivește gusturilor sale depravate. Cel născut din nou vede și simte că Legea este dreaptă în ceea ce îi cere, chiar dacă ea îl condamnă pentru neascultare. El conștientizează de asemenea că Evanghelia este perfect potrivită nevoilor sale și că poruncile ei sunt înțelepte și curate. Astfel, el este adus în asemănare și în supunere față de acestea.

Experiența universală a oamenilor ne învață că unele persoane ne sunt agreabile sau dezagreabile potrivit gusturi-

lor noastre. Pentru un înger, care are un gust pentru frumusețea sfântă, caracterul moral al lui Dumnezeu este infinit de plăcut. Pentru diavolul, care are un gust contrar, caracterul moral al lui Dumnezeu este cu totul pe dos. Pentru farisei, niciun caracter n-a fost mai odios ca acela al Domnului Isus, însă, în același timp, Maria, Marta și Lazăr erau îndrăgostiți de El. Pentru națiunea evreiască în general, care suspina sub jugul roman și tânjea după un Mesia care să îi elibereze, care să îi facă victorioși, bogați și admirați – un Mesia în caracterul unui prinț temporar care avea să satisfacă dorințele lor – pentru astfel de oameni, un personaj de felul acesta părea glorios, și ar fi fost dispuși să se asemene cu el. Cu alte cuvinte, în inimile lor s-ar fi stârnit orice dorință potrivită cu acest ideal.

Dovada iluminării spirituale a celui credincios se găsește tocmai în această transformare morală: „privind”, el este „schimbat”. Acolo unde un suflet a fost iluminat supranatural, va rezulta o asemănare corespunzătoare chipului divin. Totuși, afirmând lucrul acesta, mulți dintre cititorii noștri creștini probabil că se vor simți ca și cum le-am fura nădejdea, și vor fi gata să exclame: „vai, caracterul meu se aseamănă mai degrabă Satanei decât chipului lui Dumnezeu”. De aceea, haideți să ușurăm un pic această tensiune. Observați, dragi suflete tulburate, că această transformare nu este produsă instantaneu, ci progresiv. Această „schimbare” măreață nu este realizată de Duhul Sfânt într-un moment, într-o clipă, ci este una graduală. Acest lucru este demonstrat clar prin expresia

„din slavă în slavă”, având sensul de progresie. Numai dacă înțelegem acest lucru putem să fim asigurați în inimile noastre să rămâne înaintea lui Dumnezeu!

Această expresie – „din slavă în slavă” – este ilustrată și prin versetul următor: „ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări; ei merg din putere în putere” (Ps. 84:6-7), având sensul că, prin împrospătările date de Duhul, credincioșii sunt înnoiți în mod repetat, astfel că trec de la un grad de putere la altul. Tot așa, citim în Romani 1:17 expresia „prin credință și care duce la credință”, ceea ce înseamnă de la o credință mai mică la una mai mare, astfel că se poate spune: „credința voastră merge mereu crescând” (2 Tes. 1:3). Așa se petrece această „schimbare” binecuvântată lucrată de Duhul Sfânt în cei credincioși. Primul pas al ei este realizat la regenerare. Cel de-al doilea este împlinit în decursul sfințirii progresive practice. Al treilea și ultimul are loc la glorificarea lor. Astfel, „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4:18).

RECAPITULARE

Pentru a fi mai clar, voi face o scurtă recapitulare a explicației noastre de mai devreme asupra pasajului din 2 Corinteni 3:18, un verset care ne oferă în format condensat o descriere a lucrării Duhului Sfânt în cel credincios. Acei „noi toți” sunt credincioșii locuiți de Duhul Sfânt. Expresia „cu fața descoperită” face referire la felul de a gândi vrăjmaș lui

Dumnezeu din care aleșii au fost scoși, și la inimile care sunt împăcate cu El. „Privim” este un act repetat al sufletului, efectul iluminării Sale supranaturale. „Ca într-o oglindă” se referă la revelația pe care Dumnezeu a făcut-o despre Sine în Lege și în Evanghelie. „Slava Domnului” se referă la caracterul sau perfecțiunile Sale morale. „Suntem schimbați în același chip” vorbește despre transformarea făcută de Duhul Sfânt în cel credincios. Expresia „din slavă în slavă” anunță că această schimbare deosebită în reformarea inimii și în asemănare cu chipul lui Dumnezeu se produce gradual.

Atunci când Duhul Sfânt lucrează într-un suflet ales, îl aduce mai întâi față în față cu Legea Sa, căci „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3:20). El îi descoperă perfecțiunile Legii, caracterul ei duhovnicesc, neschimbător și drept. El îl determină să conștientizeze că Legea este „sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12), chiar dacă îl condamnă și îl blestemă. El arată că Legea cere ca noi să Îl iubim pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Îi arată că Legea cere ascultare perfectă și continuă – în gând, cuvânt și faptă. El convinge sufletul de neprihănirea și corectitudinea unei astfel de cerințe. Altfel spus, cel în care Duhul lucrează privește „slava Domnului” – măreția, sfințenia, dreptatea Lui – în oglinda Legii. Numai în felul acesta este sufletul pregătit și potrivit pentru a privi și aprecia cea de-a doua mare descoperire pe care Dumnezeu a făcut-o despre perfecțiunile Sale morale.

După aceea, Duhul aduce Evanghelia prețioasă înaintea sufletului. El arată că în ea se găsește o manifestare minunată și binecuvântată a dragostei, harului, milei și înțelepciunii lui Dumnezeu. Ea îi dă abilitatea să vadă că, în planul Său veșnic, Dumnezeu a hotărât să mântuiască un popor de sub blestemul Legii, și aceasta fără a batjocori autoritatea și fără a încălca sau ocoli pretențiile ei drepte. Da, în felul acesta, Legea este „mare și minunată” (Isaia 42:21) prin faptul că cerințele ei sunt împlinite perfect de Garantul păcătoșului care crede. El descoperă înaintea privirii sale uluite smerenia infinită a Preaiubitului Tatălui, care a luat voluntar asupra Lui un chip de rob și S-a făcut ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce. Duhul Sfânt lucrează în inima lui în felul acesta, așa încât, deși crucea este o piatră de poticnire pentru evrei și o nebulie pentru greci, lui i se pare că este cel mai minunat, mai binecuvântat și mai glorios obiect din Univers – și, prin credință, se odihnește recunoscător în harurile sufletului, atât în vremea aceasta, cât și în veșnicie, bazându-se în totalitate pe jertfa ispășitoare pe care Hristos a adus-o înaintea lui Dumnezeu.

Nu doar că Duhul face ca acel suflet să privească „slava Domnului” așa cum a strălucit pentru prima oară în „oglindea” Legii și a doua oară în „oglindea” Evangheliei, ci îl face să fie „schimbat în același chip”, altfel spus, stârnește în el principiile de viață și dorințele corespunzătoare, atât față de Lege, cât și față de Evanghelie. Cu alte cuvinte, El aduce

inima acestuia în ascultare de Lege și de Evanghelie. El îl face pe cel credincios să „primească mărturia lui” (Ioan 3:33) despre întreg adevărul lui Dumnezeu. El îl duce la o ascultare deplină de Lege, însușindu-și cerințele ei drepte și lucrând în el o dorință și o hotărâre de a adopta Legea ca regulă de viață și standard de comportament.

De asemenea, Duhul îl determină să primească Evanghelia cu bucurie, admirând înțelepciunea finală a lui Dumnezeu din aceasta, prin care este arătată armonia perfectă dintre dreptatea și îndurarea Lui binecuvântată.

A „privi ca într-o oglindă” are sensul unei priviri adânci și insistente în oglindă. În vechime, spre deosebire de perioada noastră, oglinzile nu erau făcute din sticlă, ci dintr-un metal foarte bine șlefuit, care reflecta imaginile cu strălucirea și caracterul distinct corespunzătoare metalului. Dacă oglinda era din argint, o lumină albă avea să fie rezultatul proiectat de ea. Dacă era de aur, o strălucire galbenă avea să fie ilustrată în ea. Astfel, un obiect opac reflecta razele soarelui, și devenea într-o anumită măsură luminos. Aici, apostolul folosește aceasta ca pe o metaforă a lucrării transformatoare a Duhului în cel credincios. Legea și Evanghelia ilustrează diferitele aspecte ale „slavei Domnului”, adică ale Domnului însuși, și atunci când ochii unși văd aceste lucruri, sufletul este iradiat de ele și produce o schimbare ca urmare a acestui fapt.

Atunci când sufletul privește slava Domnului, cu inima

frântă (nu altfel) în oglinda celor două Testamente (nu doar în oglinda Noului, fără Vechiul), el este – prin acțiunile continue ale Duhului din el (Fil. 1:6) – „schimbat în același chip”. Perspectiva căpătată astfel asupra caracterului divin stârnește dorințe corespunzătoare în cel ce o privește. Argumentul rațional poate să îl convingă pe un om că Dumnezeu este sfânt, și totuși acesta este un lucru cu totul diferit de situația când inima este stârnită să iubească sfințenia divină. Dar când Duhul Sfânt îndepărtează din minte vălul vrăjmașiei și al prejudecăților, și când o face capabilă să vadă lumina lui Dumnezeu, va fi produsă o prețuire autentică și o încântare în caracterul lui Dumnezeu. Inima este câștigată de minunăția perfecțiunilor Sale morale și înțelege că neprihănirea și frumusețea unei vieți trebuie dedicate totalmente gloriei lui Dumnezeu. Astfel, are loc o schimbare radicală în felul de gândire, în înclinații, dorințe și comportament.

Strălucirea gloriei sfințeniei și a dreptății lui Dumnezeu este oglindită de Lege, în timp ce în oglinda Evangheliei se vede gloria harului și a îndurării Lui, lucruri care se petrec prin lucrarea Duhului în cel credincios atunci când acesta le privește, conducând inima lui la o dragoste pentru ele, pentru că celui credincios i se dă o atitudine corespunzătoare a inimii. Creștinul Îl vede cu plăcere pe Dumnezeu ca fiind drept în toate căile Sale și sfânt în toate lucrările Lui. El recunoaște că Dumnezeu este drept în condamnarea pe care i-o dă, și la fel de drept în iertarea Lui. El mărturisește fără rezerve că este rău

în felul în care Legea îl declară, și că singura lui speranță ține de jertfa ispășitoare a Mielului. Hristos este acum „deosebit din zece mii” (Cânt. 5:10) pentru sufletul celui credincios. El doarește și se străduiește să practice neprihănirea, adevărul, harul și îndurarea, în toate relațiile cu semenii lui. Astfel, practica personală a puterii transformatoare a Legii și a Evangheliei îl conduc la o asemănare cu Autorul acestora.

Fiind astfel „schimbați în același chip” al gloriei Domnului, putem spune că Legea lui Dumnezeu este scrisă acum în inimă (Evrei 8:10) – căci, așa cum am spus mai devreme, Legea este o ilustrare a naturii divine, a chipului lui Dumnezeu. Așa cum Legea fusese scrisă cu niște caractere ce nu puteau fi șterse de pe tablele ei, cu chiar degetul lui Dumnezeu, tot așa, la regenerare, și de-a lungul întregului proces de sfințire, gândirea și înclinațiile în acord cu natura Legii devin obiceiuri în inimă, prin acțiunile Duhului Sfânt, după măsura harului pe care El o dă.

Limbajul autentic al sufletului devine acesta: „Cât de drept este ca acum să Îl iubesc cu toată inima pe acest Dumnezeu infinit de glorios, să fiu captivat complet de puritatea Lui infinită! Cât de normal este ca acum să fiu dedicat în întregime și complet la dispoziția Celui ce este Domnul tuturor, a Cărui dreptate este perfectă, a Cărui bunătate și înțelepciune sunt infinite, și care Și-a dat Fiul să moară pentru mine!”

A fi „schimbați în același chip” cu al slavei Domnului

este același lucru cu a spune că Hristos „ia chip” în suflet (Gal. 4:19). Această schimbare este totuna cu a avea același gând care era în Domnul Isus, chiar dacă nu în totalitate, ci în esență (Fil. 2:5). Această schimbare înseamnă să fim îmbibați de Duhul Sfânt, să fim aduși în ascultare de planul lucrării Sale mijlocitoare, anume de a-L cinsti și glorifica pe Dumnezeu. Altfel spus, schimbarea aceasta înseamnă să fim, în esența noastră, ucenicii lui Hristos.

Această schimbare „în același chip” al gloriei Domnului înseamnă să fim „împăcați cu Dumnezeu” (2 Cor. 5:20). Anterior, noi eram în vrăjmășie față de El, urând suveranitatea Lui, strictețea și severitatea Lui, dar acum înțelegem frumusețea fără egal a fiecărui atribut al Lui și suntem îndrăgostiți de întreaga Persoană și de întreg caracterul Lui. Nicio schimbare mai mare ca aceasta nu poate fi imaginată: „odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul” (Efes. 5:8). Această schimbare deosebită înseamnă să „ne apropiem de Dumnezeu” (Evrei 7:25), determinându-ne să cerem cu sârguință proviziile zilnice ale harului de la El.

OCUPAȚIE ȘI APLICAȚIE

„Ochiul mi-a mișcat inima” (Plâng. 3:51, lit. KJV). Noi, oamenii, suntem influențați de lucrurile la care ne gândim. Devenim atașați de oamenii cu care ne însoțim cel mai mult și suntem modelați de cărțile pe care le citim. Aceeși lege sau același principiu funcționează și în tărâmul spiritual: „Noi

toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18) – privind, suntem schimbați. Iată, așadar, care este responsabilitatea noastră: să folosim mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru creșterea noastră în har, să fim ocupați zilnic cu lucrurile cerești și duhovnicești. Totuși, studiul și contemplarea la adevăr nu vor produce nicio transformare prin ele însele, ci trebuie să existe o aplicare divină a adevărului în inimă. În lipsa lucrării și a binecuvântării divine, toate eforturile noastre și folosirea intensă a mijloacelor nu ne ajută la nimic, motiv pentru care textul nostru adaugă: „suntem schimbați... prin Duhul Domnului”.

Întocmai cum suntem siguri că puterea fără limite a lui Hristos va transforma în dimineața învierii trupurile poporului Său din moarte la viață și de la necurăție la glorie, tot așa Duhul Sfânt exercită acum o putere supranaturală în transformarea morală a caracterului acelora în care El locuiește. Marea diferență dintre acestea două – lucrarea viitoare a lui Hristos asupra trupurilor sfinților și lucrarea prezentă a Duhului Sfânt în sufletele lor – este că una va fi realizată instantaneu, în timp ce cealaltă este împlinită încet și gradual. De una dintre ele vom fi conștienți pe deplin, în timp ce de cealaltă suntem aproape inconștienți. Această transformare după același chip al slavei Domnului este o experiență progresivă, așa cum ne sugerează clar expresia „din slavă în slavă”, gradual, pas cu pas. Ea

începe la regenerare și continuă de-a lungul vieților noastre în sfințire, fiind încheiată odată cu glorificarea noastră.

Ceea ce îl necăjește atât de des și de profund pe creștinul sincer este că, atunci când caută cu onestitate să se cerceteze, el descoperă foarte puține dovezi ale faptului că este „schimbat” după chipul Domnului. El nu îndrăznește să ia lucrurile ca fiind de apucat, ci dorește să „se încerce” pe sine (2 Cor. 13:5). Transformarea morală despre care am vorbit este aceea care oferă dovada iluminării divine și, fără a se manifesta cel puțin o măsură a ei, orice cunoaștere presupus mântuitoare a adevărului nu este decât o amăgire. De aceea, ne vom strădui acum să subliniem câteva dintre trăsăturile esențiale prin care această transformare poate fi identificată, cerându-i cititorului să se compare cu fiecare dintre ele.

SEMNE ALE TRANSFORMĂRII

În primul rând, acolo unde Duhul a început transformarea unui suflet, Legea lui Dumnezeu este primită cu căldură ca regulă de viață, iar inima începe să facă ecou limbajului Psalmului 119 în acceptul ei. Nimic nu face mai clară deosebirea dintre o convertire adevărată și una falsă cum o face faptul că cel ce obișnuise să fie vrăjmaș al Legii lui Dumnezeu ajunge să o înțeleagă și să o iubească din inimă, și să trăiască potrivit cerințelor ei. „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3).

Cel care a fost născut din nou are un nou palat, astfel că

el se desfată acum în lucrurile de care anterior era dezgustat. El începe acum să dovedească că a aspira să fie sfânt după cum Dumnezeu este sfânt, să Îl iubească mai presus de orice și să trăiască cu totul pentru El sunt lucrurile nu doar cele mai potrivite, ci și cele mai fericite din această lume.

În al doilea rând, Duhul produce în cel credincios o viață de dezgust de sine. Sufletul regenerat înțelege că supunerea constantă și completă față de Dumnezeu este lucrarea Lui, și că darul Fiului Său preaiubit îl pune în situația unor obligații de durată de a-L sluji, a-I fi plăcut și a-L glorifica. Totuși, nici cei mai buni dintre copiii lui Dumnezeu nu sunt sfințiți decât parțial în această viață și – conștientizând că Legea cere și că Dumnezeu este vrednic să ceară de la noi perfecțiunea – acest lucru produce în ei o atitudine de dezgust de sine. Odată ce suntem iluminați supranatural pentru a vedea că „Legea este duhovnicească”, consecința inevitabilă trebuie să fie aceea de a vedea și simți că „eu sunt pământesc, vândut rob păcatului” (Rom. 7:14). De aceea, în noi se va vedea o conștientizare continuă a rușinii infinite, a dezgustului de sine, a întristării după voia lui Dumnezeu, a zdrobirii inimii, a setei și foamei după neprihănire, a vegherii, rugăciunii, luptei sau suspinelor ca urmare a eșecurilor noastre frecvente.

În al treilea rând, Duhul Sfânt produce în cel credincios o smerenie autentică. Având în vedere ceea ce am spus deja, este ușor să vedem motivul pentru care smerenia este reprezentată de-a lungul Scripturii ca trăsătură dominantă a acelor

care au fost înviați de Duhul. Un ipocrit – întrucât nu a cunoscut în practică Legea divină și n-a fost niciodată zdrobit de ea (Rom. 7:9, 11) – cu cât este mai religios, cu atât mai mândru și mai arogant va fi.

Prin contrast, un sfânt adevărat este complet diferit: dacă Legea este regula datoriei sale și obligațiile de a i se conforma sunt infinite, iar vinovăția pentru orice eșec este proporțională cu infinitatea Legii, dacă greșeala îi aparține cu totul și absența dragostei perfecte și a ascultării totale de Dumnezeu îl face complet culpabil, atunci acesta va fi plin de dezgust față de sine și în inima lui se va produce o smerenie adâncă.

Nu există o dovadă mai mare că un om este ignorant față de adevărul mântuitor și străin de cunoașterea practică a lui Hristos decât atunci când mândria spirituală domnește în inima lui. „Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el” (Hab. 2:4).

Fariseul lipsit de har, orb față de caracterul real și față de scopul Legii, a fost gata să spună: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca alți oameni”, în timp ce vameșul pocăit, văzându-se în lumina lui Dumnezeu, n-a îndrăznit să-și ridice privirea către cer, ci se lovea în piept, locul leprei sale spirituale, și striga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”. Oamenii religioși mândri din zilele lui Hristos exclamau: „vedem” (Ioan 9:41), dar psalmistul sfânt s-a rugat: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (Ps.

119:18). Mii de oameni amăgiți, care pretind că sunt creștini, se laudă cu consacrarea lor, cu dorințele și realizările lor, însă apostolul Pavel a spus: „eu nu cred că l-am apucat încă” (Fil. 3:13).

În al patrulea rând, Duhul Sfânt produce în cel credincios o conștientizare crescândă a bunătății lui Dumnezeu. Cu cât sufletul înviat se vede mai bine în lumina lui Dumnezeu, cu atât mai mult descoperă cât de multe lucruri au rămas în el care sunt încă în neascultare sau contradicție cu Legea Lui, și cât de multe sunt lucrurile în care el încalcă poruncile divine. Cu cât percepe mai clar cât de departe este de slava lui Dumnezeu și cât de diferit este față de Hristos în caracterul și comportamentul său, cu atât mai adâncă devine prețuirea lui pentru harul lui Dumnezeu, care i se dă prin Mijlocitorul. Omul care are un duh smerit și zdrobit găsește făgăduințele Evangheliei tocmai potrivite pentru starea sa. Numai acela care are „puterea să izbăvească” (Isaia 63:1) poate răscumpăra un astfel de ticălos, așa cum se vede cel credincios. Nimeni altcineva în afara „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5:10) nu îi poate arăta har unuia atât de ticălos și de nevrednic. „Vrednic este Mielul” este noul lui cântec. „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credinșia Ta” (Ps. 115:1) – este glasul inimii lui, care recunoaște vrednicia Domnului. Ceea ce îl pregătește pe credincios să primească mângâierile și consolările Evangheliei este lucrarea continuă a Duhului, prin care aplică poruncile Legii

lui Dumnezeu în conștiința lui.

Când mintea credinciosului este profund convinsă că Dumnezeu poate, în lumina cinstei Sale, să îl primească în harul Lui pe cel mai gol, ticălos, vinovat și vrednic de Iad membru al rasei omenești, și când Dumnezeu devine pentru acesta un Tată și un Prieten, omul este mai fericit decât dacă întreaga lume ar fi a lui. Când Dumnezeu este partea Lui, orice altceva pălește în importanță. Smochinul ar putea să nu înflorească, iar vița să nu dea roade, însă el se va „bucura în Dumnezeul mântuirii” lui (Hab. 3:18). Fiind întemnițat la Roma și apăsător de multe necazuri, apostolul Pavel a putut să exclame: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Fil. 4:4). Când Dumnezeu este ales ca binele nostru suprem, toți idoli pământești sunt respinși, iar comoara noastră este strânsă în ceruri. În măsura în care harul înflorește în inimă, mângâierile noastre sunt statornice, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi în lucrurile exterioare – căci vom descoperi că este „spre binele nostru că ne-ai smerit” (Ps. 119:71).

Iată, așadar, câteva dintre principalele efecte produse de schimbarea din noi, de lucrarea reformatoare și transformatoare a Duhului lui Dumnezeu. În noi se produce o conștientizare crescândă a sfințeniei fără egal a lui Dumnezeu și a caracterului duhovnicesc al Legii, ca și a dimensiunii cerințelor ei. Se produce de asemenea o conștientizare tot mai adâncă a păcătoșeniei noastre totale, a eșecului și vinovăției noastre, un dezgust zilnic de noi înșine din cauza împietririi inimilor

noastre, a nemulțumirii noastre deșarte și a felului rău în care ne arătăm recunoștință pentru bunătatea infinită pe care Dumnezeu ne-o arată. În suflet se naște un dezgust de sine corespunzător, luându-ne locul în țărână înaintea lui Dumnezeu și recunoscând deschis că nu suntem vrednici nici de cea mai neînsemnată dintre îndurările Lui (Gen. 32:10). Există de asemenea în suflet o apreciere tot mai mare a harului lui Dumnezeu și a providenței Lui, pe care le revarsă față de noi în Hristos, alături de o tânjire corespunzătoare de a fi despărțiți de acest trup de moarte și de a fi asemănați pe deplin chipului drag al Domnului – dorințe care vor fi realizate complet la momentul gloriei noastre.

28

LUCRAREA DE PĂSTRARE A CREDINCIOSULUI

De-a lungul ultimilor ani s-a scris mult pe tema siguranței veșnice a sfinților, unele dintre aceste scrieri fiind utile, însă majoritatea conținând lucruri superficiale și dăunătoare. Au fost citate multe pasaje ale Scripturii, dar puține dintre ele au fost și explicate. Majoritatea acestor lucrări au fost concentrate pe realitatea ocrotirii credinciosului de către Dumnezeu, însă foarte puțin s-a scris despre metoda acestei păstrări.

Păstrarea credinciosului de către Tatăl și de către Fiul a căpătat o atenție deosebită, însă lucrarea Duhului Sfânt în acest aspect a fost în mare parte ignorată. Impresia generală oferită cititorului atent a fost aceea că „perseverența finală” a creștinului este un lucru mecanic mai degrabă decât un proces spiritual, că este împlinită mai degrabă prin forță fizică decât prin convingere morală, că este realizată prin putere exterioară mai degrabă decât prin mijloace interioare – asemenea situației când unul care nu știe să înoate este scăpat de la înec, sau când un pompier scoate o persoană leșinată dintr-o clădire arzând.

Astfel de ilustrații sunt foarte greșite, cu totul amăgitoare și periculoase în implicațiile lor.

Unii pot obiecta spunând că principalul lucru de care trebuie să ne preocupăm este faptul binecuvântat în sine, și că nu trebuie să ne necăjim în ce privește *modus operandi*.¹ Ei spun că trebuie să ne bucurăm de adevărul că Dumnezeu Își ocrotește poporul, și că nu trebuie să ne obosim mințile în legătură cu felul în care El face această lucrare. Cei ce gândesc astfel ar putea să aplice aceeași manieră de a trata lucrurile și în cazul lucrării răscumpărătoare a lui Hristos: haideți să fim mulțumitori că El a făcut o ispășire, și să nu ne preocupăm prea mult cercetând această temă. Dar oare n-are nicio importanță reală și nicio valoare pentru suflet să ne gândim profund la ispășirea lui Hristos în caracterul ei substitutiv, la faptul că ea a fost una definitivă, nu doar oferită ca răscumpărare, la faptul că ea este una triumfătoare, asigurând îndreptățirea reală a tuturor celor pentru care a fost făcută? Ei bine, cititorule, tocmai în aceasta stă linia de demarcație dintre erezie și adevărul care aduce viața. Dumnezeu a făcut mai mult decât să ne relateze în Evanghelie narațiunea istorică a morții lui Hristos: El ne-a oferit în epistole o explicație detaliată a naturii și scopului ei.

Tot așa, Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Său mai mult decât niște simple afirmații, prin care ne spune că niciunul

¹ *modus operandi* – mod de operare; procedură de lucru.

dintre copiii Lui nu va pieri; El a descoperit de asemenea și felul în care El însuși îi păzește de pierzare, și este nu doar foarte insultător la adresa Lui, ci și dăunător în mare măsură pentru noi, dacă ignorăm sau refuzăm să ne gândim cu atenție la ceea ce El ne-a făcut cunoscut. Nu fără motiv s-a rugat Pavel astfel:

„Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și are este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți” (Efes. 1:17-20).

Creștinii sunt „păziți de puterea lui Dumnezeu” (1 Petru 1:5), și este clar că nu putem cunoaște ce înseamnă acea putere și cât de mare este decât dacă suntem iluminați spiritual ca să o vedem. Când citim că suntem „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (1 Petru 1:5), sau că „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă și voința, și înfăptuirea bunei Sale plăceri” (Fil. 2:13), în astfel de pasaje referința imediată se face întotdeauna la Duhul Sfânt – imediată, chiar dacă nu exclusivă. În economia răscumpărării, totul vine de la Tatăl, este înfăptuit de Fiul, și este aplicat prin Duhul Sfânt.

Totul provine din rânduirea mai dinainte a Tatălui. Tot ceea ce se revarsă asupra credinciosului este prin Hristos, adică în baza meritelor Sale infinite. Mai apoi, toate lucrurile sunt aplicate în mod real prin Duhul, căci El este Executantul Dumnezeirii, Agentul activ în toate lucrările răscumpărării. Credinciosul este păzit autentic și direct de Duhul, așa cum a fost înviat de El. Doar în măsura în care recunoaștem acest lucru cum se cuvine, Îi vom da mulțumirile și lauda care I se cuvin.

PĂSTRAREA ÎN SFINȚENIE

Scopul principal pentru care Dumnezeu trimite Duhul să locuiască în copiii Lui este acela de a-i elibera de apostazie. El îi păzește nu doar de focul veșnic, ci și de acele lucruri care i-ar expune la acesta.

Dacă nu suntem clari, am putea noi înșine să ne expunem acuzației că am propune o învățătură periculoasă, trădând păcatul superficial și încurajând oamenii la o trăire nepăsătoare. Poate fi adevărat că, dacă un om a crezut cândva în Hristos, indiferent ce enormități ar putea comite după aceea, indiferent ce curs rău al vieții va urma, el n-ar avea cum să ajungă în Iad? Nu aceasta este învățătura Sfintei Scripturi. Duhul Sfânt nu păzește pe nimeni pe calea păcatului, ci doar pe calea sfințeniei. Dumnezeu nu le-a promis niciodată harul Său câinilor, care se întorc la ceea ce au vărsat, nici porcilor, care se întorc să se tăvălească în noroi. Credinciosul poate cu

adevărat să experimenteze o cădere înfricoșătoare, însă el nu va rămâne mulțumit în murdăria lui, la fel cum nici David nu a rămas: „dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână” (Ps. 37:24).

Nu putem nega că mulți creștini au perseverat în sfințenie până în ultimul moment al vieților lor. Perseverența lor trebuie să fi fost obținută fie în totalitate prin ei înșiși, fie parțial prin ei și parțial prin ajutor divin, ori în totală dependență de planul și puterea lui Dumnezeu. Nimeni dintre cei care pretind că ei cred Scriptura nu ar afirma că perseverența lor în sfințenie s-ar fi datorat în întregime eforturilor și credinței proprii, căci Biblia ne învață clar că progresul în sfințenie este lucrarea Duhului Sfânt în aceeași măsură în care este nașterea din nou însăși. A spune că perseverența sfântului se datorează în parte propriei persoane înseamnă să împărțim meritul, să lăsăm loc pentru laudă de sine și să Îi furăm lui Dumnezeu jumătate din gloria care I se cuvine. A afirma că o viață de credință și sfințenie este dependentă în totalitate de harul și puterea lui Dumnezeu înseamnă să repetăm ceea ce Domnul le-a spus ucenicilor Lui: „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5), și să spunem alături de apostoli: „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu” (2 Cor. 3:5).

Totuși, trebuie subliniat că, în păstrarea poporului Său în sfințenie, puterea lui Dumnezeu operează într-o manieră

diferită decât o face în păstrarea unui râu sau a unui copac. Un râu poate să sece uneori, și un copac poate să fie dezlăcinit; râul poate fi menținut prin alimentarea lui continuă cu ape proaspete, iar pomul poate fi păstrat prin a fi hrănit și prin susținerea rădăcinilor lui în pământ, dar, în fiecare caz, păstrarea se face prin puterea fizică din exterior, fără participarea lor. În cazul păstrării creștinului, lucrurile stau destul de diferit. Dumnezeu lucrează în interiorul lui, folosind convingerea morală, conducându-l la participarea minții și a voinței în această lucrare, prin Duhul Sfânt. Dumnezeu îl tratează pe credincios ca pe un agent moral, atrăgându-l cu „legături omenești” (Osea 11:4), stimulându-i responsabilitatea și îndemnându-l să „ducă până la capăt mântuirea lui, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în el și îi dă și voința și înfăptuirea bunei Sale plăceri” (Fil. 2:12-13, lit. KJV).

Astfel, există deopotrivă păstrarea și ocrotirea din partea lui Dumnezeu, și perseverența în sfințenie de partea noastră, iar prima este realizată prin menținerea celei de-a doua. Dumnezeu nu Își tratează copiii ca și cum aceștia ar fi niște roboți, ci ca pe niște ființe raționale. De aceea, El pune înaintea lor considerații serioase și motivații puternice, avertismente serioase și răsplăți bogate, și, prin rezervele proaspete ale harului Său și prin lucrările revigorante ale Duhului Lui, îi determină să răspundă la îndemnurile Sale. Sunt aceștia făcuți conștienți de puterea și contaminarea păcatului interior? Atunci putem

ști că ei vor striga după ajutor pentru a se împotrivi poftelor lor și pentru a scăpa de pângărirea păcatului. Li se arată importanța, valoarea și nevoia credinței? Putem fi siguri că ei Îl vor implora pe Domnul pentru creșterea credinței. Sunt aceștia făcuți conștienți de ascultarea care I se datorează lui Dumnezeu, dar și de piedicile puse de firea pământească? Putem ști că ei vor striga către El: „Trage-mă după tine! Și haidem să alergăm” (Cânt. 1:4). Tânjesc ei după rodnicie? Atunci îi vom vedea rugându-se: „Scoală-te, crivățule! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! Să intre iubitul meu în grădina lui, și să mănânce din roadele ei alese” (4:16).

Întrucât mintea i-a fost iluminată prin nașterea din nou, credinciosul dorește să crească în har și în cunoașterea Domnului său, așa încât să abunde în înțelepciune duhovnicească și în fapte bune. Fiecare dorință a inimii lui este stârnită, fiecare abilitate a sufletului este chemată la acțiune. Totuși, această participare a lui nu este de așa natură încât să îl determine să spună că perseverența lui ar depinde în vreo măsură de puterile sale, căci fiecare îndemn spiritual și fiecare acțiune a lui sunt efectul lucrării Duhului Sfânt în inimă: „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi” (Fil. 1:6). Cel care l-a iluminat la început va continua să strălucească asupra minții lui. Cel care l-a convins inițial de păcat, va continua această cercetare a conștiinței lui. Cel care i-a dat credința, îi va hrăni și susține această credință. Cel care l-a

atras la Hristos, va continua să îi atragă dorințele către El.

REGENERAREA ȘI PĂSTRAREA

Există două beneficii deosebite sau binecuvântări spirituale care le cuprind pe toate celelalte, lucruri care umplu întreg spațiul vieții creștine, de la momentul învierii spirituale până la sosirea finală în Cer, anume regenerarea și păstrarea celui credincios. Așa cum spunea renumitul teolog puritan Thomas Goodwin,

„Dacă am dezbate care dintre ele este mai mare, am descoperi că niciun juriu format din oameni n-ar putea să decidă de o parte sau de alta, ci trebuie să lase răspunsul pe seama harului necondiționat al lui Dumnezeu, pentru ca El să decidă, întrucât El este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre”.

Așa cum creația lumii și susținerea și guvernarea tuturor lucrurilor prin puterea și providența divină sunt legate împreună (Evrei 1:2), așa sunt și regenerarea și păstrarea. „Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta” (1 Tes. 5:24) – adică păstrarea (v. 23).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu,

prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (1 Petru 1:3-5).

Putem vedea aceeași legătură binecuvântată a acestor beneficii deosebite și în Vechiul Testament: „Pe Domnul îl răsplătiți astfel! Popor nechibzuit și fără înțelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit, și ți-a dat ființă?” (Deut. 32:6); „până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același, până la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc” (Isaia 46:4); „El ne-a păstrat sufletul cu viață, și n-a îngăduit să ni se clatine piciorul” (Ps. 66:9) – verbul are un sens dublu, la început referindu-se la creație, apoi la susținere. Cât de minunat este acest lucru în lumea naturală: suntem eliberați de nenumărate pericole, păstrați și ocrotiți în epidemii și boli care îi distrug pe mii dintre semenii noștri, însănătoșiți din felurite boli, care altfel s-ar fi dovedit fatale. Totuși, cu mult mai minunată este ocrotirea spirituală a sfântului: el este păzit de stăpânirea păcatului care încă locuiește în el, este ocrotit așa încât să nu fie atras de pe calea îngustă prin amăgirile lumii, este păzit de ereziile oribile care îi prind în capcană pe atât de mulți oameni, și păzit ca să nu fie cucerit cu totul de Satana, care caută întotdeauna pierzarea lui. Ce plăcere îi dă creștinului acum să audă vorbindu-se despre căile minunate și diverse prin care Dumnezeu regenerează poporul Său! Ce bucurie vom avea în Cer când vom afla de grija iubitoare, de credincioșia constantă și de puterea deosebită manifestate de

Dumnezeu în păstrarea fiecăruia dintre cei ce sunt ai Lui! Ce bucurie vom avea când vom afla detaliile felului în care Dumnezeu a împlinit făgăduința Lui: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2). Provi-dența Lui lucrează pentru noi din exterior, iar harul Său operează în interior, păstrându-ne în mijlocul zbuciumului și a furtunilor vieții, recuperându-ne din alunecările îngrozitoare de pe cale, și revigorându-ne când suntem aproape morți.

CUM NE PĂSTREAZĂ DUHUL

Păstrarea poporului lui Dumnezeu în toate vicisitudi-nile² pelerinajului lui este realizată nemijlocit prin Duhul Sfânt. El este Cel care veghează asupra credinciosului, elibe-rându-l când nici măcar nu știe, păzindu-l de a trăi în mlaști-nile nelegiurii acestei lumi, ridicând un steag atunci când vrăjmașul vine ca un potop împotriva lui (Isaia 59:19). El este Cel care îl păzește așa încât să nu accepte acele erezii fatale care amăgesc și distrug atât de mulți falși credincioși. El este Cel care îl previne și împiedică pe cel credincios să se mulțu-mească cu simpla „literă” a slujirii sau să rămână satisfăcut cu o cunoaștere mentală și cu o religie formală. Cum realizează Duhul Sfânt păstrarea și păzirea creștinului? Prin susținerea naturii noi în interiorul lui și prin a o chema la acțiune. El face aceasta punând la lucru harurile din cel credincios, așa încât

² vicisitudini – schimbări imprevizibile care apar în viață.

el devine „întărit” (2 Cor. 1:21); prin păstrarea lui într-o stare de veghere, menținându-l conștient de pierzarea totală și de nevoia profundă după Hristos, și aducându-l să coopereze cu planul Său plin de har, determinându-l să folosească mijloacele potrivite. Dar haideți să fim un pic mai specifici.

„Învață-mă, Doamne, calea orânduirilor Tale, ca s-o țin până la sfârșit” (Ps. 119:33). Noi am pierdut calea fericirii adevărate atunci când am căzut în Adam și, de atunci, oameanii au rătăcit încoace și încolo, căutând în zadar odihna și împlinirea: „Toți s-au abătut” (Rom. 3:12). Niciun om nu poate descoperi calea sfințeniei și a fericirii prin puterile sale. El trebuie să fie învățat spiritual și supranatural de Dumnezeu. Cel regenerat dorește fierbinte o astfel de învățătură, căci el a fost făcut dureros de conștient de perversitatea și insuficiența lui. Iată care este mărturia lui: „Negreșit, sunt mai prost decât oricine, și n-am pricepere de om” (Prov. 30:2). Noi suntem stârniți la acțiune sfântă prin învățătura divină pe care o primim în inimile noastre. „O să o țin” – ceea ce Duhul Sfânt produce în interior, noi punem în practică în exterior. Astfel, perseverența noastră finală este împlinită pentru că suntem învățați de Iehova într-un mod eficace: „O să o țin până la sfârșit”.

„Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi” (Prov. 2:10-11). Dacă înțelepciunea intră în inimile noastre, consecința este că lucrurile lui Dumnezeu au

o influență atât de mare asupra noastră, încât ne vor domina dorințele și ne vor mișca voința la acțiune. Atunci când cunoștința Domnului le este plăcută sufletelor noastre, acest lucru înseamnă că ne găsim încântare în Legea lui Dumnezeu după omul interior (Rom. 7:22), și că supunerea față de voia lui Dumnezeu nu este dezgustătoare, ci de dorit.

Acolo unde lucrurile stau într-adevăr așa, acea persoană se află în posesia unui discernământ care o face capabilă să străpungă amăgirile Satanei și să vadă cârligul de sub moameală, și este înzestrată cu discernământul care o face prudentă și atentă, astfel că ocolește acele locuri unde ispitele abundă și evită compania oamenilor răi. Astfel, acel om este eliberat de pericol și păzit de naufragiul credinței (v. și Prov. 4:6; 6:22-24).

„Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine” (Ier. 32:40). Această afirmație aruncă multă lumină asupra mijloacelor și a metodei folosite de Dumnezeu în păzirea poporului Său. Duhul Sfânt care locuiește în interiorul copiilor lui Dumnezeu nu doar constrânge natura nouă prin considerații izvorâte din dragostea lui Hristos (2 Cor. 5:14), ci El și înfrânează natura veche printr-o conștientizare a măreției lui Dumnezeu în suflet. El produce adesea o uimire în inima credinciosului, care îl împiedică să meargă către acel exces de păcat către care l-ar atrage poftele firii pământești. Duhul face ca sufletul să

conștientizeze că nu se poate juca cu Dumnezeu și îl ferește să se folosească într-un fel rău de îndurarea Lui. El stimulează în cel sfânt o atitudine de reverență filială, așa încât alungă acele lucruri care L-ar dezónora pe Tatăl. El ne determină să luăm aminte la avertismente ca acesta: „Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine” (Rom. 11:20-21).

Prin astfel de mijloace, Dumnezeu Își împlinește făgăduința: „Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezec. 36:27).

„Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii” (Gal. 5:5). Ceea ce păstrează sufletul viu în perioadele de dezamăgire și tristețe sunt îndemnurile nădejdi, oricât de slabe ar fi ele.

Dacă nu ar avea parte de lucrarea de împrăștiare a Duhului Sfânt, credinciosul ar renunța la nădejdea lui și s-ar prăbuși într-o disperare abjectă.

„Atunci li se vor deschide ochii orbilor, li se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie” (Isaia 35:5-6).

Prin proviziile proaspete ale Duhului (Fil. 1:19), credinciosul are parte nu doar de mai multă lumină, ci și de putere și mângâiere proaspete. În mijlocul tulburărilor cauzate de

păcatul interior și de anxietatea ce rezultă din înfrângerile noastre repetate, una dintre cele mai mărețe lucrări ale Duhului este aceea de a susține sufletul îndreptându-i privirile către lucrurile bune din viitor.

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință” (1 Petru 1:5). Aici ni se arată din nou felul în care este realizată păzirea sfântului, anume prin influențele credinței pusă la lucru (1 Ioan 5:4). Credința implică nu doar cunoașterea și însușirea adevărului, ci și acele dorințe și dispoziții evlavioase, ca și împlinirea acelor discipline spirituale, lucruri care formează sfințenia practică. Fără credință, niciun om nu poate împlini sfințenia, și fără puterea lui Dumnezeu, nimeni nu poate să își exerseze credința. Credința este canalul prin care sunt produse lucrările minunate și puternice ale lui Dumnezeu, așa cum ne demonstrează foarte clar capitolul 11 din Epistola către Evrei, căci nici măcar cea mai neînsemnată dintre acestea n-ar fi putut să îl conducă pe poporul Său în siguranță prin ținutul vrăjmașului, fără credință (1 Ioan 5:19).

Perseverența în har sau continuarea în sfințenie nu este promovată și nu crește printr-o încredere oarbă sau printr-o siguranță carnală, ci prin veghere, prin efort zelos și prin lepădare de sine. Departe de a ne învăța că cei credincioși vor ajunge în mod sigur în Rai indiferent dacă vor folosi sau nu mijloacele harului, Scriptura afirmă: „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară

faptele trupului, veți trăi” (Rom. 8:13). Dumnezeu nu a promis că, indiferent cum ar putea să trăiască un om sau ce obiceiuri ticăloase ar caracteriza viața lui, el nu va pieri, ci mai degrabă Domnul ne asigură că ne va păstra de superficialitatea care ne-ar expune mâniei Sale. Sfinții sunt păstrați prin lucrarea harului în inimile lor, prin chemarea la practică a abilităților și facultăților sufletelor lor, prin stârnirea în ei a fricii și a nădejzii, a urii și a dragostei, a întristării și a bucuriei.

29

CONFIRMAREA CREDINȚEI

Având în vedere discuția din capitolul anterior despre lucrarea Duhului în păstrarea credinciosului, am crezut că nu este nevoie să ne mai îndreptăm asupra unui alt aspect al subiectului pentru a-l clarifica mai mult, însă după ce m-am gândit întrucâtva la aceasta am ajuns la convingerea că poate fi un lucru înțelept să insist. Unii dintre cititori ar putea crede că aș fi oarecum nesigur de adevărul binecuvântat al siguranței veșnice a creștinului. Unii arminieni, ca urmare a accentuării noastre categoric pus pe supremația și suveranitatea lui Dumnezeu și pe neputința totală a oamenilor decăzuți de a fi sfinți, ne-au acuzat că am nega responsabilitatea omului, când, în fapt, noi mergem mult mai departe decât ei în a susține și proclama responsabilitatea acestuia. Pe de altă parte, unii calviniști¹ au pus sub semnul întrebării sănătatea învățăturii noastre despre perseverența finală a sfinților, pentru că insistăm atât de hotărât și frecvent pe necesitatea imperativă de a

¹ calviniști – cei care cred, asemenea reformatorului elvețian de origine franceză Jean Calvin (1509-1564), că Biblia ne arată autoritatea supremă a Scripturii, suveranitatea lui Dumnezeu, predestinarea și doctrinele harului; aceste doctrine au fost formulate ca răspuns al Sinodului de la Dort (1618-19) față de protestul arminienilor, și sunt cunoscute prin acronimul TULIP.

merge pe calea sfințeniei pentru a scăpa de focul veșnic, deși, așa cum spuneam într-un articol pe tema sinuciderii, noi credem în acest adevăr mai hotărât decât o fac ei. Există foarte puțini oameni în zilele noastre care au un echilibru în adevăr.

DUHUL SFÂNT CA „ARVUNĂ”

Ceea ce doresc să analizăm acum este subiectul Duhului binecuvântat văzut prin metafora „arvunei”. Acest termen este folosit în legătură cu Duhul Sfânt în următoarele pasaje:

„El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1:22).

„Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului” (2 Cor. 5:5).

„Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efes. 1:13-14).

Acest simbol este preluat dintr-un obicei antic, neînsemnând de aici că ar fi cu ceva învechit în zilele noastre, anume dintr-o metodă folosită pentru încheierea unui contract sau a unei înțelegeri comerciale. Vânzătorul este de acord să livreze marfa la o anumită dată viitoare, asupra căreia s-a agreat și, ca garanție, cumpărătorul [uneori vânzătorul] primește o „ar-

vună”, adică un eșantion sau o parte neînsemnată din cantitatea întregă contractată.

O „arvună”, așadar, presupune încheierea unui contract de către două părți, una care intră în ultimă instanță în posesia lucrului asupra căruia s-a agreat, și care dovedește buna credință în ce privește respectarea termenilor înțelegerii. Arvuna este parte din prețul ce trebuie plătit, fiind dată mai înainte, cu scopul de a asigura cealaltă parte că, la vremea potrivită, va primi tot ceea ce i s-a promis. Dreptul pe care cel credincios îl are la viața veșnică și la slava viitoare este, într-un fel, rezultatul unui contract sau legământ. Pe de o parte, credinciosul cade de acord asupra termenilor specificați (abandonarea păcatului și slujirea Domnului) și se supune lui Dumnezeu prin pocăință și credință. Pe de altă parte, Dumnezeu Se angajează să îi dea credinciosului iertarea păcatelor și moștenirea alături de cei ce sunt sfințiți, prin credință. Acest lucru este afirmat clar în versete precum Isaia 55:3: „Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David”. Atunci când noi acceptăm din inimă termenii Evangheliei, Dumnezeu însuși Se implică angajându-Se să ne dea acele binecuvântări inestimabile păstrate pentru poporul Său prin David cel duhovnicesc [Hristos, n.tr.].

„Arvuna” sugerează că există o anumită întârziere sau perioadă de timp până când lucrul asupra căruia s-a convenit este transferat în realitate. În cazul lucrurilor din această

lume, contractul nu precizează înmânarea imediată a lucrului asupra căruia s-a agreat, iar în cazul proprietăților, noul proprietar nu intră imediat în posesia ei. Acesta este motivul pentru care trebuie să se plătească un avans sau să se facă dovada bunei credințe: livrarea promisă este amânată, posesiunea lucrului contractat făcându-se după un timp, motiv pentru care este dată o „arvună” ca o dovadă, confirmare sau angajament cu privire la plata finală. Imediat ce credinciosul intră cu adevărat în legământ cu Dumnezeu, el are dreptul la moștenirea veșnică, însă intrarea lui reală în fericirea deplină este amânată. Dumnezeu nu ne ia în ceruri în clipa când credem, după cum nu a dus Israelul în țara Canaanului în ziua eliberării lor din Egipt. Nu, ci suntem lăsați să trăim pentru o vreme în această lume, din motive diverse, unul dintre ele fiind ca noi să avem oportunități pentru practicarea credinței și a dragostei. Credința este „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:13); nădejdea în dorința că „noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea” (Rom. 8:23).

O „arvună” este o parte, chiar dacă una foarte mică, a întregului lucru contractat. Dacă se încheie un contract pentru livrarea unei sume de bani la o anumită dată, se plătește un avans mic, iar în cazul transferului proprietății asupra unui teren, există obiceiul ca anumite lucruri de valoare, chiar dacă nu însemnate, să fie date în mâna posesorului viitor, ca o garanție simbolică ce îl asigură în perioada de așteptare. Tot

așa, acele mângâieri pe care Duhul le dă credincioșilor sunt aceleași ca bucuriile Cerului, chiar dacă sunt cu mult inferioare în intensitatea lor. Darurile și harurile mântuitoare ale Duhului nu sunt decât începutul mărunț și parte din această glorie care rămâne să se descopere în și față de noi. Harul este începutul gloriei, și cele două diferă una de cealaltă așa cum un prunc diferă de un adult. Sfințenia sau curăția inimii este o pecete a acelei stări fără păcat și a acelei asemănări depline cu Hristos, lucruri care îi sunt făgăduite credinciosului pentru viitor. Eliberarea noastră prezentă din legăturile care ne țineau în trecut nu este decât un eșantion în miniatură al libertății noastre perfecte și finale.

O „arvună” este dată pentru a asigura partea care o primește, nu spre beneficiul celui care o dă. Cel ce dă arvuna este obligat din perspectiva legii să își finalizeze partea, însă cel ce are în mână sa această garanție are parte de confirmarea și mângâierea minții sale câtă vreme așteaptă – ea este pentru el o pecete tangibilă și o mostră a lucrului care momentan îi este doar promis. Din nou, putem vedea aici acuratețea simbolică a acestui termen, căci arvuna spirituală pe care creștinii o primesc le este dată doar spre beneficiul lor, neexistând vreun pericol ca Dumnezeu să nu își țină promisiunea.

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să le dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămăntate hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu

neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Evrei 6:17-18).

– iar aceasta pentru că cei credincioși sunt asaltați de multe temeri și îndoieli.

MAI MULTE LUCRURI DESPRE „ARVUNĂ”

O „arvună” constituie posesiunea irevocabilă a celui care o primește până când contractul este finalizat, ea nemai-putând să îi fie luată. În acest sens, „o arvună” diferă de un simplu angajament sau de un lucru amanetat, întrucât atunci când articolul amanetat este returnat, suma primită ca garanție este returnată. Tot așa, „arvuna” pe care creștinii o primesc este irevocabilă și inalienabilă: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Rom. 11:29). Domnul Isus a afirmat: „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16).

Cât de ferice și cât de clar face referire acest lucru la siguranța veșnică a aleșilor lui Dumnezeu! Iehova a încheiat cu ei „un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare” (2 Sam. 23:5). Ei au primit chiar acum „cele dintâi roade ale Duhului” (Rom. 8:23), iar aceasta este certificarea divină a secerișului glorios, în plinătatea favorii lui Dumnezeu, care urmează să se reverse asupra lor. Asemenea Mariei, credinciosul de astăzi, odată ce se supune domniei lui Hristos, și-a „ales partea cea bună, care nu i se va lua” (Luca 10:42).

„Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1:21-22). Trebuie observat pe bună dreptate că atât pecetea cât și arvuna sunt date spre „întărirea” noastră. Ce altceva ar putea El să facă, am putea să ne întrebăm, pentru a-Și asigura poporul de moștenirea veșnică și glorioasă care îl așteaptă? Îl avem pe Domnul Isus Hristos din ceruri, purtând natura noastră, lucru care demonstrează că natura noastră va ajunge acolo cândva: „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător” (Evrei 6:20). Și asta nu este totul, ci Îl avem Duhul Sfânt ce este trimis în inimile noastre ca dovadă că suntem nu doar copii, ci și moștenitori ai lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17).

„Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului” (2 Cor. 5:5). „Aceasta” nu trebuie limitat la un trup înviat, ci este vorba despre „greutatea veșnică de slavă” din 2 Corinteni 4:17, „lucrurile care nu se văd” (4:18). După ce a vorbit despre fericirea veșnică ce îi așteaptă pe sfinți în Cer, după care ei suspină acum și tânjesc fierbinte (5:4), apostolul menționează două dintre motivațiile principale care stau la temelia unei astfel de nădejdi. În primul rând, Dumnezeu ne-a pregătit pentru aceste lucruri, anume El ne-a regenerat, dându-ne o natură sfântă și cerească, natură care ne face capabili pe deplin să ne alipim de El. În al doilea rând, El ne-a dat „arvuna Duhului” ca o garanție a acestei stări glorioase. Astfel, noi suntem schimbați și astfel asigurați de viața infinit

mai bună care ne așteaptă.

„Voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efes. 1:13-14). În acest pasaj (1:3-14), apostolul descrie binecuvântările uimitoare și numeroase cu care sfinții sunt binecuvântați în Hristos. Alegearea din veșnicie (v. 4), înfierea în familia lui Dumnezeu (v. 5), acceptarea în Cel Preaiubit (v. 6), iertarea păcatelor (v. 7), înțelegerea tainelor divine (v. 8-9), predestinarea la moștenire (v. 11), pecetluirea cu Duhul Sfânt (v. 13) și faptul că acum ne este dat Duhul ca „arvuna moștenirii noastre” – o plată în avans cu făgăduința și jurământul întregului. Locuirea Duhului Sfânt în inima credinciosului este garanția ducerii lui viitoare în acel loc al sfințeniei și fericirii, unde totul este potrivit naturii lui Dumnezeu și unde Hristos este centrul grandios al Universului.

Potrivit sensului literal al acestui termen, o „arvună” vorbește despre garantarea unei înțelegeri, fiind un eșantion sau o mostră din lucrul contractat, care confirmă și asigură punerea în aplicare a contractului în totalitate. La aceasta se referă acțiunile și prezența Duhului Sfânt în cel credincios. Mai întâi, ele dovedesc că Dumnezeu a făcut un legământ cu Sine, „bine întărit în toate privințele și tare” (2 Sam. 23:5). În al doilea rând, lucrarea prezentă a Duhului în cel credincios

este o pregustare reală și o pârgă a secerișului viitor. Există ceva din privirea glorificată în acea credință pe care Duhul a implantat-o în noi? Îl vor vedea cei curați la inimă pe Dumnezeu, față în față, în Cer? Ei bine, credința ne face capabili să îndurăm acum „ca și cum L-am fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11:27). Acum trăim ceva din acea bucurie glorificată în Dumnezeu pe care o vom avea în Cer: „Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorază sufletul” (Ps. 94:19). Trăim și astăzi, chiar dacă într-o umbră slabă, acea transformare glorificată a sufletului după chipul lui Hristos. Comparați 2 Corinteni 3:18 cu 1 Ioan 3:2: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”.

„Arvuna” garantează finalizarea înțelegerii. Prima acțiune a Duhului în cei aleși este garanția finalizării cu succes a acțiunilor Lui: „sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Fil. 1:6). Astfel, Dumnezeu ne-a dat ceva în mână prin care putem anticipa cu încredere moștenirea făgăduită. El a făcut aceasta așa încât deopotrivă dorința și sângețea noastră să fie stimulate. Nu degeaba ni se cere să omorăm păcatul, să ne lepădăm de noi înșine și să ne separăm de lume. Dacă „arvuna” este atât de binecuvântată, cum va fi moștenirea! O, ce așteptări vii ar trebui să avem inimile noastre! Ce eforturi zeloase

ar trebui să facem ca să „ne aruncăm spre ce este înainte” (Fil. 3:13)!

În ce constă moștenirea pentru care Duhul este „arvună” în cel credincios? Nimic altceva decât Dumnezeu însuși! Dumnezeu binecuvântat, în Trinitatea Persoanelor Sale, este partea veșnică de moștenire a sfinților. Cuvântul spune că, „dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8:17)? Care este „moștenirea” lui Hristos? El a spus: „Domnul este partea mea de moștenire” (Ps. 16:5). Fericirea veșnică a credincioșilor va fi plinătatea Duhului care îi va face să se bucure pe deplin de Dumnezeu! Dar oare credinciosul nu a „gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Petru 2:3)? Da, prin Duhul Sfânt. Duhul este dovada categorică a dragostei lui Dumnezeu față de noi, pârga slavei: „pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6).

Așadar, Dumnezeu îi dă poporului Său încă din lumea aceasta o pregustare a lumii viitoare pe care a pregătit-o pentru el. Darurile și harurile Duhului în cei aleși confirmă certitudinea gloriei viitoare, căci, așa cum „arvuna” garantează întreaga sumă, tot așa „cele dintâi roade ale Duhului” (Rom. 8:23) confirmă secerișul fericirii. Natura „arvunei” creștinului face referire deopotrivă la caracterul și la măreția lucrurilor care sunt pregătite pentru el, căci Dumnezeu îi dă de pe acum o măsură a vieții, luminii, dragostei și libertății, și ce vor fi

toate acestea în plinătatea lor! Un gram de har adevărat este prețuit de posesorul lui mai mult decât o tonă de aur. Ce va fi însă atunci când ne vom îmbăia în oceanul harului lui Dumnezeu! Dacă există chiar și acum momente când trăim acea pace care „întrece orice pricepere” (Fil. 4:7) și ne „bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8), cât de incapabili suntem să estimăm valoarea reală a moștenirii noastre, căci o „arvună” nu este decât un avans mărunț a ceea ce ne este promis! O, atunci când conștientizăm acest lucru, chiar și într-o măsură mică, ar trebui să ne determine să primim și să tânjim după gloria cerească cu o hotărâre tot mai mare.

30

DUHUL SFÂNT ȘI RODNICIA CREȘTINULUI

ÎN CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

În Scriptură ni se spune mai mult pe această temă multifațetată decât se presupune în general, căci în ea ne sunt oferite diferite metafore, referitoare în special la Duhul Sfânt, cu scopul de a ilustra harurile și virtuțile pe care El le dă și le dezvoltă în cei aleși. Pentru a le prezenta, este folosită o varietate considerabilă de simboluri. La ele se face frecvent referire ca flori sau grădini ale acestora, ca paturi de arome, și ca pomi și livezi. De exemplu, în Cântarea Cântărilor, Îl auzim pe Hristos spunându-i Miresei Lui:

„Ești o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită. Odraslele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade, mălini negri și nard; nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă și aloe, cu cele mai alese mirese. O fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban” (Cânt. 4:12-15).

Figurile de stil folosite în acest pasaj sunt foarte frumoase și ne cheamă la o analiză atentă. O „grădină” este un loc deosebit și separat de altele, având rolul de a-l încânta pe stăpân și de a-i fi utilă. Tot așa, Biserica lui Hristos este deosebită și separată de toți ceilalți oameni prin harul electiv, răscumpărător și înnoitor. Într-o grădină există o varietate bogată de plante, ierburi și flori, și, tot așa, în Biserică există o diversitate mare de membri, însă în toți există ceva plăcut pentru Domnul lor. Într-o grădină, plantele și florile nu cresc natural de la ele însele, nu răsar spontan din sol, ci trebuie să fie semănate și îngrijite, căci numai buruienile cresc de la sine. Tot așa, în Biserica lui Hristos, acele trăsături frumoase ce se găsesc în membrii ei nu le sunt naturale, ci constituie produsul direct al acțiunilor Duhului Sfânt, întrucât, prin natura lor, nimic nu crește în inima lor, în afara buruienilor păcatului și ale corupției.

Nu toți comentatorii cad de acord asupra faptului că Hristos vorbește aici, în versetul 15, despre Mireasa Lui, sau dacă ea se face auzită răspunzând la ceea ce El a spus în versetele 12-14. Personal, eu înclin mai degrabă către cea de-a doua explicație, anume că, după ce Hristos a lăudat Biserica Lui prezentând-o ca pe o grădină frumoasă, ea se întoarce acum și Îi atribuie Mirelui toate meritele: „O fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban”. Totuși, dacă acceptăm interpretarea anterioară, ea ne vorbește despre același lucru, căci El dorește să explice aici ce anume a făcut ca grădina

Lui să fie atât de fertilă. Pentru a fi sănătoasă și productivă, o grădină trebuie să fie bine udată, altfel plantele ei delicate se vor usca rapid, ofilindu-se. Același lucru se aplică pomilor și oricăror plante, căci tuturor le este necesară o cantitate mare de apă.

În consecință, dacă ne gândim că cei credincioși sunt asemănați cu plantele și copacii, iar harurile lor cu florile și roadele, atunci lucrarea Duhului Sfânt în înviere, înnoire, îmbărbătare și rodire este descrisă ca roua, ca ploaia sau ca izvoarele în pustiu etc.

CULTIVAREA ASEMĂNĂRII CU HRISTOS

Duhul Sfânt nu ne dă doar viață și sfințenie, ci El susține și hrănește aceste lucruri în suflet; El nu doar că ne comunică harurile cerești, ci le și cultivă și le dezvoltă:

„să le dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un undelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți ,terebinți ai neprihănilor’, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui’... Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui, și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor Neamurilor” (Isaia 61:3, 11).

Da, Cel care a plantat acei „terebinți ai neprihănilor” trebuie să îi și facă să „răsară” pentru a crește și a aduce roade.

Chiar dacă tendința unei naturi noi este întotdeauna către Dumnezeu, ea nu are putere în sine, fiind complet dependentă de Creatorul și Dătătorul ei. De aceea, rodul produs de credincios este denumit explicit „roada Duhului”, astfel ca onoarea și gloria să Îi fie atribuite doar Lui. „De la Mine îți vei primi rodul” (Osea 14:8).

„Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale, și vor răsar ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă” (Isaia 44:3-4).

Pe cât este de sigur că o secetă aduce foamete, pe atât de sigur este că absența lucrării Duhului lasă totul într-o stare de moarte spirituală. Prin contrast, la fel cum ploaia bogată înnoiește vegetația uscată, tot așa revărsarea Duhului aduce viața cea nouă. Într-un astfel de context, se poate spune pe bună dreptate că „pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul” (Isaia 35:1), expresii interpretate clar pentru noi de Duhul Sfânt în felul următor:

„Tot astfel, Domnul are milă de Sion, și mângâie toate dărâmurile lui. El va face pustia lui ca un Rai, și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă” (Isaia 51:3).

Am adăugat aici intenționat verset după verset, pentru că sensul spiritual al acestor pasaje este adeseori ignorat astăzi,

când dispensaționalității insistă pe ignorarea tuturor metaforelor și pe interpretarea oricărui lucru într-o modalitate exagerat literală.

„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi” (Gal. 4:19) – ceea ce apostolul a făcut din perspectiva lucrării, Duhul Sfânt face eficace. Iată felul cum Duhul îl face roditor pe creștin, sau mai degrabă cum îl îndeamnă să fie roditor: modelând chipul lui Hristos în el! Metafora este preluată din modelarea copilului în pântecele mamei lui, astfel că, așa cum părinții lui naturali l-au făcut în ce privește trupul, fiind modelat după asemănarea lor, membru cu membru, în același fel, Duhul pune în inimă o „sămânță” incoruptibilă (1 Ioan 3:9) sau o natură duhovnicească, apoi modelează sufletul după chipul lui Hristos – mai întâi în ce privește harurile Lui, apoi după exemplul Său: „ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat” (1 Petru 2:9), ceea ce noi nu am putea face dacă nu le-am fi primit mai întâi. Ah, cititorul meu, ai înaintea ta un lucru serios: noi suntem văzuți de oameni drept creștini adevărați, dar singurele monede care au trecut înaintea ochilor lui Dumnezeu sunt cele care poartă pe ele chipul Fiului Său.

Cu alte cuvinte, deci, lucrarea Duhului de a produce roade în cel credincios este lucrarea de modelare a lui după chipul lui Hristos, mai întâi în inimă, apoi în viața practică. Prin natură, noi suntem complet diferiți de Hristos, născuți după chipul lui Adam și sub stăpânirea Satanei; sau, folosind

opusul metaforei din paragraful de început, suntem atât de departe de a ne asemena cu o grădină frumoasă și bine îngrijită, încât semănăm mai degrabă cu un deșert sterp, unde nu se pot găsi decât buruieni și ierburi otrăvitoare:

„Am trecut pe lângă ogorul unui leneș și pe lângă via unui om fără minte. Și era numai spinii, acoperit de măracini, și zidul de piatră era prăbușit” (Prov. 24:30-31).

Iată cum suntem noi în ochii lui Dumnezeu, în starea noastră neregenerată! Hristos începe să ia chip în noi și, fiecare în măsura lui, reproducem harurile Lui doar după ce minunea harului are loc în inimile noastre. Aceste lucruri sunt datorate în întregime acțiunilor suverane și eficace ale Duhului Sfânt.

ROADA (HARURILE) DUHULUI

„Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune... Așa că după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:17-18, 20).

Roadele pe care le aduc copiii lui Dumnezeu fac deosebire între ei și copiii diavolului. Aceste roade constituie caracterul sau dispoziția produsă în aleși de Duhul Sfânt, lucru dovedit în ei într-un fel distinct, la nivel individual, „după măsura darului lui Hristos” (Efes. 4:7).

Duhul îl face pe cel regenerat să rodească modelându-l după chipul lui Hristos – mai întâi după harurile Lui, și apoi

după exemplul Lui.

Virtuțile plăcute care se găsesc în el nu provin din natura depravată a omului decăzut, ci sunt produse supranatural de Dumnezeu.

Există trei pasaje esențiale ale Noului Testament care tratează acest subiect. Ioan 15 enumeră condițiile rodniciei: unirea cu Hristos, curățarea de către Tatăl, rămânerea în Hristos și rămânerea lui Hristos și a Cuvântului Lui în noi. Galateni 5 ne oferă o descriere a roadelor. 2 Petru 1:5-8 vorbește despre ordinea roadelor sau despre procesul cultivării lor.

„În metafora Viței, Duhul Sfânt nu este menționat, dar când Se compară cu vița și pe ucenicii Lui cu mlădițele, Pomul corespunde Trupului, iar Vița corespunde Duhului Său. Infuzarea vieții este lucrarea Duhului Sfânt, iar roadele prin care Tatăl este proslăvit constituie roadele Duhului. În afara lui Hristos nu există nici viață și nici rod, iar fără Duhul lui Hristos nu poate exista nici unire și nici perseverență. Domnul nostru nu specifică rodul. Ceea ce El subliniază este că roadele există, și că provin de la El” (S. Chadwick).

„Roda Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Gal. 5:22-23). Acestea sunt harurile Duhului, fiind deosebite de darurile Duhului, enumerate în 1 Corinteni 12 și care vor fi analizate în capitolul următor.

Ele sunt înclinații sfinte și duhovnicești care conduc la un comportament în consecință. Apostolul începe cu trăsăturile principale ale gândirii duhovnicești, apoi trece la acțiunea și manifestarea acestora în comportamentul personal, în virtuțile sociale și în acțiunile practice. Aceste haruri spirituale sunt denumite „roade” din trei motive. În primul rând, pentru că tot harul derivă de la Duhul, așa cum roadele vin din viața unei plante. În al doilea rând, pentru a ne trimite cu gândul la aspectul plăcut al harului, căci nimic nu este mai încântător ca un fruct dulce și sănătos. În al treilea rând, ele sunt denumite „roade” pentru a vorbi despre avantajul celor care au Duhul; așa cum proprietarii fermelor sunt îmbogățiți de roadele produse de grădinile și livezile lor, credincioșii sunt îmbogățiți de roadele sfințeniei lor.

Prin folosirea singularului, „roada [în loc de roadele] Duhului”, accentul este pus pe unitatea acțiunilor Lui, care produc un tot armonios, prin contrast cu produsele firii pământești, care tind întotdeauna către haos. Aceste virtuți nu sunt asemenea unei mulțimi de flori separate dintr-un buchet, ci ca petalele diferite ale unei singure flori plăcute, care își arată diversele forme. Un curcubeu este unitar, având toate culorile esențiale alăturate frumos în el. Aceste haruri pe care Duhul le infuzează într-un suflet înnoit se pot observa, dar sunt inseparabile. În anumiți credincioși, un har predomină în fața altora – așa cum era blândețea în Moise, răbdarea în Iov și dragostea în Ioan – dar toate sunt prezente și active în variate grade.

Galateni 5:22-23 enumeră nouă dintre harurile date de Duhul. Unii au sugerat că ultimele opt nu sunt decât expresii variate ale primului. „Bucuria este dragostea care exultă, pacea este dragostea odihnindu-se, îndelunga răbdare este dragostea testată, bunătatea este dragostea în compania altora, facerea de bine este dragostea în acțiune, credințioșia este dragostea perseverentă, blândețea este dragostea la școală, iar înfrânarea poftelor este dragostea în disciplină” (A. T. Pierson). Totuși, deși recunoaștem că dragostea este cea mai mare dintre toate harurile, 1 Corinteni 13:13 ne arată că ea este unul dintre mai multe haruri. Eu prefer clasificarea mai veche, care împărțea cele nouă haruri în trei categorii: primele trei (dragostea, bucuria, pacea) manifestându-se față de Dumnezeu; următoarele trei (îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine) demonstrându-se față de oameni, și ultimele trei (credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor) față de sine.

„Dragostea” – apostolul începe cu ceea ce decurge direct din Dumnezeu (Rom. 5:5), și fără ea nu poate exista părtășie cu El și nu putem fi plăcuți înaintea Lui. „Bucuria” – în Dumnezeu, în cunoașterea iertării, în părtășie cu Hristos, în responsabilitățile evlaviei, în nădejdea cerului. „Pacea” – a conștiinței, odihna inimii, liniștea minții. „Îndelunga răbdare” – când este provocată și rănită de alții, iertând greșelile și eșecurile semenilor noștri. „Bunătatea” – tradusă tot așa în 2 Corinteni 6:6, o atitudine de har, opusă asprimii și brutalității. „Facerea de bine” – sau atitudinea de binefacere, căutând să îi

ajute pe alții, fără a aștepta ceva în schimb sau ca răsplată. „Credincioșia” – a fi vrednic de încredere, onest, a-ți ține promisiunile. „Blândețea” – opusul încăpățănării sau al aroganței. „Înfrânarea poftelor” sau auto-controlul – a fi moderat în toate lucrurile, a-ți stăpâni pornirile, a te lepăda de eu.

„Roada Duhului este o atitudine plină de dragoste și atractivă; un duh cald și un temperament bucuros; o minte liniștită; o răbdare tolerantă în circumstanțe provocatoare și în relație cu oameni dificili; o atitudine de compasiune și dispusă la un tact util; o judecată generoasă și o dragoste care vine dintr-o inimă largă; loialitate în toate circumstanțele; smerenie care uită de sine când îi vede pe alții bucurându-se – în toate lucrurile cu stăpânire de sine, ceea ce este ultimul semn distinctiv al îndreptării către desăvârșire. Acesta este felul de caracter care constituie Roada Duhului. În cuvântul ‚roada’ se găsește totul. Ea nu vine printr-o străduință forțată, ci prin rămânere [în Hristos]; nu prin a ne îngrijora, ci prin a ne încrede; nu din fapte, ci din credință” (S. Chadwick).

Și, așa cum continuă să ne vorbească pasajul, „împotriva acestor lucruri nu este lege” (Gal. 5:23) – acestea sunt lucruri pe care Legea le încurajează și pe care Duhul le dă, astfel încât între Lege și Evanghelie există o armonie perfectă.

Dar și aici trebuie să existe o colaborare între creștin și Duhul; responsabilitatea noastră este să îndrăgim și să cultivăm harurile noastre, să respingem tot ceea ce le împiedică și

li se opune. Roada nu este nici invenția și nici produsul nostru, și totuși ne cere sânguință, așa cum 2 Petru 1:5 indică foarte clar: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința etc”. O grădină neglijată este invadată de buruieni, astfel că florile și roadele ei sunt sufocate rapid. Grădinarul trebuie să manifeste o atenție constantă și să rămână mereu activ. Citește Psalmul 1, gândește-te la el, și vei vedea ce anume evită cel sfânt și ce este chemat să facă, dacă vrea să „își dea rodul la vremea lui”. Recitește Ioan 15, și observă condițiile rodniciei, apoi transformă acel pasaj într-o rugăciune fierbinte. Fie ca, în harul Lui, Domnul să îl facă atât pe autor cât și pe cititor niște horticultori de succes în tărâmul spiritual!

31

ECHIPAREA CREDINCIOSULUI

Dintre harurile pe care Duhul le produce în copiii lui Dumnezeu, ne vom îndrepta atenția acum asupra darurilor pe care El le dă slujitorilor lui Dumnezeu. Ajungem astfel la un subiect larg și cred că ar fi fost mai bine să fi scris o serie întreagă de articole pe această temă, în loc să îi alocăm un singur capitol. Aici nu putem decât să identificăm și să analizăm unul sau două aspecte ale acestei teme, unele pe care le considerăm vrednice de cea mai mare atenție, având în vedere contextul din zilele noastre. Vorbind la modul general, principiul fundamental care stă la baza temei noastre poate fi exprimat astfel: când Dumnezeu îi cheamă pe credincioși la orice lucrare specială în slujba Lui, El îi echipează cu darurile Duhului Său. De exemplu, citim în Exod 35:30-32 că „Domnul l-a ales pe Bețaleel... l-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință, pentru tot felul de lucrări. I-a dat putere să născocască planuri, să lucreze în aur, în argint și în aramă” etc.

Așa cum oamenii au greșit grav cu privire la Ființa lui Dumnezeu, reprezentându-L greșit și grosolan prin imagini, și

așa cum au existat erori oribile legate de Persoana Mijlocitorului, tot așa au existat și confuzii groaznice despre darurile Duhului. În fapt, de acest aspect ține majoritatea greșelilor grave legate de doctrina Duhului Sfânt. Oamenii nu au făcut deosebire clară între darurile Sale obișnuite și cele extraordinare, încercând să generalizeze ceea ce fusese gândit să fie special și excepțional. Îndemnându-i pe toți creștinii să ceară „putere de sus”, „botezul cu Duhul Sfânt” sau „umplerea cu Duhul Sfânt pentru slujire”, s-a ajuns la cele mai sălbatice exagerări și s-a deschis o ușă largă pentru Satana, care a intrat și a amăgit suflete, ruinând chiar și sănătatea trupească a mii de oameni.

DARUL PROROCIEI

În urmă cu aproape trei secole, John Owen spunea pe bună dreptate că,

„marea amăgire și marele abuz ce s-au făcut în toate veacurile, sub pretenția că este vorba despre Numele și lucrarea Duhului Sfânt, face mai mult decât necesar să ne aplecăm asupra acestui subiect în profunzime”.

Cel mai important dar al Duhului spre beneficiul popoului Său din Vechiul Testament a fost cel al profeției. Profeții erau bărbați care vorbeau în Numele și prin autoritatea lui Dumnezeu, aducându-le oamenilor un mesaj inspirat divin, adică de la El. De aceea, nu este surprinzător că mulți au pretins acest dar, dar nu au fost niciodată inspirați de Duhul Sfânt, ci mai degrabă erau plini de un duh mincinos, Satana

folosindu-se de ei pentru a duce la îndeplinire planurile sale viclene (v. 1 Împ. 22:6-7; Ier. 5:31 etc.). Aceste lucruri sunt relatate în Scriptură spre avertizarea noastră! Același dar al profeției a ocupat un loc proeminent în prima parte a dispensației creștine, înainte de a fi finalizată scrierea Noului Testament.

Evanghelia a fost propovăduită la început prin revelația nemijlocită a Duhului, a fost predicată prin ajutorul Lui direct, făcută eficace prin puterea Lui și însoțită în multe situații de lucrări exterioare miraculoase – ea fiind denumită ca atare „slujba Duhului” (2 Cor. 3:8). Acele manifestări extraordinare ale Duhului erau atunci atât de evidente și recunoscute ca atare de toți creștinii, încât cei care doreau să își facă loc și să îi amăgească pe alții nu aveau altă soluție decât să pretindă că ar fi fost inspirați direct de Duhul. De aceea, Dumnezeu a dat avertismente precum acestea:

„Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tes. 5:20-21).

„În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși” (2 Petru 2:1).

„Preaiubiților, să nu îi dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu” (1 Ioan 4:1).

DARUL DISCERNĂMÂNTULUI SPECIAL

Pentru a ocroti Biserica în adevăr și pace în acele perioade de început, și pentru a o păzi ca nu cumva să încapă pe

măinile prorocilor mincinoși câtă vreme exista o comunicare reală a darurilor extraordinare ale Duhului (unii șarlatani au îndrăznit chiar să pretindă că le au și pe acestea), în bunătatea Lui, Dumnezeu i-a înzestrat pe unii dintre copiii Lui cu darul „deosebirii duhurilor” (1 Cor. 12:10). Astfel, sfinții aveau pe cineva care era capabil, într-o modalitate extraordinară, să judece și să stabilească cine este înzestrat special de Duhul și cine nu. Însă atunci când manifestările extraordinare ale Duhului au încetat, a fost retras și acest dar specific, astfel că, după aceea, creștinii au avut și au la îndemână numai Cuvântul, prin care trebuie să îi examineze și să îi testeze pe toți cei care pretind că ar fi portavocea lui Dumnezeu.

SEMNE ȘI MINUNI

„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa?” (Evrei 2:3-4).

Acest pasaj ne face cunoscut planul lui Dumnezeu în ce privește darurile miraculoase ale Duhului la începutul acestei epoci. Ele fuseseră date cu scopul confirmării Cuvântului predicat – căci Noul Testament încă nu fusese scris!

Ele fuseseră date pentru confirmarea Evangheliei, nu pentru a fi dată credința sau pentru a o crește, ci pentru a-i

determina pe necredincioși să asculte adevărul: „Ce voiți? Să vin la voi cu nuiaua, sau cu dragoste și cu duhul blândeții?” (1 Cor. 4:22, 24-25).

NOUĂ DARURI

„De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor” (1 Cor. 12:8-10).

În 1 Corinteni 12:8-10 ne este dată o listă a darurilor extraordinare ale Duhului ce fuseseră date atunci – și folosim termenul „extraordinar” în contrast cu cele obișnuite, adică acele daruri care sunt date în toate epocile și în toate generațiile. Merită observat că, la fel cum „roada Duhului” este împărțită în nouă haruri (Gal. 5:22-23), tot așa „slujba Duhului” este descrisă aici tot prin nouă daruri distincte. Și sunt necesare câteva cuvinte despre acestea.

„A vorbi despre înțelepciune” (1 Cor. 12:8) a fost un dar special dat apostolilor (motiv pentru care este în capul listei darurilor) spre apărarea Evangheliei în fața vrăjmașilor ei puternici: „căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri” (Luca 21:15)! „Vorbirea despre cunoștință” a fost un

dar special dat tuturor celor care au fost chemați atunci de Dumnezeu să propovăduiască Evanghelia. El i-a calificat supranatural să predice și să explice tainele divine fără a avea nevoie de perioade intense de studiu sau de experiențe îndelungate (F.A. 4:13)! „Altuia credința”, un dar special care îl făcea pe posesorul lui să își pună încrederea în Dumnezeu în orice situație de urgență și să înfrunte curajos moartea de martir (F.A. 6:5).

Darul „tămăduirilor” și „puterea de a face minuni” sunt văzute prin practicarea lor de către apostoli în Fapte. „Altuia prorocia”, sau inspirația ori revelația nemijlocită de la Dumnezeu. Voi vorbi ceva mai târziu despre darul „limbilor” și al „tălmăcirii limbilor”.

ÎNCETAREA DARURILOR EXTRAORDINARE

Faptul că toate aceste impulsuri și daruri extraordinare ale Duhului nu au fost gândite pentru a se manifesta continuu de-a lungul întregii dispensații creștine, și că ele au încetat de mult timp, este clar dacă observăm mai multe aspecte concludente. Această trăsătură temporară a lor este implicată în Marcu 16:20 prin omiterea lor ulterioară de către Hristos: „iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Tot așa, aceasta rezultă din faptul că Dumnezeu nu le-a dat slujitorilor Lui credința de a considera aceste daruri încă valide de-a lungul secolelor. Ar fi un lucru inimaginabil ca vreun om onest să pretindă că reformatorii și

puritanii evlavioși ar fi ratat să își însușească făgăduința lui Dumnezeu, dacă ea ar fi fost valabilă.

„Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit” (1 Cor. 13:8). Apostolul putea face un contrast în acel verset între Cer și pământ, căci cei aflați în Rai au mai multă „cunoștință” decât noi; de aceea, referința trebuie să fi fost făcută la încetarea darurilor miraculoase din 1 Corinteni 12. Expresia categorică, „după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni” (Evrei 2:3-4), ne îndreaptă gândurile în aceeași direcție, și implică faptul că acele manifestări supranaturale deja încetaseră până atunci.

În final, 2 Timotei 3:16-17 dovedește clar că acum nu mai este nevoie de daruri precum profeția și limbile – azi suntem „cu totul destoinici” [complet echipați, lit. KJV] prin canonul complet al Scripturii: „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.

PRACTICAREA DARURILOR ÎN ÎNTÂLNIRILE DE BISERICĂ

Discuția noastră pe tema Persoanei și a lucrării Duhului Sfânt ar fi incompletă dacă am ignora imaginile fantastice și

fanatice care au rezultat în cazul unora care au privit la 1 Corinteni 12 și 14 ca fiind modelul divin și idealul pentru întâlnirile bisericilor locale din zilele noastre. Ne referim la cei care se lansează în lucrări personale și care încurajează același lucru sub pretenția că, astfel, Îi permit Duhului libertatea deplină de a-i folosi pe toți cei pe care Hristos i-a echipat cu „daruri”. Unii insistă în acest sens că aici, în 1 Corinteni 14, avem înaintea noastră diferite persoane înzestrate cu diferite daruri, participând în aceeași întâlnire, însă este ciudat să spunem că tocmai aceste persoane sunt gata să recunoască faptul că darul limbilor a încetat – însă acest capitol ne spune cum era acest dar și cum *nu* trebuia folosit!

În primul rând, nu există nicio afirmație în întreg Noul Testament care să indice că practica din Corint ar fi fost răspândită în bisericile din acea vreme, și cu atât mai puțin că adunările sfinților din toate generațiile ar trebui organizate după modelul acela. Mai degrabă acolo se spune că ceea ce se petrecea în Corint *nu* era modalitatea obișnuită lăsată de Hristos și de apostolii Lui. Realitatea este că în Corint situația era nu doar trecătoare și excepțională, ci aceștia sunt acuzați de multe lucruri rele. În nicio altă biserică din perioada apostolică nu exista atâta dezordine și carnalitate. „Darurile” erau prețuite mai mult decât era harul, cunoștința mai mult decât dragostea, iar consecința era că, prin mândria și aroganța lor, cei ce aveau daruri miraculoase anulau valoarea tuturor lucrurilor bune pe care acele daruri le puteau face. Și nu este

greu să ne imaginăm motivul: ei erau nestăpâniți, nu aveau învățători oficial ordinați. Absența prezbiterilor îi făcea să arate ca o armată fără ofițeri sau ca o școală fără profesori. Acolo unde toți erau egali, nimeni nu ar fi vrut să se supună; unde toți voiau să predice, nimeni nu era dispus să învețe!

Departate de a oferi un model de biserică pe care alții să îl urmeze, biserica din Corint stă înaintea noastră ca un avertisment solemn și ca o mostră care ne asigură unde se poate ajunge când un grup de creștini este lipsit de lideri calificați divin. Putem vedea cea mai îngrozitoare relaxare în privința disciplinei bisericii, până acolo încât un membru trăia în adulter cu a doua soție a tatălui său (5:1), iar alții se îmbătau la Masa Domnului (11:21). Acele păcate groaznice (care nu ar fi tolerate azi în nicio biserică vrednică de acest nume) erau acceptate pentru că adunarea era împărțită în grupuri, ca urmare a lipsei capilor (a păstorilor aflați sub autoritatea lui Hristos) și pentru că membrii care păcătuiau aparțineau majorității, iar minoritatea era lipsită de putere.

Dincolo de relaxarea lor groaznică în disciplina bisericii, în întâlnirile lor publice de închinare înaintea lui Dumnezeu se puteau vedea cele mai urâte nereguli. Nu exista nici unitate, nici ordine, nici slujire ziditoare și nici bun simț. Unul insista pe „psalmul” lui, altul pe „învățătura” lui, altul pe „limba” lui, altul pe „descoperirea” lui și altul pe „tălmăcirea” lui (1 Cor. 14:26) – lucruri menționate de apostol nu spre lauda corintenilor, ci ca pe o mustrare a dezordinii lor, după

cum reiese clar din clauza finală a aceluși verset, ca și din versetul 40 – și vă rog să comparați cu atenție primele cuvinte din versetele 15 și 26!

Așa cum spunea cineva, „vedem aici toate aceste persoane venite la adunare, fiecare dorind să aibă primul cuvânt, să vorbească cel mai mult și cel mai zgomotos. Dorința lor nu era spre zidire, ci spre spectacol”.

Aceasta a fost situația care l-a determinat pe apostol să scrie 1 Corinteni 14, anume pentru a corecta aceste abuzuri și pentru a prezenta regulile spre călăuzirea celor care aveau darurile extraordinare ale prorociei și vorbirii în limbi. Dar tocmai acest fapt răstoarnă clar acea teorie construită pe înțelegerea eronată a acestui capitol! Nu doar că nu există nici măcar o singură afirmație în altă parte din Noul Testament că Duhul Sfânt ar prezida peste adunări sau că El ar fi prezent totdeauna în orice alt sens decât prin faptul că locuiește în credincioși, la nivel individual, ci 1 Corinteni 14 nu ne învață nici pe departe că Duhul ar prezida peste biserica locală și că le-ar cere acelor care au fost „echipați” de Hristos să aștepte îndemnul de la Duhul, fiind conduși cu totul de îndemnurile Lui interioare. Este foarte clar că îndemnurile interioare ale Duhului ar face complet inutile reguli și porunci ca acelea date de apostol aici!

A susține că „duhurile prorocilor sunt supuse prorociilor” (1 Cor. 14:32), altfel spus că „darul” prorociei ar fi sub

controlul prorocului, este un lucru cu totul diferit de a spune că profeții se supun Duhului Sfânt! Indiferent cât de puternic ar fi impulsul de a vorbi, el nu ar putea sfida porunca dată: „Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece” (v. 29), plecând de la pretenția că Duhul l-a îndemnat să vorbească. Apostolului i-ar fi fost ușor să spună, „dacă Duhul îl îndeamnă pe vreunul să vorbească în limbi, El îl va îndemna pe un alt frate să traducă”, însă el a poruncit cu totul altceva: „Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică” (v. 28), ceea ce demolează complet ideea că acești corinteni ar fi fost mânați de Duhul Sfânt în ceea ce făceau.

Nu există niciun verset în 1 Corinteni 14 unde să ni se spună că Duhul ar fi condus (sau că ar fi trebuit să conducă) întâlnirile lor de închinare, iar corintenii nu au fost muștrați pentru că ar fi ratat să Îi ceară călăuzirea. Nu există nici măcar aluzii la vreun păcat al acestora în ce privește limitarea libertății Sale suverane între ei! Apostolul spune: „Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți” (v. 5) și, „în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să îi învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă” (v. 19) – lucruri pe care în mod cert nu le-ar fi spus dacă subiectul lui ar fi fost prezidarea adunării de către Duhul, căci, în acel caz, apostolul s-ar fi supus el însuși cu totul și cu bucurie controlului Duhului.

De-a lungul întregului capitol, apostolul prezintă acțiunile inițiate de cei ce aveau darurile, nu de Duhul Sfânt.

Acolo nu se spune, „când veniți împreună, Duhul îl va mișca pe unul să vorbească în limbi, pe altul să prorocască etc”. Nu, ci ei sunt îndemnați să apeleze la bunul simț, să își manifeste dragostea reciprocă prin supunere, și să se păzească să nu îi șocheze pe vizitatori (v. 20, 23). Atât.

Așa cum au existat slujiri extraordinare (apostol și proroc) la începutul dispensației noastre, tot așa au existat și daruri extraordinare. Așa cum nu au fost lăsați succesori ai acestora, tot așa nu a existat vreodată o intenție ca darurile să continue. Darurile au fost atașate slujitorilor de atunci (v. F.A. 8:14-21; 10:44-46; 19:6; Rom. 1:11; Gal. 3:5; 2 Tim. 1:6).

Noi nu mai avem azi apostoli, motiv pentru care darurile supranaturale (comunicarea lor a fost o parte esențială a „semnelor unui apostol”, 2 Cor. 12:12) sunt absente. Numai un proroc poate „proroci”! Trebuie să observăm că slujba de proroc și cea de învățător sunt diferite (1 Cor. 12:28-29) – prima nu mai există, în timp ce a doua este și astăzi. Un proroc era inspirat de Dumnezeu pentru a transmite gândul Lui infailibil: „Căci nicio proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21). De aceea, ar fi o absurditate ca vreun om să plece de la un capitol scris cu scopul specific de a reglementa exersarea darurilor extraordinare ale Duhului, și să îl aplice unei adunări de astăzi, unde niciunul dintre aceste daruri nu mai există!

Mai mult, dacă 1 Corinteni 14 ar prezenta prezidarea de către Duhul a închinării în adunarea locală, de ce nu există nici măcar o singură mențiune despre El în cele 40 de versete din acest capitol? Aceasta este o întrebare la care este dificil de găsit un răspuns. Evident, aceste lucruri au fost forțate asupra textului! Dar nu mai avem noi azi oameni care au darul „vorbirii despre înțelepciune” și al „vorbirii despre cunoștință”? Cu siguranță că nu; ele sunt printre darurile spirituale din 1 Corinteni 12:1, iar acel termen, „spiritual”, nu este folosit acolo în contrast cu termenul „carnal” (așa cum este clar în 1 Corinteni 3:1, căci ei nu erau duhovnicești în acel sens), astfel că trebuie să însemne inspirat, iar bărbații „inspirați” au încetat să existe odată ce canonul Scripturii a fost încheiat!¹

Este adevărat că Duhul acționează și astăzi, dar El o face în secret, nu prin manifestări deschise ca în zilele apostolilor, ca și prin mijloace mixte. Adevărul este predicat, dar nu perfect, ca în cazul apostolilor și a trimișilor lor. Cele mai bune predici rostite acum sau articole care se scriu nu constituie un standard pentru noi (ca și cum ar fi inspirate de Duhul), căci au în ele imperfecțiuni; nu Duhul Sfânt este responsabil pentru ele. Ceea ce Duhul face acum este să dea darurile normale de slujire, pe care posesorii lor trebuie să le folosească și să le crească prin studiu și utilizare. A „cere putere de sus” sau o

¹ Autorul face referire aici la practica predicării din biserica primară până la finalizarea Canonului, perioadă în care autorul susține că Dumnezeu le-a dat daruri speciale de discernământ și învățatură biblică slujitorilor Lui, daruri care nu mai sunt necesare astăzi în același fel, întrucât avem încheiat Canonul. – n.tr.

„umplere specială a Duhului” înseamnă să riscăm grav să fim controlați de duhuri rele, care se deghizează în îngeri de lumină.

32

ONORAREA DUHULUI SFÂNT ÎN ÎNCHINAREA TRINITARIANĂ

Cred că este potrivit să încheiem această lungă discuție pe tema Persoanei, slujirii și acțiunilor Duhului Sfânt îndreptându-ne privirile către ceea ce merită Cel care a lucrat cu atâta dragoste, întrucât este foarte clar că trebuie să existe din partea noastră recunoașterea și răspunsul față de aceste lucruri. Totuși, este nevoie să scriu ceva mai mult decât atât, pentru că nu puțini sunt cei care se feresc de orice fel de închinare adusă celei de-a treia Persoane a Dumnezeirii, considerând un astfel de gest nescriptural și nelalocul lui. Pare ciudat ca tocmai cei care pretind că Îi dau Duhului un loc mai deplin și mai necondiționat în întâlnirile lor decât orice altă parte a creștinismului, să se ferească în același timp să se roage către El. Dar așa stau lucrurile, căci unii dintre ei refuză și să cânte doxologia, pentru că ea se încheie cu expresia „slavă Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt”.

Din când în când am primit scrisori de la cititori care, observând afirmații ocazionale făcute de mine anterior, cum

ar fi „ce laudă Îi este datorată Duhului pentru harul și bunătatea Lui manifestate în noi!” – provocându-mă să ofer pasaje biblice clare care să ne îndemne să aducem închinare sau să ne rugăm făcând referire în mod specific la Duhul Sfânt.

În primul rând, vreau să subliniez că există multe lucruri implicate clar în Scriptură, dar care nu sunt prezentate expres și formal, iar a solicita un pasaj specific care să le valideze este absurd – unii au refuzat canonicitatea cărții Estera doar pentru că Numele lui Dumnezeu nu se găsește în ea, chiar dacă providența Lui suverană, puterea Lui copleșitoare, bunătatea și credințioșia Lui strălucesc toate în fiecare capitol! Noi nu ne construim crezul pe pasaje izolate, ci pe totalitatea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum este interpretat corect și duhovnicește.

Nu am început argumentația în felul acesta pentru că n-aș fi în măsură să găsesc afirmații clare în Cuvânt, care să susțină în mod evident poziția mea, ci pentru că am considerat că trebuie să resping o manieră greșită de a trata lucrurile. Chiar dacă nu ar exista situații clare în care să fie prezentate rugăciuni sau laude aduse Duhului Sfânt, ar trebui să existe dovezi categorice care să arate că nu ar trebui să ne adresăm deloc Duhului. Dar unde, întreb eu, unde vedem în Sfânta Scriptură că ni s-ar spune că acea Persoană din Dumnezeire ar trebui exclusă de la laudele pe care trebuie să le aducem Domnului? Iată-ne, așadar, întâlnindu-ne cu cel ce obiectează chiar pe terenul lui: dacă ceea ce doresc să spun nu îl

poate convinge, totuși el nu poate să prezinte niciun verset care să ne mustre sau să ne condamne dacă procedăm altfel, niciun verset care să ne avertizeze să nu Îi aducem Duhului binecuvântat acea recunoaștere și cinste pe care noi credem că le merită din plin.

ÎNCHINAREA ADUSĂ DUHULUI CA MEMBRU AL SFINTEI TREIMI

„Să te temi [închini, Matei 4:10] de Domnul, Dumnezeuul tău, să-I slujești” (Deut. 6:13). Dar noi știm că Domnul, Dumnezeuul nostru, este o Unitate în Trinitate, altfel spus El subzistă în trei Persoane care sunt de aceeași esență și glorie. De aceea, Duhul Sfânt, care este egal cu Tatăl și Fiul, merită și trebuie să primească onoarea și cinstea, căci aici ni se poruncește să I le aducem. Acest lucru este confirmat prin acel „sfânt, sfânt, sfânt” din Isaia 6:3, unde îi găsim pe serafimi aducând închinare veșnicului Dumnezeu Triunic. Iar cuvintele care urmează în versetul 8 sunt acestea: „Cine va merge pentru *Noi*?”, arătând clar că adjectivul „sfânt”, menționat de trei ori, a fost atribuit Trinității binecuvântate. O altă confirmare se găsește în Faptele Apostolilor 28:25-26, unde apostolul își prefațează citatul din Isaia 6:9 prin cuvintele: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia”. Așadar, dacă îngerii Îi atribuie glorie și Îi aduc închinare și Duhului Sfânt, ar trebui oare ca noi, care am fost regenerați de El, să facem mai puțin?

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm

genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru” (Ps. 95:6). Cine este „Făcătorul” nostru? Poate că vei răspunde că Hristos, Cuvântul veșnic, căci despre El este scris: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3; Col. 1:16). Este adevărat, însă Hristos nu este „Făcătorul” nostru (nici trupește și nici supranatural) în absența Duhului Sfânt. A treia Persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt, egal cu Tatăl și cu Fiul, este și El „Făcătorul” nostru. În sprijinul acestei afirmații putem cita, de exemplu, Iov 33:4: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață”. Iar cititorul ar trebui să compare cu atenție Iov 26:13 și Psalmul 33:6. De asemenea, ar trebui observat că Psalmul 95 (v. 7-11) este citat apoi în Evrei 3:7-11 și prefațat cu expresia „de aceea, cum zice Duhul Sfânt...” Astfel, nu doar că putem să ne închinăm Duhului binecuvântat, ci aici, în Psalmul 95:6, ni se și poruncește să facem aceasta.

Pare ciudat, este drept, ca vreun credincios să obiecteze și să pună sub semnul întrebării chestiunea închinării la Duhul Sfânt [ca parte din Trinitate]. Nu este de așteptat oare să recunoaștem dependența noastră și obligațiile noastre față de Duhul Sfânt? Cu siguranță! El este în aceeași măsură Obiectul credinței după cum sunt Tatăl și Fiul: El este astfel în Ființa și perfecțiunile Sale, în dumnezeirea și personalitatea Lui, în slujirile și acțiunile Lui. Mai mult, există acțiuni specifice de încredere ce trebuie manifestate față de El. Întrucât este

Dumnezeu, trebuie să I se aducă închinare, și nicio închinare nu este acceptabilă în absența credinței. Suntem chemați să ne încredem în El pentru ajutorul Lui în rugăciune și pentru a împlini orice îndatorire creștină! Trebuie să manifestăm încredere în faptul că El va încheia lucrarea bună pe care a început-o în noi. Slujitorii Cuvântului trebuie în mod particular să ceară ajutorul Lui și binecuvântarea asupra străduințelor lor.

„El mi-a zis: „Prorocește, și vorbește-i duhului! Prorocește, fiul omului, și zi-i duhului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!” (Ezec. 37:9). Cred cu sinceritate că niciunul dintre cititori nu ar putea insinua că Domnul l-ar fi îndemnat pe slujitorul Lui să facă vreun act idolatru prin invocarea literală a „vântului” din natură. Nu, ci dacă comparăm versetele 9-10 cu versetul 14, vom vedea clar că Duhul Sfânt a fost Cel căruia s-a adresat (v. Ioan 3:8). Iar acest pasaj nu este singurul. În Cântarea Cântărilor 4:16, descoperim Mireasa rugându-se Duhului și cerându-I trezire și înviore: „Scoală-te, crivățule! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea”. Ea și-a exprimat dorințele metaforic, dar esența rugăciunii este clară. Duhul vieții este Cel căruia Îi cerem noi înviore, spre înprospătarea și stârnirea la acțiune a harurilor Lui în noi.

Acest subiect este, din nefericire, unul nou pentru multe persoane. Mulți par să fi fost greșit dirijați de o înțelegere eronată a aceluși cuvânt legat de Duhul din Ioan 16:13, ca și cum

expresia „El nu va vorbi de la El” ar fi avut sensul că El nu îi va locui niciodată pe sfinți în Persoana și lucrarea Sa, ci îi va îndrepta întotdeauna către Hristos.

Este adevărat că Duhul Sfânt este aici pentru a-L gloriifica pe Hristos, însă asta în niciun caz nu Îi epuizează misiunea. Prima Sa lucrare este să le îndrepte atenția păcătoșilor către Dumnezeu ca atare, convingându-i de răzvrătire împotriva Creatorului, Stăpânului și Judecătorului lor. Apoi El îi îndreaptă pe sfinți către Tatăl, către dragostea, harul și grija Sa providențială. Dar Ioan 16:13 nu ne spune că Duhul nu Se preamărește pe Sine, după cum cuvintele lui Hristos, „Eu n-am vorbit de la Mine însumi” (Ioan 12:49), au sensul că El nu a îndreptat niciodată oamenii către Persoana Sa. Expresia „veniți la Mine” (Matei 11:28; Ioan 7:37) dovedește contrariul.

Alții creează o dificultate din faptul că, în economia răscumpărării, Duhul ocupă acum locul Slujitorului Dumnezeirii și, ca atare, ar fi nepotrivit să Îi aducem închinare. O astfel de obiecție cu greu poate merita un răspuns. Dar, pentru ca unii dintre cititori să nu fie abătuți de această argumentație amăgitoare, trebuie subliniat că, în decursul lucrării Sale pământești, Hristos a ocupat locul de Slujitor, fiind Cel care a venit aici nu pentru a I se sluji, ci pentru a sluji – însă în acea perioadă a smeririi Sale, ni se spune că „un lepros s-a apropiat de El, I s-a închinat” (Matei 8:2). Oare nu am citit că, atunci când magii din Răsărit au intrat în casa unde El era, „s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat” (Matei 2:11)?

Astfel, faptul că Duhul Sfânt este Executantul Dumnezeirii nu Îl lipsește în niciun caz de dragostea și onoarea din partea noastră. Unii spun că, deoarece Duhul se află în noi, El nu este Obiectul potrivit al închinării noastre, așa cum sunt Tatăl și Fiul. Dar aceasta este singura Sa calitate în relație cu noi? Nu este El oare omniprezent, infinit deasupra noastră și, ca atare, un Obiect adecvat al închinării?

Faptul că Duhul Sfânt trebuie recunoscut public și cinstit în mod egal alături de Tatăl și de Fiul este evident din termenii Marii Trimiteri: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

A fi botezat în Numele Duhului Sfânt este un act real de închinare, altfel nu ar fi decât o formalitate – și nu este greu să decidem care înțelegere este corectă. Având în vedere acest verset, nimeni nu ar trebui să manifeste nici cea mai neînsemnată ezitare în a-L cinsti pe Duhul, așa cum face cu Tatăl și cu Fiul. Acesta nu este un caz în care noi filozofăm pe marginea lui pentru a extrage o concluzie, ci este parte din adevărul revelat divin. Dacă Îl lăudăm și Îi aducem reverență Fiului pentru ceea ce El a făcut pentru noi, n-ar trebui ca Duhul să primească adorarea noastră pentru ceea ce El a făcut în noi? Duhul însuși ne iubește (Rom. 15:30). Prin a cui autoritate ar trebui să stingem dragostea noastră pentru El? „Harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți! Amin” (2 Cor. 13:14). Și

aici vedem că Duhul Sfânt este onorat la fel ca Tatăl și Fiul, căci apostolii nu L-au tratat cum fac unii dintre prietenii noștri din perioada modernă. Trebuie să ne gândim că acea „împărtașire” este un lucru reciproc, care presupune a da și a primi.

În părtășia noastră cu Tatăl, primim de la El, apoi Îi dăm dragoste și ascultare. De la Fiul primim viață, și recunoaștem acest lucru în laudele noastre față de El. Dacă de la Duhul primim regenerarea și sfințirea, ar trebui oare să nu Îi aducem nimic? Noi înțelegem că acest verset are sensul următor: „O, Doamne Isuse, fie ca harul Tău să fie cu noi; O, Dumnezeule Tatăl nostru, fie ca dragostea Ta să se manifeste față de noi; O, Duhule Sfânt, fie ca sfinții Tăi se bucure mult de părtășia Ta”.

Această benedicție scoate la lumină tânjirile inimii lui Pavel pentru sfinții din Corint, iar acele dorințe au condus la rugăciunea lui pentru ei.

„Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos” (2 Tes. 3:5). Ce verset ar putea fi mai clar? Aici se face clar deosebirea între cele trei Persoane divine, iar apostolul se roagă direct Domnului Duhul Sfânt – lucru evident, pentru că „Domnul” de aici nu se poate referi la Fiul, căci în astfel de caz, versetul ar fi fost „Domnul [Isus] să vă îndrepte inimile spre... răbdarea lui Hristos”. Întrucât este slujba Duhului să ne „călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13), să ne „povățuiască pe cărări drepte” (Ps. 23:3), atunci această „îndreptare” a inimilor către dragostea lui

Dumnezeu și către răbdarea lui Hristos este făcută de Duhul. El este Cel care ne comunică dragostea lui Dumnezeu (Rom. 5:21), și El este Cel care ne îndeamnă la împlinirea îndatoririlor noastre prin a ne înflăcăra inimile cu priveliști ale bunătății lui Dumnezeu față de noi! Este ca și cum apostolul ar fi spus: „O, Doamne, încălzește inimile noastre reci cu un simțământ înnoit al dragostei și bunătății lui Dumnezeu față de noi, și întărește sufletele noastre în așteptarea lui Hristos, cu răbdare”.

Când eu îi spun cuiva „Domnul să te binecuvânteze, dragă frate”, ar fi niște vorbe goale dacă nu mă rog Domnului ca să îl binecuvânteze. Această expresie, „harul și pacea să fie cu voi”, era de departe mai mult decât un gest de politețe și curtoazie: Ioan le făcea cunoscute sfinților dorințele sale profunde pentru ei, care și-au găsit expresia în rugăciunea fierbinte ca aceste binecuvântări să le fie date. În concluzie, hai-deți să spunem că fiecare verset al Bibliei, care ne îndeamnă „lăudați pe Domnul”, face referire la fiecare dintre cele trei Persoane veșnice.

„Rugați-L dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:38). Aici există ceva foarte clar și expresiv, singurul lucru care trebuie stabilit fiind să răspundem întrebării: Cine este „Domnul secerișului”? În decursul primei perioade a lucrării Sale pământești, Hristos însuși a avut acea calitate, după cum este clar din chemarea și trimiterea celor 12. Totuși, după înălțarea Sa la Cer, Duhul Sfânt a preluat

această calitate. Ca dovadă în acest sens, am dori să ne îndreptăm către următoarele versete: „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat’... Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru” (F.A. 13:2, 4)!

Tot așa citim în Faptele Apostolilor 20:28: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi”. Duhul Sfânt este Cel care trimite acum lucrătorii, îi echipează, le dă lucrarea de făcut și binecuvântează eforturile lor. În 1 Corinteni 12:5 și 2 Corinteni 3:17, Duhul Sfânt este denumit în mod expres „Domn”.

„Laudă lui Dumnezeu, de unde curg toate binecuvântările.

Lăudați-L toate făpturile de aici, de jos.

Lăudați-l voi, toate oștirile cerești.

Laudă Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt”. Amin!

DESPRE AUTOR

Arthur W. Pink s-a născut la Nottingham, Anglia, în 1886, și a fost născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu în 1908. Înainte de a-și începe lucrarea pastorală în Colorado, a studiat pentru doar 6 săptămâni la Moody Bible Institute în Chicago, SUA. Mai târziu a păstorit biserici în statele California, Kentucky și Carolina de Sud, după care s-a mutat pentru a predica în Sydney, Australia. În 1934, Pink s-a întors în Anglia, stabilindu-se în 1940 în Isle of Lewis, Scoția, unde a rămas până la moartea lui în 1952.

Revista lunară editată de el, *Studies in the Scriptures*, a fost publicată fără întrerupere din 1922 până în 1953, restul scrierilor lui fiind tipărite după moartea sa. Fiecare număr al revistei includea 6 până la 8 articole explicative. Susținerea de unul singur a acestui volum de explicații biblice profunde de-a lungul vieții sale este o mărturie a harului lui Dumnezeu revărsat asupra străduințelor lui. Scrierile lui sunt cunoscute pentru claritatea lor, pentru îndemnurile zeloase, pentru explicațiile atente și pentru cristocentricitatea lor. Chiar dacă au fost foarte puțin cunoscute în lumea creștină la vremea morții sale, scrierile lui Pink continuă să influențeze tot mai mult poporul lui Dumnezeu peste tot în lume.

CUM A APĂRUT ACEASTĂ CARTE

Arthur W. Pink (1886-1952) a publicat revista *Studies in the Scriptures* ca o broșură lunară de câte 28 de pagini, în perioada 1922-1953. Fiecare număr includea serii de articole pe 6-8 teme. Când o temă anume se încheia, după aprecierea autorului, o altă temă avea să îi ia locul în următorul număr al revistei. În total, cele 380 de numere ale revistei constituie o colecție impresionantă.

În zilele noastre, diferitele teme sunt aduse alături și republicate de diverse edituri. MAGNA GRATIA a publicat până acum în format electronic cărțile „*Atributele lui Dumnezeu*” și „*Emanuel. Persoana, Atributele și Lucrarea lui Hristos*”.

Lucrarea de față este compusă din articole apărute în revista *Studies in the Scriptures* în perioada 1933-1937. În această ediție, referințele la „articolul anterior” au fost schimbate pentru formatul unei cărți. De asemenea, au fost adăugate unele note de subsol, scurte note biografice ale autorilor citați, subtitluri pentru a-l ajuta pe cititor și anumite note ale traducătorului, acolo unde a fost cazul.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!